

Con Đường Tình Yêu

Diệu Hạnh

Liếc nhìn đồng hồ tay, thấy chỉ còn nửa tiếng là đến giờ chiếc máy bay từ Pháp về Việt Nam hạ cánh, Thu Minh cuống quýt sửa sơ lại trang phục, đầu tóc rồi chạy ra đường. Cô không quên nói với mẹ:

- Con đi mẹ nhé !

Bà Thu Mai lắc đầu mắng vớ theo:

- Lúc nào cũng như chạy giặc ! Cái tật lớn không bỏ.

Thu Minh nghe kịp, cười hì hì. Vừa may chiếc taxi trờ tới, cô mở cửa và chui vào xe.

Mười lăm phút sau, cô đã có mặt ở sân bay. Chờ thêm một lúc thì Mỹ Khanh ra tới.

Con nhỏ là người đầu tiên đẩy xe hành lý ra. Thu Minh nhảy nhót và giơ tay vẫy.

Trong thấy bạn, Mỹ Khanh cười toe toét. Nhỏ buông tay đẩy xe, ôm chầm lấy Thu Minh:

- Nhớ mày quá, khỉ ạ !

Thu Minh giãy nảy:

- Nói nhớ nhất không được à ?

Mỹ Khanh bật cười:

- Câu đó để dành cho lão Khánh mà.

Thu Minh thoáng lo lắng. Cô lảng đi:

- Mi đẹp ra nhiều đấy.

Đúng lúc ấy có tiếng reo:

- Thu Minh ! Thu Minh phải không ?

Thu Minh nhìn về nơi có tiếng gọi. Cô ngơ ngợ nhìn người thanh niên cao to đẹp trai, có một vết sẹo cuối chân mày.

- Ôi, anh Tí Sún ! - Cô buột miệng kêu, vẻ mừng rỡ.

Người thanh niên cười lớn:

- May là em nhớ. Đúng "hắn" đó !

Thu Minh bẽn lẽn che miệng cười:

- Xin lỗi. Phải gọi anh là Mạnh Khang.

Khang nheo mắt:

- Có hề gì ! Em khác xưa nhiều. Đẹp và duyên rũ.

Thu Minh đỏ mặt. Cô đánh trống lảng bằng cách quay sang Mỹ Khanh.

- Đây là Mỹ Khanh, bạn em.

Khang chìa tay:

- Hân hạnh được biết Khanh.

Mỹ Khanh bắt tay Khang:

- Rất hân hạnh ! Thu Minh là bạn thân của Khanh đó.

- Vậy chúng ta đi uống nước nhé. Một chút rồi về nhà, được không ? - Khang đề nghị.

Thu Minh nhìn Mỹ Khanh. Nhỏ liền gật đầu, vì dù sao Khánh cũng đi công tác không có nhà.

Mạnh Khang mừng quýnh. Anh hơn hờ mời hai cô gái vào một quán cà phê gần sân bay.

- Bác vẫn khỏe chứ em ? - Hớp một ngụm nước, Khang hỏi.

- Dạ, mẹ em vẫn khỏe.

Thu Minh mỉm cười đáp. Cô vẫn còn rụt rè. Mạnh Khang ngày xưa là một chú nhóc đen gầy, sún mất bốn cái răng cửa, ở sát nhà cô. Chú nhóc hay rủ cô đi tắm sông và hái trộm trái cây nhà người khác.

Và thi thoảng cũng sẵn sàng bộp cho cô một cái, nếu cô giành mất phần ăn của chú.

Bây giờ ... quả thật cô không thể tưởng tượng ra nổi, nếu không nhìn thấy vết sẹo nơi cuối chân mày trái của Mạnh Khang. Mà vết sẹo ấy thì ...

Thu Minh bật cười.

- Em cười gì ? - Khang nhìn Thu Minh chăm chăm.

- Vết sẹo của anh và ngày xưa.

- À, à ... - Khang đưa tay sờ - Ngày xưa, em là một cô bé nghịch ngợm chứ không dịu dàng như bây giờ.

Mỹ Khanh xen vô:

- Gì chứ ? Anh khoan vội kết luận nhé ! Con nhỏ này vẫn ...

- Thôi mà ! - Thu Minh nắm tay Khanh - Có cần phải vội vã không ?

Mạnh Khang vẫn không rời mắt khỏi Thu Minh:

- Có thể nào đi nữa thì hôm nay anh thật sự choáng ngợp khi gặp lại em đó.

Thu Minh điếng người vì lời thổ lộ quá táo bạo cùng ánh mắt như thiêu cháy cô của anh.

- Em ... - Bất chợt cô vụng về giấu tay dưới gầm bàn.

Mạnh Khang kịp nhìn thấy, giọng anh thẳng thốt:

- Em ... đã có chồng rồi hả ?

Thu Minh bối rối gật đầu:

- Vâng, chúng em đã đính hôn.

Mạnh Khang thở ra:

- Vậy là anh vẫn còn cơ hội ...

Anh nói thẳng thạc khiến Mỹ Khanh lẫn Thu Minh đều bất ngờ:

- Có lẽ ... chúng em phải về ... - Thu Minh đá nhẹ chân Mỹ Khanh và hấp tấp đứng lên - vì sợ Ở nhà trông.

Mạnh Khang chụp tay Minh:

- Ở ... khoan ! Chút nữa đi. Bao nhiêu năm rồi chúng ta mới gặp lại. Cũng phải mười hai năm. Anh có rất nhiều điều muốn hỏi em.

- Em ... - Thu Minh lảng tránh ánh mắt chân thành của anh - Vì lần này sợ nhà Mỹ Khanh lo. Lần khác, chúng ta sẽ gặp lại.

- Thật nhé ! - Mạnh Khang quýnh quýnh đưa cho cô số điện thoại.

- Còn số điện thoại của em ? - Anh cầm điện thoại di động trên tay chờ đợi.

Thu Minh đọc số điện thoại của mình, anh bấm lưu vào máy và tiếc nuối nhìn cô ra về.

Thu Minh kéo tay Mỹ Khanh. Cô đi thật nhanh, hai chân muốn va vào nhau. Anh đang nhìn theo cô, cô biết và không dám ngoái lại.

- Khang bị "sét đánh" trúng rồi - Mỹ Khanh thì thầm.

- Cũng vô ích thôi. Tao đã có Gia Huy, anh ấy là một người tốt - Thu Minh nói như nhắc nhở mình.

Trời bất chợt đổ mưa. Thu Minh vội vã đưa tay che đầu. Cô thật đoảng. Trời đang mưa mà cô không nhớ gì hết.

Mỹ Khanh cũng đưa tay lên che đầu.

- Taxi kìa.

Mỹ Khanh vẫy. Đúng lúc ấy có một chiếc dù giương ra:

- Em cầm đi !

Thu Minh ngỡ ngàng nhìn Mạnh Khang. Nước mưa chảy ròng ròng trên mặt anh.

- Em đã có xe - Cô đẩy trả anh - Anh ướt hết rồi kìa.

- Không sao đâu ! - Khang ấn cây dù vào tay cô - Coi như anh tặng em.

Thu Minh chưa kịp nói gì đã bị Mỹ Khanh lôi tọt vào xe.

- Bye anh Khang nghe - Nhỏ vẫy tay với Khang.

- Bye. Hẹn gặp lại - Khang cũng giơ tay lên.

Taxi lăn bánh. Thu Minh nhìn chiếc dù ướt rồi ngoái nhìn Mạnh Khang. Anh vẫn đứng đó nhìn theo cô.

Thu Minh ngần ngại, lòng xốn xang kỳ lạ.

- Phen này Gia Huy mất vợ rồi.

Mỹ Khanh để vào. Thu Minh không trả lời. Hình như cô không nghe. Mạnh Khang ! Mạnh Khang !

Cô về nhà thay bộ đồ khác và ngã lăn ra giường.

Chuông điện thoại reo vang.

- Alô - Thu Minh với tay nhấc ống nghe.

- Là anh đây - Giọng Mạnh Khang thật ấm. - Em không lạnh chứ ?

Thu Minh ngồi bật dậy:

- Dạ không. Còn anh ?

- Anh vẫn đang trên đường về. Nhưng ... muốn nghe thấy tiếng nói của em.

- Mạnh Khang !

- Anh nói thật. Em có suy nghĩ gì về buổi gặp gỡ hôm nay không ?

- Em ... rất vui.

- Anh cũng vậy. Cảm ơn trời đất dun rùi. Anh sẽ không để lạc mất cô bé lí lắc của ngày xưa nữa đâu.

- Anh Khang ! Em ...

- Đừng nói, anh biết rồi ! Nhưng em sẽ phải suy nghĩ lại, sẽ nhớ anh như anh đang nhớ em vậy.

- Khang ... - Cô kêu lên.

- Tạm biệt em - Khang tắt máy.

Thu Minh nhìn trần trời lên trần nhà. Chiếc ống nghe vẫn còn trên tay cô. Lòng cô dao động bởi sự mạnh mẽ và quyến rũ của Khang. Lẽ nào cô lại ...

Không ! Cô và Gia Huy đã đính hôn. Mạnh Khang sẽ không là gì cả. Nhất định như thế.

Cô thờ dài và trấn áp lòng mình bằng cách bấm số máy của Gia Huy ...

Căn phòng lờ mờ tối. Khánh Du ngồi bó gối trên giường, lắng nghe tiếng mưa rơi xối xả ngoài trời.

Bây giờ đã là tám giờ, trễ hơn với giờ Mạnh Khang nói là một tiếng.

Trong khi cô hình dung anh sẽ về thẳng đây và lao vào vòng tay cô. Dù chỉ là một tuần xa cách nhưng nỗi nhớ anh trong cô cứ cuộn cuộn khiến cô thật sự khổ sở.

Khánh Du đứng dậy. Cô rất ghét sự chờ đợi và cũng chưa bao giờ làm điều đó với ai. Vậy mà ... Khánh Du châm lửa vào cây nến để trên tủ rồi cô đưa mắt nhìn chiếc bàn ăn phủ khăn trắng. Hai chiếc ly pha lê, một chai rượu, vài món ăn cùng lọ hoa có cành hồng đỏ thắm trình trọng ở giữa bàn. Tất cả nói lên tình cảm nồng nàn của cô dành cho anh và một ước muốn sâu kín nhất định cô phải nói đêm nay.

Có tiếng mở khóa cổng, Khánh Du mừng quýnh. Mạnh Khang xuất hiện ở cửa và anh thoáng ngạc nhiên khi thấy cô.

- Em ở đây chờ anh ư ?

- Vâng - Khánh Du lao vào anh - Em nhớ anh ...

Cô thì thầm rồi nhắm mắt, đầu hơi ngửa ra chờ đợi.

Mạnh Khang cúi nhìn bờ môi ướt he hé và bên dưới là chiếc cổ áo khoét sâu. Phút chốc anh quên mình vừa nói những lời nồng nàn với Thu Minh, quên cả nhịp đập kỳ lạ của trái tim, háo hức cúi xuống. Tìm kiếm ...

Rồi Mạnh Khang nằm dài trên giường. Khánh Du kề bên, cô dùng ngón tay vẽ những hình thù vô nghĩa trên ngực Mạnh Khang.

Anh nhắm mắt vờ ngủ, làm như không biết có cô bên cạnh anh.

Khánh Du không quan tâm. Giữa hai người đây không phải là lần đầu tiên. Và với cô, anh cũng không phải là người ... đầu tiên.

Nhưng hôm nay ...

- Khang ! - Cô lay nhẹ anh.

- Gì ?

- Anh có yêu em không ?

Khang xoay lưng lại với cô.

- Ngủ đi.

Lần này không giống những lần trước. Khánh Du hơi hẫng.

- Em ... có chuyện này muốn nói ... - Cô rụt rè.

- Anh mệt. Để lúc khác.

Khang vơ chiếc gối úp lên mặt. Rồi chùng như sợ cô buồn, anh lại xoay qua kéo cô sát vào mình.

- Ngủ đi ! - Anh dịu giọng.

Sáng hôm sau, Khánh Du thức dậy. Mạnh Khang đã đi. Một gói quà nhỏ để đầu giường cùng dòng chữ "Tặng em". Chỉ có vậy.

Khánh Du mở gói quà. Hộp nữ trang bằng nhung đỏ khiến cô vui sướng.

Nhưng chiếc dây chuyền và đôi bông tai bạch kim đúng "mốt" vẫn không làm cô vui. Cô chỉ cần một vật thôi nhưng Mạnh Khang đã quên hay không muốn ?

Khánh Du thờ dài. Dù sao cô cũng phải đeo những thứ này vào.

Nhưng lòng cô mênh mang buồn.

Cô đến gõ cửa nhà Mỹ Khanh. Nghe nói Mỹ Khanh vừa đi Pháp du học về. Nếu ngày hôm qua không vì chờ Mạnh Khang, cô đã đến Mỹ Khanh, Thu Minh và cô đã và đang là một bộ ba rất ăn ý từ lúc còn là học sinh cấp II đến bây giờ. Nhưng vì Thu Minh rất kín đáo, không phải là người cởi mở trong chuyện tình cảm nên những lúc cần người tâm sự, Khánh Du thường tìm Mỹ Khanh.

Mỹ Khanh gặp lại Khánh Du cũng mừng không kém như khi gặp Thu Minh.

- Ôi, Khánh Du ! - Khanh ôm chầm lấy bạn.

- Xem nào ... - Cô đẩy Khánh Du ra - Có vẻ gầy. Sao thế ?

- Vậy ư ! - Khánh Du áp hai tay vào mặt - Nhưng Khanh lại trắng và đẹp ra đó.
 - Cảm ơn, cảm ơn. Vào đây nói chuyện cho thoải mái nè !
 Khanh lôi Khánh Du vào phòng riêng:
 - Đã gặp Khánh chưa ? - Du hỏi.
 - Ừ hự ! Nhắc tới càng thêm bức - Mặt Khanh sa sầm - Bảo là đi công tác nhưng cũng chẳng cho biết nơi nào mà liên lạc nữa.
 - Vậy hả.
 Khánh Du tư lự. Mỹ Khanh rất tinh ý.
 - Du có chuyện gì sao ?
 - Đâu có ! - Du chối phắt.
 - Thế đã có chàng nào tính chuyện lâu dài với Du chưa ?
 Du cười. Nụ cười gượng gạo làm khuôn mặt Du càng buồn nẫu nẻ. Mỹ Khanh chợt vỗ trán:
 - À ! Mình nhớ rồi. Có lần Du gọi điện cho mình khoe vừa mới quen một chàng rất bánh. Còn quen chứ ?
 Khánh Du gật nhẹ và nói ngay:
 - Còn. Và mình đã ... có thai với anh ấy.
 Cô nói thật nhỏ. Mỹ Khanh giật mình.
 - Sao ? Sao ... Du lại để có thai ?
 Du quay mặt đi.
 - Mình cũng không biết. Có lẽ mình yêu anh ấy thật.
 - Thế Du đã nói với anh ta chưa ?
 Khánh Du lắc đầu:
 - Chưa ... Đột nhiên, lúc này mình linh cảm anh ta không thật lòng với mình, hay nói đúng hơn là không yêu mình.
 - Vậy tại sao hai người lại ...
 - Đó là lỗi ở mình. Anh ta đâu sao cũng chỉ là một người đàn ông như mọi người đàn ông.
 Mỹ Khanh thở dài. Đó là hậu quả của lối sống dễ dãi. Cô và Thu Minh đã từng khuyên nhưng Khánh Du nào có nghe.
 - Có lẽ Du cũng nên nói với anh ta. Biết đâu Du linh cảm sai. Và biết đâu vì đứa bé, anh ta sẽ nghĩ lại.
 - Ừ. Mình sẽ nói.
 Khánh Du tươi lên. Lời nói của Mỹ Khanh làm cô bừng cháy niềm hy vọng.
 - Hai đứa mình lại rủ Thu Minh đi chơi đi.
 - Ừ.
 Mỹ Khanh nhảy xuống giường, cô mở tủ chọn một bộ quần áo. Vừa thay, cô vừa nói:
 - Hôm qua, lúc đón mình, Thu Minh gặp lại một người bạn cũ. Bạn hồi còn nhỏ xíu lặn. Vậy mà hai người mừng lắm nghe. Tíu tít suốt buổi, có vẻ như không muốn chia tay nữa.
 Khánh Du bật cười:
 - Gia Huy mà biết thì Thu Minh không yên.
 - Ôi trời ! Nhắc tới Gia Huy mới nhớ. Phen này láng cháng là Gia Huy mất vợ chứ chẳng chơi.
 - Sao thế ?
 - Anh chàng đó cứ như bị sét đánh trúng, làm Thu Minh nhà mình run như thần lặn đứt đuôi.
 - Anh ta thế nào ?
 - Rất phong độ, bề ngoài hơn hẳn Gia Huy, nhưng có vẻ đào hoa. Gặp mấy anh chàng như thế một tim lấm.
 - Mình gọi trước cho Thu Minh nhé ?
 - Ừ.
 Khánh Du mở máy. Nhưng Thu Minh không có nhà. Mẹ Minh bảo hôm nay Minh đi làm ca sáng. Rõ chán.
 Khánh Du quàng vai Mỹ Khanh.
 - Hôm nay chỉ có hai đứa mình thôi, Thu Minh bận rồi.
 - Tiếc quá ! - Mỹ Khanh tặc lưỡi.
 Ngồi sau lưng Mỹ Khanh, Khánh Du lại nhớ đến Mạnh Khang. Nếu như Mạnh Khang chỉ vì đứa bé mà đón nhận cô, liệu cô có chấp nhận không ?
 Tình yêu ... Khánh Du cắn môi - Hóa ra một tình yêu thật sự sẽ làm nặng lòng người ta thế đấy.

Thu Minh sau khi tin chắc trang phục cũng như diện mạo của mình không có vấn đề gì mới tự tin bước ra ngoài.

Mạnh Khang thấy cô từ xa. Anh vẫy tay rồi rít và đến gần để đón cô.

Thái độ của Mạnh Khang làm Thu Minh bối rối. Sáng sớm, anh đã gọi cho cô. Và Thu Minh không thể từ chối vì những lời khẩn khoản của anh.

- Em thích đi đâu ? - Anh hỏi cô.

Thu Minh cười nhẹ.

- Đi đâu cũng được, nhưng gần thôi.

- Nhưng đừng nói em phải về ngay nhé. Anh sẽ giận, nếu em ...

- Được rồi. Em sẽ chiều ý anh.

Mạnh Khang cười tươi rói:

- Vậy trước tiên mình đi vòng vòng. Sau đó đi ăn rồi đi uống cà phê nghe nhạc.

- Mạnh Khang ! Nhưng không có nghĩa là em đi tới khuya đâu. Mẹ sẽ la em đó.

- Anh sẽ vào chào mẹ và xin lỗi.

- Thôi, thôi ! - Thu Minh phát hoảng - Anh cho xe chạy đi rồi tính.

Mạnh Khang cười lớn. Anh cho xe chạy. Ngồi bên anh, Thu Minh lại thấy nôn nao. Thuở nhỏ, cô và anh suốt ngày bên nhau, thân đến độ ăn chung ngủ chung. Bây giờ nghĩ lại ... Thu Minh không khỏi đỏ mặt.

- Anh biết em đang nghĩ gì nè.

Mạnh Khang nghiêng đầu nhìn cô, nụ cười hóm hỉnh làm Thu Minh mắc cỡ.

- Anh cũng đang nhớ về ngày xưa. Em muốn trở lại chốn cũ không ?

- Phải rồi - Mặt Thu Minh sáng lên.

Mạnh Khang cho xe chạy về hướng ngoại ô. Hơn một tiếng sau, xe dừng trước một ngôi nhà ba gian, bốn bề xanh um cây lá.

- Ôi !

Thu Minh xúc động nhìn khung cảnh quen thuộc. Đây là bờ rào Mạnh Khang hay khoét lỗ để chui sang.

Này là cây mận trắng, cô và Mạnh Khang giành nhau leo suýt ngã. Cả tảng đá to tròn có lần cô xô Mạnh Khang vào làm trán anh sưng một cục to như quả ổi.

- Sao ? - Mạnh Khang nhìn cô - Không có gì thay đổi phải không ?

Thu Minh gật nhẹ:

- Em không ngờ ...

- Vì mẹ anh yêu nơi này mà. Nào, vào chào mẹ anh chứ !

- Vâng.

Thu Minh theo sau Mạnh Khang. Bước qua khỏi cánh cổng tre xiêu vẹo, Thu Minh chợt có một cảm giác rất lạ. Cứ như vừa qua một giấc mơ và trở về với chính mình.

- Mẹ Ồi ! Xem ai này !

Khang nói lớn khi cả hai bước lên thềm nhà. Từ trong, một phụ nữ trạc năm mươi tuổi, mặt mũi đôn hậu lật đật chạy ra. Vừa nhìn thấy bà, Thu Minh nhận ra ngay. Nhưng bà nhìn cô:

- Chào cháu. Cháu là ...

- Dạ, chào cô - Thu Minh khẽ cúi đầu rồi cô nhìn Mạnh Khang hơi cười - Cháu là ...

- Là bé Lùn, con cô Mai ngày xưa đó mẹ.

- À ! Thì ra là cháu - Mẹ Mạnh Khang mừng rỡ - Vào đây cháu !

Bà nắm tay Thu Minh dắt vào ghế.

- Ngồi đi ! Mẹ cháu lúc rày ra sao ? Vẫn khỏe phải không ?

- Dạ, cảm ơn cô. Mẹ cháu khỏe. Bà có một tiệm sách nho nhỏ, đi ra đi vào cũng khuây khỏa.

- Vậy thì tốt rồi. Thế còn cháu ?

- Dạ, cháu cũng đã đi làm. Nhân viên thường thôi.

Mẹ Mạnh Khang cười:

- Cháu khác xưa nhiều, cô không nhận ra.

- Xinh đến không ngờ, mẹ nhỉ ? - Mạnh Khang chen vào.

Thu Minh bối rối, cô cúi đầu né tránh ánh mắt đầy ẩn ý của cả hai.

- Hôm nào ... - Thu Minh ngẩng lên - Cô lên thành phố ghé thăm mẹ cháu. Chắc là mẹ cháu mừng lắm.

- Ủ. Cô sẽ đi. Hồi nào giờ mẹ cháu với cô vẫn như chị em, buồn vui gì cũng san sẻ cùng nhau.

Khang nháy mắt với Thu Minh:

- Nghe chưa ! Nếu cho hai mẹ ở chung một nhà hẳn là vui lắm đó.

- Xì ! - Thu Minh bĩu nhẹ môi.

Cử chỉ trẻ con của cô như một sự chống trả yếu ớt khiến Mạnh Khang không khỏi phẫn chấn.

Từ đó cho đến giờ về, giữa ba người thật sự là một bầu không khí thân mật vui vẻ.

- Giá mà em cho anh thêm chút thời gian nữa.

Mạnh Khang tỏ vẻ tiếc nuối khi xe ngừng gần nhà Thu Minh.

Thu Minh mỉm cười, chỉ bầu trời đêm lấp lánh sao.

- Đã tối như thế này mà vẫn chưa vừa lòng nữa hả ?

Cô nói và dợm bước xuống xe. Đột ngột Mạnh Khang giữ chặt tay cô.

- Ngồi với anh chút nữa đi !

Anh nói và kéo tay cô ra trước. Thu Minh run bắn khi tay mình nằm gọn trong tay anh. Bàn tay nóng ấm và cử chỉ thân mật lẽ ra không nên có giữa hai người, nhưng không hiểu sao cô vẫn ngồi im.

Mạnh Khang khẽ khàng:

- Hồi nhỏ, có lần anh nói với mẹ: "Con sẽ cưới bé Lùn làm vợ". Mẹ cười ngất vì những lời trẻ con đó.

Thế rồi, đột nhiên em đi xa. Anh đã phải ngơ ngẩn một thời gian dài. Lúc đó, anh cho rằng vì chúng ta đã từng là một đôi bạn thân. Nhưng khi gặp lại em, anh mới biết mình ngày xưa ngơ ngẩn là vì yêu em. Anh nói thật. Tình yêu trẻ con đó chẳng mất đi, mà lại bộc phát mãnh liệt khi gặp lại em. Em có tin lời anh nói không, Thu Minh ?

Thu Minh cắn môi:

- Nhưng mà ...

- Em không cần nói gì hết. Hãy nhìn chòm sao kia, nó luôn ở hướng đó, không bao giờ thay đổi. Anh cũng vậy đó, Thu Minh.

- Em phải vào nhà thôi - Thu Minh cương quyết bước xuống - Cảm ơn anh vì buổi đi chơi hôm nay.

Cô chào anh thật khách sáo và quay đi.

- Đợi một chút !

Mạnh Khang cũng bước xuống xe. Trong khi cô căng thẳng hồi hộp, Mạnh Khang nhẹ nhàng gỡ một lá khô nhỏ xíu vướng trên tóc cô rồi vuốt cho tóc cô bớt rối vì gió.

- Xong rồi đó.

Thu Minh không nói nổi một lời, cô hồi hả chạy vào nhà.

Sau lưng cô, Mạnh Khang khẽ mỉm cười.

oOo

Vừa bước vào phòng khách, Thu Minh đã thấy mẹ Ở đó, có vẻ như chờ cô.

- Thừa mẹ, con mới về - Thu Minh chào thật nhỏ, sợ sệt như người vừa phạm lỗi.

Nhưng mẹ cô hình như đang vui.

- Lại đây con ! Gia Huy mới ở đây về đó.

Thu Minh đột nhiên giật mình bối rối:

- Anh ấy ... về lâu chưa mẹ ?

- Độ năm phút thì con vào.

- Anh đến có chuyện gì không mẹ ?

Bà Thu Mai cười tươi:

- Còn chuyện gì ngoài chuyện đám cưới của tụi con.

Thu Minh thảng thốt:

- Đám cưới ư ?

Bà Thu Mai ngạc nhiên nhìn con gái.

- Thế nó không nói gì với con à ?

- Dạ ... dạ không - Thu Minh khỏá lấp.

- Như vậy là nó biết chuyện đấy. Đã nghĩ đến mẹ trước.

- Nhưng con ... - Thu Minh bật thốt.

- Con sao ?

Cô bậm môi:

- Cưới làm gì sớm hả mẹ ?

- Còn nói là sớm ư ? - Bà Mai trợn mắt - Biết mấy năm rồi chứ ?

Thu Minh cụp mắt:

- Con mới có hăm ba tuổi mà mẹ.

- Nhưng con và Gia Huy quen nhau đã năm năm rồi. Con gái có thì. Vả lại, Gia Huy là người tốt, gia đình lại khá giả. Con sẽ không khổ nếu con lấy nó.

- Con biết vậy, nhưng con vẫn chưa nghĩ đến chuyện hôn nhân. Cuộc sống gia đình nặng trách nhiệm làm con sợ.

- Nhưng con yêu Gia Huy kia mà. Khi người ta yêu nhau, được sống bên nhau là một hạnh phúc lớn lao. Rồi con sẽ thấy cuộc sống gia đình không đáng sợ như con tưởng. Nhất là Gia Huy hội đủ điều kiện.

Thu Minh phụng phịu:

- Mẹ luôn nghĩ về vấn đề đó, có vẻ thực dụng quá.

- Mẹ chỉ nghĩ cho con với kinh nghiệm của một người đi trước.

- Thế Gia Huy đã nói gì với mẹ ?

Bà Thu Mai hơi ngập ngừng:

- Gia Huy nói ... mẹ nên sửa lại căn nhà này. Mọi phí tổn, Gia Huy lo hết và đã đưa trước cho mẹ hai mươi triệu.

- Sao ? Rồi mẹ nhận chứ ? - Thu Minh chụp tay mẹ.

- Thì đằng nào Gia Huy cũng là rể. Vả lại, sửa lại nhà để làm đám cưới có gì là không đúng.

- Ôi, mẹ Ôi ! - Thu Minh ôm mặt rên lên - Mẹ phải chiều ý của con chứ.

Bà Thu Mai phật lòng:

- Con bé này ! Mẹ nhận của Gia Huy chứ nào phải nhận của ai. Mẹ vì chuyện của con mà con làm như ... Hay là con không muốn đám cưới ?

Thu Minh lắc đầu:

- Con chỉ muốn đừng để ai khinh mẹ con mình hết.

- Làm sao Gia Huy lại để cho gia đình nó biết. Rõ ràng nó cũng muốn nở mày nở mặt khi gia đình nó đến đây kia mà.

- Nhưng hai mươi triệu đâu phải là món tiền nhỏ, liệu có thể giấu người ta sao ?

- Con quá lo ! Nếu có vấn đề gì, Gia Huy đã không làm thế. Thôi, đi ngủ đi. Hôm nay đi với ai mà khuya vậy ? Mỹ Khanh và Khánh Du gọi điện đến mấy lần. Gia Huy cũng mới về vì chờ.

- Con ... - Thu Minh thất thểu về phòng - Gặp lại bạn cũ.

Cô khóa trái cửa và đến bên cửa sổ. Chòm sao Mạnh Khang chỉ vẫn nằm ở hướng đó. Tỏa sáng và hấp dẫn lạ kỳ.

"Rồi em sẽ nhớ anh như anh đã nhớ em".

Thu Minh nhớ lại câu nói của anh. Cô thờ dãi nhận ra dường như lòng cô đã có những đổi thay.

- Thu Minh dậy đi ! Có Gia Huy đến kia.

Bà Mai gõ cửa rầm rầm mới đánh thức được Thu Minh. Suốt một đêm trằn trọc nên Thu Minh ngủ quên. Cô chạy vào toa-lét lau bầu:

- Gia Huy đến làm gì sớm vậy không biết ? Hôm nay là chủ nhật mà.

Rồi nhớ đến chuyện mẹ nói tối hôm qua, Thu Minh mang bộ mặt giận dữ ra gặp anh.

- Sao vậy ?

Anh hỏi khi cô vừa ngồi xuống ghế đối diện anh.

Thu Minh vênh mặt quay đi. Gia Huy bước qua ngồi cạnh cô.

- Giận anh à ? Chuyện gì mới được ?

- Anh chẳng nói với em một tiếng. Tự ý quyết định nợ kia ... - Thu Minh nói với vẻ giận.

- À ! Thì ra là chuyện này ... - Gia Huy thở phào - Vậy mà cứ tưởng em không muốn gặp mặt anh nữa.

- Trả lời em đi ! - Thu Minh cắt ngang.

- Để nói sau. Thay đồ đi chơi với anh.

- Đi đâu ? Em buồn ngủ muốn chết.

- Tối qua em không ngủ được à ? - Gia Huy nhìn cô.

- Em ... hơi khó ngủ.

- Anh cũng vậy - Gia Huy thoáng buồn - Nhưng em có thể ngủ trên xe. Đứng lên đi ! Anh chờ.

Thu Minh đứng dậy :

- Đi xa à ?

- Ừ. Ra biển nhé ?

Thu Minh không trả lời. Cô lặng lẽ vào phòng.

Khi cô trở ra, thấy mẹ và Gia Huy đang cười nói vui vẻ, đột nhiên cô cảm thấy bức bối.

Trông thấy con, bà Mai đứng dậy:

- Thôi đi đi, kéo nặng.

- Vâng. Con chào mẹ.

Gia Huy cũng đứng lên. Thu Minh lườm anh.

- Mẹ bao giờ ?

- Từ lâu rồi - Gia Huy cười.

Bà Mai cũng cười. Về mặt rạng rỡ sung sướng. Thu Minh phụng phịu giậm gót đi ra cửa. Cô cũng không biết vì sao mình như thế. Lẽ ra cô phải vui khi nhìn hai người cô yêu thương vui vẻ, tâm đắc với nhau.

Gia Huy mở cửa xe:

- Vào đi em.

Thu Minh nghiêng đầu chui vào. Gia Huy đóng cửa rồi nhanh chóng vào chỗ của mình.

Chiếc xe nổ máy chạy êm ru. Gia Huy mở nhạc. Tiếng nhạc êm dịu làm Thu Minh nhắm mắt. Nhưng cô lại nhớ đến cảm giác bối rối của mình ngày hôm qua khi gió thổi tóc cô bay quần quýt vào mặt, vào cổ Mạnh Khang, và cảm giác thật gần khi ngồi sau lưng anh, ngửi mùi mồ hôi dịu nhẹ của anh.

"Cho dù thế nào nó vẫn ở hướng này, cũng như anh luôn nghĩ về em không bao giờ thay đổi".

Cô tin lời Mạnh Khang nói, không phải vì ánh mắt nồng nàn của anh, hay những lời nói hoa mỹ. Vì với linh cảm của một người con gái, cô tin anh thật lòng yêu cô.

Vì vậy, cô đã thật sự bối rối, thật sự trăn trở. Cô biết như vậy là không phải với Gia Huy, nhưng cô không thể không nghĩ đến Mạnh Khang.

Gia Huy nắm lấy tay Thu Minh bóp nhẹ. Anh hơi nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt người con gái anh yêu.

Họ đã bên nhau năm năm. Tình yêu của họ êm ả, dịu dàng đến độ có lần Mỹ Khanh bảo : kém hấp dẫn vì thiếu "gia vị" ...

Gia Huy cho đó là một câu nói vớ vẩn. Vì Thu Minh hiền dịu, trầm lặng và anh cũng thật sự hết lòng vì cô thì giữa họ làm sao có sóng gió được.

Và lại, cả hai đều tin tưởng nhau. Ví như tối hôm qua, anh đã thấy Thu Minh ngồi sau xe một chàng trai và đã thấy ... nhưng anh tin cô. Có điều thật lòng là tim anh đã thất vọng và mơ hồ lo một điều gì đó.

- Hôm qua em đi chơi vui không ?

Gia Huy hỏi đột ngột làm Thu Minh giật mình:

- Dạ ... anh hỏi gì ?

- Hôm qua em đi chơi vui không ?

- À ... Ổ ... vui.

- Bạn học à ?

- Vâng. Bạn học cũ.

- Bạn ... gái chứ ?

Thu Minh ngồi thẳng dậy, ngập ngừng một chút.

- Vâng ... bạn gái.

Gia Huy tối sầm mặt. Vậy là biển đã có sóng. Điều anh lo mơ hồ rốt cuộc là đúng.

- Anh biết cô ấy chứ ? - Anh cố gượng hỏi.

Thu Minh cúi mặt:

- Anh không biết đâu. Bạn hỏi còn bé xít, tình cờ gặp lại thôi.

- Hôm nào giới thiệu với anh, được không ?

- Dạ ... được, nếu có dịp.

Gia Huy lặng sang chuyện khác:

- Em nghĩ sao về việc anh nói với mẹ tối qua ?

Thu Minh nhìn ra cửa xe:

- Mẹ chưa nói rõ ràng với em. Anh nói cho em nghe đi !

- Anh định mùa đông này mình cưới nhau.

- Nghĩa là ...

- Hai tháng nữa.

- Sao gấp vậy ? - Thu Minh không giấu được vẻ thảng thốt.

Gia Huy nhìn cô trân trối:

- Em không thích ư ?

- Em ... - Thu Minh đan những ngón tay vào nhau - Em chưa muốn.

- Tại sao ?

- Em ...

Gia Huy vụt hỏi:

- Em đã có gì thay đổi ư ?

Thu Minh giật mình:

- Anh hỏi gì kỳ vậy ? Chỉ là em hơi bất bình khi lẽ ra anh phải nói trước với em ... và phải tôn trọng ý kiến của em.

- Anh xin lỗi - Gia Huy dịu giọng.

Thu Minh thở dài:

- Không có gì ... nhưng em không thích sự áp đặt.

Gia Huy cầm tay cô:

- Anh không nghĩ như vậy. Anh yêu em và muốn có em. Chẳng lẽ em không nghĩ như anh ?

Thu Minh đưa lý do:

- Em không muốn bỏ mẹ một mình.

- Vậy thì mình sẽ ở với mẹ.

- Gia đình anh bằng lòng không ? - Thu Minh hỏi với vẻ không tin.

- Cha mẹ nào cũng là cha mẹ hết.

- Đừng đơn giản hóa sự việc ! - Thu Minh vẫn cương quyết.

Gia Huy cũng cương quyết không kém:

- Nhưng trước sau gì cũng phải đối mặt.

- Nhưng không phải là bây giờ.

- Vậy thì khi nào ?

- Em không biết.

Thu Minh lại nhìn đi nơi khác. Biển đã thấp thoáng ngoài khung cửa xe. Thu Minh hạ kiếng xe xuống, hít sâu làn gió biển mang vị mặn mặn của muối và mùi tanh cá nồng nồng.

Gia Huy biết mình không nên nói nữa, dù đây là lần đầu tiên họ tranh cãi với nhau.

Không biết trong sự ương ngạnh kỳ quặc của Thu Minh, chàng trai đó có góp phần ?

Gia Huy mím môi. Anh sẽ không để mất cô đâu, và chàng trai đó hãy coi chừng.

oOo

Ánh nắng ban mai ủa vào phòng qua những chiếc rèm cửa trở nên dịu nhẹ nhưng cũng làm Mạnh Khang thức giấc.

Điều đầu tiên anh nghĩ đến khi mở mắt lại là Thu Minh. Vòng tay dịu êm dù do sự ép buộc của anh vẫn làm anh bồi hồi rung cảm. Hơi hướm trinh nguyên của người con gái dường như còn vương vất đâu đó trên tóc, trên cổ và anh khẽ nhắm mắt để cảm nhận.

Anh không tự mãn, nhưng anh đủ sức hiểu Thu Minh đang dao động. Vì dù sao trong quá khứ ngọt ngào của cô đã có anh. Chỉ cần anh kiên nhẫn khơi gợi, nhắc nhở ...

Cứ tưởng tượng một lúc nào đó cô bước chân vào căn phòng này, dáng thanh mảnh đi qua đi lại nhẹ nhàng là anh sướng run. Nói chỉ lúc cô thật sự là chủ nhân, cùng anh ăn một bữa và cuộn tròn như chú mèo lười nhác trên chiếc giường cùng mình ... là Mạnh Khang vui sướng đến muốn nhảy cẫng lên.

Anh hứng chí vung tay một vòng và va phải vào bức ảnh Khánh Du ở đầu giường.

Như một người bước hụt chân, Mạnh Khang hoảng hồn mở mắt. Anh lặng lẽ cảm bức ảnh của Khánh Du lên, rồi chỉ một vài phút suy nghĩ anh mở ngăn tủ nhỏ thấy nó vào đấy.

Mạnh Khang phui nhẹ tay. Xong, anh lấy điện thoại và gọi cho Thu Minh.

Những tiếng chuông dài thật lâu mà chẳng có ai bắt máy. Mạnh Khang buồn bã tắt điện thoại. Vậy là Thu Minh không có nhà.

Buổi sáng chủ nhật đẹp trời như thế này, nếu đi thì chỉ có thể đi với người yêu mà thôi.

Tim Mạnh Khang nhói lên. Cái viễn cảnh tươi đẹp mà anh vừa vẽ vời đã tắt ngấm.

Anh uể oải chuôi mình xuống nệm và cố tìm một giấc ngủ nữa. Đúng lúc đó, cửa căn hộ mở ra và Khánh Du như cơn gió ào vào phòng.

- Nhớ em không ? - Cô dụi mặt vào ngực anh.

Mạnh Khang ừ hử. Khánh Du thì thăm:

- Chờ em phải không ?

Bàn tay cô mơn man lên bờ ngực rộng. Mạnh Khang vùng dậy.

- Anh ... phải đi làm vệ sinh cái đã.

Khánh Du chạy theo anh, nhưng Mạnh Khang đã đóng sầm cánh cửa. Khánh Du đập cửa:

- Để em lau mặt cho !

Mạnh Khang nói vọng ra:

- Ngồi đó chờ anh đi !

Khánh Du cười thành tiếng. Bất giác cô đặt tay lên bụng. Cái thai đã được sáu tuần. Cô phải nói với Mạnh Khang thôi, không lẽ để bụng lớn vượt mặt rồi mới mặc áo cưới sao.

Chợt cô nhú mồm. Thành giường trống không ... hình như thiếu thiếu một cái gì đó.

Khánh Du đưa mắt tìm kiếm và sau cùng cô kéo ngăn tủ nhỏ đầu giường.

Tim Khánh Du đập mạnh. Cô tái mặt nhìn khuôn mặt mình trong hình bị vất chổng chơ.

Như vậy có nghĩa là ...

Khánh Du vùng dậy, cô lặng lẽ ra khỏi phòng Mạnh Khang, rồi ngoái nhìn cánh cửa khép lại trước mặt mình.

Giờ thì cô hiểu những thay đổi ở anh rồi. Có nói ra cũng thế thôi. Nhưng cô sẽ làm gì với cái thai trong bụng đây ?

Nước mắt Khánh Du chảy vòng quanh. Thật tội nghiệp cho đứa bé và cho cả cô nữa.

oOo

- Thai rất khỏe. Cô cũng khỏe chứ ?

Bà bác sĩ vừa hỏi vừa xé tờ giấy kết quả siêu âm ra.

Khánh Du lấy khăn lau bụng mình cho sạch chất nước dùng để siêu âm rồi ngồi dậy.

- Tôi không ăn gì được.

- Cô quyết định bỏ nó à ? - Bác sĩ hỏi mà không nhìn cô.

- Vâng - Khánh Du cúi đầu đáp nhỏ.

- Cô chưa sanh lần nào mà, phải không ?

- Vâng.

- Vậy nếu tôi khuyên cô ...

Khánh Du háp táp cắt ngang:

- Bác sĩ cứ làm đi. Tôi không muốn nghe gì nữa hết.

Bà bác sĩ thở dài. Tiếng thở dài lại khiến Khánh Du cúi gằm xuống.

- Tôi chỉ sợ sau này cô lại hối hận ... lại trách tôi sao không nói cho cô biết. Thật ra, phá bỏ một cái thai nhỏ như cỡ này thì khá đơn giản. Nhưng để có lại một cái thai khác thì đôi khi không thể làm được đấy.

Khánh Du ngẩng đầu mở to mắt.

- Và lại ... - bà bác sĩ đưa cho cô một xấp hình ảnh - cô xem, đây là hình cái thai khi được sáu tuần, rồi tám tuần, rồi ba tháng ... cô đành lòng hủy nó đi sao ?

Khánh Du run run cầm lấy.

- Tôi làm việc không đơn thuần vì tiền - Tiếng bà bác sĩ lại vang lên - Tôi nói với cô là lương tâm của một thầy thuốc, một con người. Mong cô suy nghĩ lại.

- Nhưng ... - Khánh Du run bắn - Nó không được anh ta thừa nhận.

Cô đẩy trả xấp hình cho bà bác sĩ. Về mặt cô đau khổ cùng cực:

- Tôi cũng không muốn ... Tôi sợ lắm, nhưng tôi không biết phải làm sao ...

Bà bác sĩ bóp tay cô:

- Hãy dừng cảm lên ! Biết đâu chừng khi nhìn thấy đứa bé, anh ta sẽ suy nghĩ lại.

Khánh Du lắc đầu:

- Chuyện của tôi, bác sĩ không biết đâu.

Bà bác sĩ cười khê:

- Trái lại, tôi biết nhiều hơn cô kia. Nên tôi phải nói ra. Đứa con là một sợi dây thiêng liêng nối kết giữa hai người với nhau. Cô nghe tôi, về nhà tĩnh dưỡng. Đừng để sau này phải hối hận. Đã không ít những trường hợp vô sinh là do phá bỏ thai.

Khánh Du rùng mình. Những hình ảnh bác sĩ đưa cô xem lại đập vào mắt cô. Nó sẽ có hình dáng của một con người. Nó là kết tinh của cô và Mạnh Khang. Cho dù Mạnh Khang không yêu cô thì nó cũng là tình yêu của cô dành cho anh. Phải. Bác sĩ nói đúng. Cô nên chờ đón nó, hơn là hủy nó đi. Và lại, cô vì tự ái mà chưa nói với Mạnh Khang chứ anh nào có phủ nhận nó.

Khánh Du ra về, lòng lại bùng lên tia hy vọng. Cho dù chỉ là hy vọng mong manh nhưng biết đâu ...

oOo

Thu Minh về đến nhà thì đã sáu giờ chiều. Chuyển đi xa làm cô mệt nhoài. Nhưng điều làm cô mệt hơn là cuộc đấu trí với chính mình.

Trong chuyến đi này, Gia Huy đã đề nghị làm đám cưới, khi mà trái tim cô thật sự dao động vì Mạnh Khang.

Lẽ ra Mạnh Khang không nên xuất hiện và nếu như Gia Huy đề nghị sớm hơn ...

Ông trời dường như thích những sự éo le nên cuộc tình giữa cô và Gia Huy đang êm ả là thế, mà rồi cũng có sóng gió.

Nhưng người ngã tay chèo là cô. Bất chấp cả một khoảng thời gian dài cho cuộc tình của hai người. Năm năm và một lần gặp lại ...

Sao chút tình thơ ngây ngày xưa lại có thể bộc phát mạnh mẽ lên như thế được chứ ?

Nhưng Gia Huy rất thành khẩn, rất cần cô. Và năm năm với những ân tình không thể một sớm một chiều có thể phai nhạt.

"Với anh, em là tất cả. Cuộc đời này sẽ vô nghĩa nếu em từ chối anh. Tình yêu của anh dành cho em ví như một viên kim cương, mãi mãi sáng và bền vững".

Thế đó ! Liệu cô có đủ can đảm để nghe theo nhịp đập sai lệch của trái tim, mà từ bỏ tình yêu sâu nặng của Gia Huy.

Năm năm và những gì tốt đẹp nhất ! Vậy thì hãy quên Mạnh Khang đi, khi mà giữa cô và anh chỉ là mới bắt đầu.

Chuông điện thoại reo vang. Linh tính cho Thu Minh biết đó là ai. Cô ngần ngừ một chút rồi nhắc ông nghe:

- Dạ, Thu Minh đây.

- Chào em - Đúng giọng của Mạnh Khang - Anh gọi cho em suốt một ngày nay. Em đi chơi phải không ?

- Vâng.

- Vui không em ?

- Dạ vui.

- Cho anh gặp em một chút được không ?

- Có gì không anh ?

- Chỉ là ... nhớ em thôi.

Tim Thu Minh nặng trĩu:

- Em ... mệt.

- Vậy à ! Vậy anh đến nhà nhé ? Cũng muốn chào mẹ luôn thế.

- Thôi anh ! - Giọng Thu Minh buồn tênh - Ngày mai ... ba mẹ Gia Huy sẽ đến nhà em.

Mạnh Khang thắng thốt:

- Thu Minh ...

- Quên em đi ! Chúng ta ... đã quá muộn - Cô nói như muốn khóc và cúp máy.

Thu Minh ngồi đấy, hình dung Mạnh Khang như hóa đá ở đầu dây bên kia. Và anh sẽ đau như cô đang đau khổ. Nhưng anh cũng sẽ quên như chính cô đang cố ru mình lãng quên vậy.

oOo

Nhà hàng Caravelle là một trong những nhà hàng lớn nhất nhì thành phố. Nó tọa lạc ngay giữa trung tâm Sài Gòn và là chốn lui tới dành cho giới thượng lưu.

Vì thế khi Thu Minh và mẹ nhận được lời mời từ phía gia đình Gia Huy, cả hai đã rất lo.

Gia Huy thật ý nhị khi đem xe đến đón hai mẹ con cô, vì anh biết đây là lần đầu cả hai đặt chân vào nơi sang trọng như thế.

Sự vui sướng làm gương mặt Gia Huy sáng bừng rạng rỡ và những câu chuyện anh nói ra luôn rộn rã tiếng cười.

Thu Minh dù cố gắng hết sức cũng không giấu được sự tự lự.

Và khi thấy Gia Huy kín đáo liếc đồng hồ tay, cô nhận ra ba mẹ anh đã trễ so với lời hẹn hơn nửa giờ.

Đó là một điều không nên có cho một buổi gặp đầu tiên như thế này.

Nhưng liền sau đó, mẹ của Gia Huy đến.

- Xin lỗi đã để cho mọi người chờ. Riêng ông nhà tôi có việc đột xuất nên không đến được.

Giọng mẹ Gia Huy sang sảng đầy uy quyền, nên tuy bà nói ra lời xin lỗi ngọt ngào nhưng vẫn làm cho cả hai mẹ con Thu Minh thấy e dè và khiếp sợ.

Gia Huy vội kéo ghế cho mẹ ngồi. Ngay lập tức bà quay sang anh:

- Gia Huy ! Mẹ được biết con vừa rút ra một số tiền lớn. Con dùng vào việc gì vậy ?

Lập tức, hai mẹ con Thu Minh biến sắc mặt. Bầu không khí trở nên nặng nề ngọt ngào.

- Kia mẹ ! - Gia Huy chau mày - Sao mẹ lại hỏi chuyện đó ở đây ?

- Ồ, vậy thì nói chuyện khác. Nhưng con đừng nghĩ có thể giấu mẹ chuyện gì. Và mẹ cũng không thích những người lợi dụng.

Bà Thu Mai cảm thấy khó thở. Câu chuyện mở đầu của mẹ con Gia Huy báo cho bà biết mọi chuyện sẽ không suôn sẻ.

- Thưa chị ... - bà Thu Mai đáp ứng - tôi ...

Thu Minh đột ngột cắt ngang:

- Thưa bác, thật ra khi anh Gia Huy đưa số tiền cho cháu, cháu biết mình không nên nhận.

- Vậy à ! Thì ra là đưa cho cô - Mẹ Gia Huy nở một nụ cười lạnh lùng - Cô trung thực đấy.

Gia Huy đỡ cho Thu Minh:

- Con muốn sửa nhà cô ấy cho đàng hoàng lại. Mẹ con Thu Minh đơn chiếc. Vả lại, chúng ta trước sau cũng là người một nhà.

- Mẹ còn chưa nói ý kiến của mẹ mà - Mẹ Gia Huy cắt lời con - Khi mà mẹ chưa biết con dâu của mẹ là ai và gia thế như thế nào.

Bà Thu Mai không giấu được vẻ buồn.

- Thưa chị, hai cháu quen nhau đã năm năm, tôi cứ ngỡ là chị đã biết.

Mẹ Gia Huy cười nhạt:

- Tôi chỉ nghe Gia Huy nói thôi. Bà cũng biết là Gia Huy không sống cùng gia đình mà.

Gia Huy hơi cúi đầu:

- Con xin lỗi. Lỗi là ở con. Con đã không đưa Thu Minh về nhà chơi. Nhưng con nghĩ bây giờ mẹ cũng có thể hiểu sơ Thu Minh là người thế nào.

Mẹ Gia Huy nhếch môi:

- Hôn nhân không thể hiểu sơ như con nói.

Bà Thu Mai cố kiềm chế:

- Xin lỗi chị, tôi cứ tưởng Gia Huy và anh chị đã nói chuyện với nhau kỹ rồi. Thật ra, chuyện hôn nhân này cũng không có gì gấp gáp. Anh chị có thể suy nghĩ và suy xét lại.

- Còn suy xét gì nữa. Chẳng phải con tôi đã bỏ ra một số tiền khá lớn để sửa nhà bên ấy rồi sao ? Hay là bên ấy lại còn muốn tìm môi khác ?

Tất cả đều bàng hoàng vì những lời mẹ Gia Huy nói. Bà Thu Mai ghen giọng:

- Chị ... sao chị khinh người quá thế ? Số tiền đó là ý của Gia Huy. Chúng tôi vẫn còn chưa đụng đến.

Gia Huy sau giây phút sững sờ đã nhìn mẹ tức giận:

- Mẹ à ! Thật sự ý của mẹ là thế nào ? Sao hôm con thưa chuyện, mẹ không nói gì hết ?

Mẹ Gia Huy quát mắt:

- Vậy con có cho ba mẹ thời gian tìm hiểu không ? Tất cả mọi chuyện mẹ vừa biết sáng nay. Và đó là lý do ba con vắng mặt.

Bà Thu Mai chết điếng:

- Nghĩa là anh chị ... không đồng ý ? Và lý do là số tiền Gia Huy đưa ư ?

Mẹ Gia Huy lắp lửng:

- Cũng còn một chuyện nữa ...

Thu Minh từ nãy giờ chỉ biết im lặng và nhẫn nhịn chịu đựng. Nhưng đến lúc này, cô thấy đã quá sức.

- Thôi, mẹ à. Mình về đi !

Gia Huy hốt hoảng chụp tay cô.

- Thu Minh !

Cô lắc đầu:

- Để cho em về. Xin phép bác.

Thu Minh chào mẹ Gia Huy rồi cương quyết kéo tay mẹ:

- Đi mẹ !

- Thu Minh ! - Gia Huy vội đi nhanh theo cô.

- Tôi đã nói xong đâu. Gia Huy ! - Mẹ Gia Huy lớn tiếng gọi.

Bà Thu Mai quay lại, lịch sự hỏi:

- Thưa, chị cứ nói !

Mẹ Gia Huy đánh giọng:

- Được. Gia Huy nghe đây ! Ba mẹ không thể ngồi sui gia với một người không chồng mà có con. Nghe rõ chưa ?

Bà Thu Mai chết sững:

- Mẹ !

Thu Minh thảng thốt gọi, rồi cô nhìn mẹ Gia Huy trên trời. Gia Huy cũng hóa đá.

- Tôi về đây - Mẹ Gia Huy cười đắc thắng và bỏ đi ra.

- Khoan đã ! - Bà Thu Mai lên tiếng.

Mẹ Gia Huy kiêu hãnh chờ đợi.

- Nói đi !

Bà Thu Mai cầm ly nước lên, hất thẳng vào mẹ Gia Huy.

- Chị ... tôi lắm !

- Ôi ! - Thu Minh ôm lấy mặt.

Bà Thu Mai nắm tay con.

- Đi con !

Bà bỏ đi thật đàng hoàng. Sau lưng bà, hai mẹ con Gia Huy đứng chết trân.

Nhưng rồi Gia Huy cũng chạy đi.

- Gia Huy ! Gia Huy ! - Mẹ Gia Huy gào lên.

oOo

Khi biết mẹ thật sự ngủ say, Thu Minh rón rén đứng lên. Cô ra trước hiên nhà và bật khóc tức tưởi.

Nếu biết mẹ Gia Huy có thái độ như ban sáng, chắc chắn cô sẽ không bao giờ đến. Nhưng điều làm cô đau lòng nhất là mẹ bị người ta lăng nhục.

Tội nghiệp mẹ ! Sau khi lấy hết sự bình tĩnh để đối phó với mẹ Gia Huy, bà đã khóc nức nở với con.

- Xin lỗi con ! Mẹ đã làm liên lụy tới con.

- Mẹ đừng nói như vậy, mẹ Ôi - Thu Minh cố ngăn dòng nước mắt - Cho dù ai nói thế nào thì mẹ vẫn là người con tôn kính nhất.

- Không đâu. Mẹ không xứng đáng. Mẹ đã sai lầm và đã không thể gọi được vết nơ đó ...

Thu Minh an ủi mẹ.

- Chỉ là một kỷ niệm buồn thôi mẹ. Vì dù sao mẹ đã có con, đưa con gái mẹ hết lòng yêu thương và chưa bao giờ để mẹ buồn.

- Đúng rồi !

Bà Thu Mai ráng nhoèn miệng cười. Sau cơn sốc, bà biết con gái bà đang hết sức cố gắng ngẩng cao mặt. Vì vậy, bà phải là chỗ dựa vững chãi cho con. Và bà không được buồn nữa.

Chẳng phải Thu Minh đáng khóc hơn bà hàng vạn lần đó sao? Ngay trong ngày ra mắt mẹ người yêu mà bị từ chối, lăng nhục như thế... Nếu không phải là người can đảm, nó đã gục ngã rồi chứ chẳng chơi.

Nhưng bà có một điều cần nói với nó:

- Thu Minh! Nếu con muốn biết về cha của con, mẹ sẽ ...

- Không cần đâu mẹ - Thu Minh lắc đầu - Hãy cứ để cha trong tâm hồn con như những gì mẹ nói.

- Được. - Bà nghẹn ngào.

- Mẹ ngủ đi!

Thu Minh dìu mẹ vô giường. Cô ngoan ngoãn nằm cùng mẹ và dụi mặt vào ngực bà. Và bây giờ cô đứng đây để có thể hả hê khóc cho thân phận tội nghiệp của mình.

Chuông điện thoại reo lên đột ngột, Thu Minh lẻ làng chạy vào. Cô sợ mẹ thức giấc.

- Alô.

- Thu Minh! - Giọng Gia Huy như đã say - Đến với anh đi, góc phố Duy Tân đó. Nếu không đến, anh sẽ không về.

Thu Minh buồn thiu:

- Nói gì nữa bây giờ Gia Huy! Khuya lắm rồi.

Nhưng Gia Huy đã tắt máy.

Thu Minh đứng đấy một lúc rồi thay bộ đồ khác đi ra.

OoO

Vừa ra khỏi cửa lại phải chạy vô vì chuông điện thoại lại reo, Thu Minh khẽ lắc đầu nhấc ống nghe:

- Alô. Được rồi, em sẽ đến Gia Huy à.

- Anh đây! - Giọng Mạnh Khang nhẹ tênh - Em có hẹn sao?

- Vâng. - Thu Minh cố nén tiếng thở dài.

- Tiếc quá! Nhưng anh cũng muốn gặp em một chút. Em có thể ...

- Xin lỗi anh Mạnh Khang.

Thu Minh cắt ngang. Cô khổ sở đặt máy xuống rồi đi ra cửa.

Trời đã về khuya. Không khí se lạnh khiến Thu Minh rút vai co ro. Góc phố Duy Tân cách nhà cô không xa, nên Thu Minh đi bộ một chút là đến nơi.

Từ xa, cô đã thấy Gia Huy. Anh ở ngồi một bàn gần vỉa hè, đầu gục xuống, dưới chân là một đồng vỏ chai bia lấm lóc.

Thu Minh khẽ khàng kéo ghế ngồi đối diện với anh. Gia Huy ngẩng lên:

- Anh cứ sợ em không đến nữa. - Giọng anh đầy phiền muộn.

- Anh say rồi, đừng uống nữa anh.

Thu Minh chạm nhẹ vào tay Gia Huy. Anh đau khổ nắm lấy tay Thu Minh siết chặt:

- Đừng bỏ anh nghe Thu Minh! Anh xin lỗi đã làm em và mẹ phải đau lòng. Nhưng anh không thể mất em được. Anh đau khổ chỉ muốn chết thôi.

- Gia Huy!

Thu Minh buồn rầu kêu lên. Cô biết anh nói thật và lòng cô lo muốn thất lại.

- Tình cảm của chúng ta đã thật đẹp nhưng rất tiếc là...em thật tình không xứng với gia đình anh. Nếu em biết điều này sớm hơn thì năm năm trước em đã không quen anh..

- Anh không nghe ...không muốn nghe gì hết ...- Gia Huy hươ tay - Anh mong gặp em chỉ để xác định một điều rằng em còn nghĩ đến anh. Chuyện sáng nay cho anh xin lỗi em.

- Làm sao mẹ em còn có thể gặp mặt mẹ anh được nữa. Cả em cũng thấy không thể.

- Hãy cho anh thời gian đi! Chuyện gì rồi cũng qua, cũng phai.

Thu Minh đứng dậy:

- Về thôi, Gia Huy! Đã quá khuya mà em thì còn mẹ Ở nhà. Mẹ cũng đã rất đau khổ.

- Anh biết.

Gia Huy đứng dậy. Anh bấu vào vai cô, bước những bước xiêu vẹo.

- Sao lại ra nông nổi này chứ? - Anh rên rỉ.

Thu Minh chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ dìu anh đi.

Đưa được anh vào nhà, rồi vào phòng, Gia Huy đổ vật xuống giường.

Thu Minh lưỡng lự một chút rồi cúi xuống cởi giày cho anh. Kéo anh nằm cho ngay ngắn, cô lại tắt tả đi lấy khăn lau mặt cho anh.

Mùi rượu từ Gia Huy phả ra nồng nặc khiến Thu Minh nhăn mặt. Nhưng cô vẫn đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhăn nhúm đau khổ của anh.

- Thật tội nghiệp Gia Huy! Anh chẳng có lỗi gì hết, chỉ là đặt tình yêu không đúng chỗ mà thôi.

Cô đứng dậy. Bất chợt Gia Huy kéo tay cô khiến cô đổ ập vào người anh.

- Anh không thể để mất em được, Thu Minh.

Gia Huy vùi mặt vào cổ rồi ngực cô. Thu Minh chợt hiểu ra điều anh muốn ...Cô giãy giụa:

- Đừng Gia Huy! Em xin anh...

Gia Huy như một người điên mất hết lý trí, mặc cho Thu Minh van xin... nhưng bất chợt ngay lúc ấy, Thu Minh xuôi tay:

- Thôi được. Coi như em trả hết những ân nghĩa mà anh dành cho em trong năm năm qua. Hãy nhận đi!

Rồi cô bật khóc nức nở. Gia Huy như bưng bình:

- Về đi, Thu Minh! Anh xin lỗi ...

Anh gục đầu vào lòng bàn tay. Thu Minh ngồi dậy. Cô gỡ tay anh ra.

- Nhìn em đi, Gia Huy!

Anh nhìn cô, đôi mắt chất chứa hàng vạn điều muốn nói:

- Về đi! Về liền đi em!

Thu Minh đưa tay cời luôn chiếc nút cuối cùng:

- Hãy nắm lấy cơ hội đi, Gia Huy! Rồi anh sẽ không đau khổ nữa. Mà em thì chỉ còn cách này để xoa dịu lòng anh.

Cô nói thật nhanh. Gia Huy đột ngột đứng dậy, lôi Thu Minh xô ra khỏi phòng.

- Về đi!

Anh nói và đóng sập cửa lại.

OoO

Mạnh Khang bức dọc quãng chiếc điện thoại vào góc phòng.

Sao anh không chấp nhận số phận, lại còn biến mình thành một thằng hề.

Thu Minh đã nói và đã thẳng thừng cắt ngang điện thoại.

Năm năm và một lần gặp lại... đương nhiên là anh thua.

Chuông điện thoại lại reng. Mạnh Khang cuống cuống bò lại lấy:

- Alô. Anh nghe.

- Em đây, Khang. - Giọng Khánh Du thều thào - Đến nhà em liền đi. Em cần anh.

Mạnh Khang thở hắt ra bức bối:

- Mà có chuyện gì chứ?

Nhưng Khánh Du đã cúp máy. Mạnh Khang không thể không đi. Hình như là Khánh Du ốm. Nhưng biết đâu ...Khánh Du luôn có những trò làm phiền anh. Mạnh Khang chạy xe rất nhanh.

Vừa gõ cửa, lập tức cửa mở, không kịp nhìn khuôn mặt đỏ bừng đầm mồ hôi của Khánh Du, Khang đã nói:

- Nếu bày trò làm phiền anh thì liệu đây.

Khánh Du mím môi, đóng sập cửa lại:

- Vậy thì anh về đi! - Cô hét lên.

Mạnh Khang quay ngoắt đi. Khánh Du khóc nức. Hóa ra cô bây giờ chỉ làm phiền anh thôi. Cô tệ hại và đáng khinh đến nỗi anh không cần nhìn đến mặt. Cho nên dù cô muốn ngắt đi vì mệt thì anh cũng lạnh lùng bỏ đi, không thêm xin lỗi hay năn nỉ, hời hợt lấy một lời.

Tiếng khóc nức nở của Khánh Du trong đêm vắng đuổi theo Mạnh Khang đến tận ngoài sân.

Tiếng khóc khiến Mạnh Khang thấy mình thật tàn nhẫn, nên anh ngập ngừng một chút rồi quay lại:

- Khánh Du! Mở cửa ra!

Anh đập cửa và kêu lớn. Rồi nhớ ra mình có chìa khóa, anh mở cửa bước vào.

Khánh Du ngồi bệt dưới đất gần cửa ra vào, tóc ướt đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng nhoe nhẹt nước mắt.

Mạnh Khang cuối xuống. Vừa chạm vào người cô, anh giật mình:

- Em sốt à?

Rồi anh cuống quýt bồng cô lên, đặt vào giường:

- Để anh gọi bác sĩ.

Khánh Du ứa nước mắt:

- Không cần đâu.

- Vậy chứ làm sao?

- Cho em viên thuốc hạ sốt ở trong tủ kia.

- Tại sao em sốt vậy?

Khánh Du lắc đầu mệt mỏi:

- Em không biết.

Mạnh Khang đem thuốc và nước đến cho cô:

- Uống rồi ngủ đi.

- Anh sẽ ở lại chứ?

Mạnh Khang không trả lời mà chỉ gật đầu.

Khánh Du nằm dịch vào trong mình anh, vẻ chờ đợi.

Mạnh Khang làm như không thấy. Anh bỏ ra ghế xa lông và nằm ở đấy.

Nước mắt Khánh Du lại chảy ra. Biết thế, cô không gọi anh đến nữa. Chẳng thà ở một mình còn dễ chịu hơn.

- Thôi, anh về đi - Khánh Du gượng ngồi dậy.

- Được - Mạnh Khang như thoát nạn - Nếu cần, gọi điện cho anh.

- Cám ơn. - Khánh Du cười chua chát.

Khi cánh cửa đóng lại trước mắt cô, Khánh Du biết mình phải làm gì rồi.

OoO

Thu Minh vừa về đến nhà thì trời đổ cơn mưa. Những cơn mưa thoát đầu còn đuổi nhau rào rào đến mái nhà, sau thì giậm chân chân rầm rầm.

Cởi bỏ trang phục công sở, thay vào bộ đồ mặc nhà rồi cô lăn ra giường.

Mẹ vẫn ở ngoài tiệm sách chưa về. Sự tĩnh lặng làm Thu Minh thấy dễ chịu. Những lúc như thế này mà phải đối mặt với ai thật là một cực hình.

Cô nằm đấy suy nghĩ miên man cho thân phận mình. Sự khinh miệt gia đình Gia Huy dành cho mẹ con cô thật là khủng khiếp. Lẽ ra, cô phải biết rõ thân phận mình khi quen với anh. Để năm năm êm ả trôi qua, bây giờ bị quật ngã bất ngờ, cô thật sự gục ngã.

Nhưng Gia Huy đối với mẹ con cô rất tốt. Năm năm qua, mẹ con cô đã nương tựa vào anh rất nhiều. Cũng chính vì sự vô tư đó mà mẹ con cô mới đau. Còn gì nhục hơn là bị gia đình người yêu từ chối lại còn lớn tiếng khinh thị.

Thu Minh cũng không trách gì mẹ Gia Huy. Lỗi là ở mẹ con cô đã tự hạ thấp danh dự của mình thôi. Số tiền kia tất nhiên là sẽ phải đưa lại cho Gia Huy, tuy đã muộn nhưng không thể làm khác được nữa. Chỉ tội cho Gia Huy, anh lúc nào cũng vì cô. Cứ sốc này không biết anh có vượt qua nổi?

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang qua dòng suy nghĩ của Thu Minh. Cô lồm cồm bò dậy, với lấy ống nghe:

- Alô. Thu Minh đây!

- Em đang ở nhà phải không?

Biết ngay là Gia Huy. Thu Minh nhủ thầm.

- Vâng.

- Anh đến đón em đi chơi nhé.

- Nghĩ đến chuyện tối qua, Thu Minh lắc đầu:

- Em mệt lắm.

- Nhưng anh nhớ em nhiều lắm. Anh muốn phát điên lên vì ý nghĩ sẽ mất em.

Thu Minh lặng thinh.

- Cho anh đến nhé, Thu Minh?

Thu Minh từ chối nhẹ nhàng:

- Em mệt thật, Gia Huy à. Vả lại, em muốn suy nghĩ thêm về chuyện của chúng mình. Vậy nhé anh!

Không chờ Gia Huy đáp lời, cô vội gác máy rồi thở hắt ra. Sao Gia Huy không hiểu là cô đang rất cần sự tĩnh lặng vào lúc này vậy kìa. Nhưng khi cô vừa chuỗi người xuống giường thì chuông điện thoại lại reo. Gia Huy chứ không ai khác. Thu Minh làu bàu rồi vợ lấy chiếc gối đập lỗ tai lại. Nhưng chuông vẫn cứ reo một cách lì lợm. Sau cùng, không dùng được, Thu Minh phải ngồi dậy.

- Alô. - Giọng cô hơi gắt.

- Là anh đây.

- Ủi ...- Thu Minh hoảng hồn, ngồi thẳng lên. - Vâng, chào anh. Anh gặp em có chuyện gì không?

Mạnh Khang có vẻ dè dặt:

- Nếu em không bận, mời em đi uống nước với anh.

- Đang mưa như thế này ư?

- Anh sẽ đón em.

Đột nhiên, Thu Minh thay đổi ý định:

- Cũng được. Em sẽ chờ.

- Vậy anh đến ngay.

Thu Minh mở tủ áo, cô chọn một cái đầm ôm màu tím nhạt. Mỹ Khanh vẫn khen cô mặc chiếc áo này trông trẻ và rất đầm thắm.

Cô vừa trang điểm xong đã nghe tiếng chuông gọi cửa. Cứ như Mạnh Khang đã chờ sẵn ở đâu đó rồi chạy đến. Thu Minh giương dui chạy ra. Mạnh Khang trong chiếc áo mưa rộng vẫn ngồi trên xe chờ.

- Cụp dui đi! Che chung áo mưa với anh nè.

Mạnh Khang nói lớn. Thu Minh gật đầu làm theo. Chiếc xe vọt đi khiến Thu Minh phải chụp eo anh, rồi như chạm phải điện tê rần cả người. Thu Minh vội thả tay ra.

- Em thích đi đâu?

Mạnh Khang nghiêng đầu hỏi lớn, nhưng tiếng mưa và gió thổi bạt tiếng anh, Thu Minh phải chồm tới hỏi:

- Anh nói sao?

- Em muốn đi đâu ?

- Đâu cũng được. Chạy vòng vòng trong mưa càng tốt.

- Được.

Mạnh Khang chỉ nói có vậy rồi cho xe chạy nhanh hơn. Thu Minh không có cách nào khác là phải ôm chặt lấy eo anh. Cứ thế, họ chạy loanh quanh trong mưa, mặc kệ chuyện vừa ướt vừa lạnh.

Rồi không biết tự lúc nào, Thu Minh tựa hẳn vào người Khang, và bàn tay của Mạnh Khang cũng đã nắm nhẹ tay cô.

Với Gia Huy, dường như cô chưa bao giờ có cảm giác bình yên và dễ chịu như thế này. Cả sự rung động mãnh liệt đang đốt cháy trái tim cô rồi lan toa? khắp châu thân.

- Anh yêu em. - Mạnh Khang thì thầm.

Thu Minh không thể nghe được vì tiếng mưa và tiếng máy xe rào rào bên tai cô. Nhưng trực giác cho cô biết những gì Mạnh Khang đang biểu lộ. Có lẽ cô đầu hàng thôi. Trái tim cô vốn yếu đuối và nhạy cảm trong khi Mạnh Khang lại quá nồng nàn, quyến rũ.

- Anh yêu em.

Mạnh Khang lặp lại lớn hơn, rồi anh cho xe tấp vào mái hiên nhà. Trong khi Thu Minh còn chưa hiểu chuyện gì thì anh đã đặt lên môi cô một nụ hôn.

Thu Minh nhắm mắt. Đất trời vụt trở nên bồng bềnh. Cô sung sướng nhận cảm giác ngọt ngào mà Mạnh Khang mang đến.

Giây phút này mọi hình ảnh, mọi ưu tư suy nghĩ về Gia Huy tan biến đầu mất, cô chỉ biết con tim mình đang run rẩy vì Mạnh Khang, không thể giấu lòng được nữa.

- Chúng ta cưới nhau nhé?

Tiếng Mạnh Khang đánh thức cơn mê của Thu Minh. Ôi! Cho dầu có yêu anh thế nào thì chuyện của cô và Gia Huy vẫn chưa ngã ngũ. Vả lại, cô không muốn mọi người hiểu lầm Mạnh Khang là nguyên nhân, là động lực nếu sau này chuyện cô và Gia Huy không thành. Sẽ không ai hiểu cho cô. Ngay cả chính cô, khi nghĩ cho đến tận cùng vẫn thấy mình thật là đáng trách.

Thu Minh vội giương dù lên rồi vụt bỏ chạy. Cô phải tránh xa hấp lực của Mạnh Khang. Cô không thể có lỗi với Gia Huy, cho dầu thật trong lòng cô như thế nào và chuyện giữa cô với Gia Huy có như thế nào.

Một chiếc xe bất ngờ thẳng sát bên cạnh cô. Cửa mở ra Gia Huy nhìn cô:

- Lên xe đi.

Thu Minh run rẩy lắc đầu:

- Không.

- Lên đi.

Gia Huy nhào người nắm tay cô kéo vào xe, khiến Thu Minh phải vội sụp dù xuống. Cửa xe đóng lại.

Gia Huy lặng lẽ cho xe chạy, không một lời hỏi han. Một lúc như chợt nhớ, anh thấy cho cô một cái khăn và chiếc gương rồi bảo:

- Lau mặt đi!

Thu Minh vừa cầm lấy gương soi chợt sững người. Đôi môi nhòe nhoẹt son, dấu tích của nụ hôn cuồng dại Mạnh Khang vừa trao.

Cô liến nhìn Gia Huy. Nét mặt anh vẫn bình thản và lạnh băng.

- Em không sao chứ?

Câu hỏi làm Thu Minh cúi đầu:

- Cho em xuống ở đây. - Cô nói thật khó khăn.

- Hắn là ai?

- Là ... - Thu Minh quay nhìn anh vẻ ngạc nhiên.

- Bạn thời tiểu học, mà có lần em nói, phải không?

Thu Minh gật đầu và cô nhớ lần đó cô đã dối anh.

- Em không ...yêu anh ta chứ?

- Cho em xuống. - Thu Minh lấy lại vẻ bình tĩnh.

Gia Huy phớt lờ:

- Đây là lần thứ hai, anh gặp anh ta. Nếu còn lần nữa, anh sẽ không nương tay đâu.

- Anh.. - Thu Minh ngẩng mặt lên không dấu được vẻ bất mãn.

Gia Huy cầm tay cô đưa lên:

- Chúng ta đã đính hôn. Bất kể cha mẹ anh có ý gì, anh không quan tâm. Anh đã đến tuổi trưởng thành, cuộc đời anh là do anh định đoạt.

Thu Minh co tay lại. Cô nhìn chiếc nhẫn lom lom. Đầu phải cô không nhớ điều đó.

- Chuyện gì rồi cũng qua hết. Ba mẹ anh hay sự xuất hiện bất ngờ của anh ta, chỉ cần em đừng yếu lòng và hãy nhớ rằng anh yêu em.

Thu Minh xấu hổ khi thấy Gia Huy như thấu rõ lòng cô.

- Em xin lỗi. - Cô nói lí nhí.

- Không thay đổi gì nữa nhé, Thu Minh! Anh sẽ chọn một ngày đẹp nhất và sẽ lo tất cả cho đám cưới của tụi mình.

Thu Minh không đáp. Cô nhắm mắt tựa vào nệm xe. Về kiêu hãnh của mẹ Gia Huy, nước mắt tủi nhục của mẹ cô, ánh mắt nồng nàn của Mạnh Khang và nỗi đau khổ cố giấu của Gia Huy. Tất cả những hình ảnh đó cứ lần lượt hiện ra làm cô rối rắm, ngột ngạt.

Cô đan hai bàn tay vào nhau. Một lần nữa, chiếc nhẫn đính hôn lại nhắc nhở cô. Cô phải làm sao đây?

OoO

Những trần trở làm Thu Minh gục ngã. Cô nằm bẹp trên giường suốt một ngày. Điện thoại liên tục reo nhưng cô không bắt máy. Mặc kệ đó là của ai, cô đang đau lòng muốn chết đây.

Cô nhớ mãi nụ hôn của Mạnh Khang chiều mưa hôm qua. Chưa bao giờ cô có được cái cảm giác đó với Gia Huy. Một cái gì đó dịu dàng lan toa? trong từng tế bào, như tiếng nhạc, như hương hoa bao phủ khiến cô ngất ngây mê dại. Lần đầu tiên, Mạnh Khang cho cô biết sự rung động mãnh liệt của tình yêu.

Bây giờ thì cô hiểu rõ giữa cô và Gia Huy chỉ có ơn nghĩa. Nếu không vì sự cảm kích sự cứu mẹ trong cơn thập tử nhất sinh thì giữa cô và anh không chắc đã có đến ngày hôm nay.

Nhưng sự trôi buột đó làm cô đau đớn quá. Và chưa bao giờ cô thấy tiếc cho cuộc đời mình như lúc này.

- Thu Minh! Thu Minh!

Tiếng gọi và tiếng đập cửa buộc Thu Minh bật ngồi dậy.

- Làm gì dữ vậy Khanh?

Vừa mở cửa Thu Minh vừa lau bầu. Mỹ Khanh đứng đó, mặt đầm nước mắt khiến Thu Minh hốt hoảng.

- Sao vậy ? - Cô hỏi và lôi bạn vào nhà.

- Khánh ...Khánh ...bỏ tao rồi. - Mỹ Khanh nức nở.

- Tao biết rồi. - Thu Minh ngồi phịch xuống giường.

Mỹ Khanh trợn mắt:

- Mày nói sao?

Thu Minh co hai chân lên:

- Sao trắng gì! Hắn có tình yêu mới ngay khi mày mới đi. Vì muốn mày học hành cho tốt nên ai cũng giấu mày đấy.

- Nhưng tao về thì phải nói chứ. - Mỹ Khanh lại khóc hù hụ. - Đàng này, để tao phải tận mắt chứng kiến.

- Thôi, nín đi. - Thu Minh ôm vai Khanh vỗ nhẹ - Thế giới này đã hết đàn ông đâu. Mày nên cảm ơn hắn mới phải.

- Mày thì sướng rồi, yêu Gia Huy và lấy Gia Huy, còn gì để nói chứ.

- Vậy mà còn đây.

Thu Minh buông một câu rồi gục mặt xuống gối. Mỹ Khanh vội quệt nước mắt:

- Có chuyện gì rồi à? Gia Huy cũng như Khánh sao?

- Là tao thôi - Thu Minh vẫn không ngẩng đầu lên.

Mỹ Khanh đoán ra ngay:

- Đừng nói là Mạnh Khang nghe!

Thu Minh thờ đánh sượt:

- Tao yêu anh ấy mất rồi. Chỉ tiếc là khi biết được thế nào là tình yêu thì đã quá muộn.

Mỹ Khanh thật sự bất ngờ:

- Mày nói cái vớ vẩn gì thế? Hắn và mày làm sao có thể như với Gia Huy?

Thu Minh chột nôi câu:

- Cho tao xin đi! Ai cũng hét vô mặt tao "Gia Huy, Gia Huy" ...Thì tại sao không ai hiểu cho con tim tao nó có lý lẽ riêng của nó?

- Lại còn lý vớ vẩn! Thế năm năm qua là gì vậy? Và nếu như không có sự xuất hiện của hắn? - Mỹ Khanh cũng nôi sùng.

Thu Minh cười buồn:

- Đừng chán vẩn tao! Bởi gì có nói gì đi nữa cũng không ai có thể thông cảm cho tao hết. Gia Huy đã biến ơn nghĩa thành tình yêu, mà tao không muốn làm một kẻ vong ơn.

- Nghĩ được như thế thì tốt rồi.

Mỹ Khanh ngoa ngoắt. Chợt cô phát hiện những giọt nước mắt của Thu Minh đang lăn chã rơi.

"Hóa ra nó yêu Mạnh Khang thật". Cô nhủ thầm. Vậy thì thật khổ, khi yêu một người mà phải lấy một người. Nhưng ...tình yêu mà cũng có thể thay đổi được sao?

Mỹ Khanh chợt thấy giận dữ. Cô vừa bị Khánh cho một đòn đau. Cả Khánh Du cũng đang vật vã vì sự đổi thay của người tình. Con nhỏ này đúng là hư quá! Được Gia Huy cưng chiều nên trở chứng. Sao nó không đặt trường hợp mình vào Gia Huy chứ?

- Hãy xét lại lòng cho kỹ đi! - Mỹ Khanh trầm giọng - Có lẽ vì cuộc tình giữa mi với Huy êm ả quá nên Mạnh Khang dù có như viên sỏi nhỏ cũng làm xáo động được mặt hồ. Cho nên nhỏ đừng làm tổn thương Huy. Tao chỉ khuyên mày như thế thôi.

Thu Minh lắc đầu:

- Nhưng anh ấy đã biết rồi. Và không cho tao thời gian, anh ấy lo đám cưới gấp.

Mỹ Khanh trợn tròn mắt đến muốn rách mí:

- Sao anh ấy biết được? Mày nói ư? Vì quá yêu Mạnh Khang mà mày nói ra ư?

- Không! Anh ấy đã bắt gặp tao với Mạnh Khang ...

Mỹ Khanh nghĩ tới hoàn cảnh mình và cô như sôi gan lên:

- Vậy thì anh ấy quá cao thượng và quá yêu mày. Tao nghĩ ngoài hai tiếng "xin lỗi" anh ấy ra, mày không nên khóc nữa.

- Có nghĩa là tao sai hoàn toàn ư?

- Mày tự biết.

Mỹ Khanh dùng dùng bỏ về. Thu Minh ngồi chết lặng trên giường. Đến như Mỹ Khanh còn kết tội cô thì mong ai hiểu cho cô nữa bây giờ?

Thu Minh thấy lòng càng thêm nặng nề khó thở. Nỗi u uất khiến cô như mang bệnh khó chữa.

Bà Thu Mai cuống lên.

Đã vậy, mấy ngày nay cũng không thấy mặt Gia Huy.

Lòng bà vỡ ra khi vì mình mà con ra nông nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, bà cầm lấy số tiền Gia Huy đưa và quyết định đến gặp mẹ Gia Huy. Nếu cần bà cũng sẵn sàng quỳ xuống, chỉ mong sao con được vui vẻ hạnh phúc là được.

OoO

Tận mắt nhìn thấy ngôi nhà đồ sộ lộng lẫy của gia đình Gia Huy, bà Thu Mai bỗng nhụt chí.

Hèn chi mà bà ta kiêu hãnh mà khinh người như thế. Mà mẹ con bà nữa, hoá ra cũng như "đĩa mà đòi đeo chân hạc".

Nhưng mà con bà đang vật vã đau khổ ở nhà. Lỗi là ở bà đã thiếu kiểm chế. Vậy thì, làm một người mẹ, bà phải làm sao đây?

Dùng dằng một hồi, cuối cùng bà cũng đưa tay nhấn chuông. Lập tức có tiếng chó sủa inh tai khiến bà đứng ngoài cũng co rúm người lại vì sợ. Rồi sau đó cổng mở ra.

- Xin lỗi ...- Bà gật đầu thật nhanh - Tôi có thể gặp ông bà Gia Khang một chút được không ạ?

Người đàn bà có lẽ là quản gia hay giúp việc cho gia đình Gia Huy nhìn bà Thu Mai lom lom:

- Nhưng bà là ai ạ?

- Thưa, chị nói lại dùm có mẹ của Thu Minh ...

- Được rồi. Bà chờ một chút.

Người giúp việc kín đáo liếc nhìn bà Thu Mai từ đầu đến chân. Bà Thu Mai thở dài. Ngay cả người giúp việc của họ cũng thấy bà không phải là người cùng một vị thế.

- Mời bà vào.

Tiếng người giúp việc làm bà Thu Mai giật mình.

Đè dặt và lo sợ bà đi nhanh theo chị ta.

Tuy nhiên khung cảnh đẹp và vẻ mỹ thuật của ngôi biệt thự khiến bà không thể không chiêm ngưỡng và tặc lưỡi khen thầm.

Đến khi bước chân vào nhà, bà chợt hiểu vì sao Gia Huy đưa bà món tiền này. Quả thật, nơi đây có vẻ như một cung điện của vua chúa ngày xưa và điều này khiến bà thấy mình quá mạo hiểm.

- Mời bà ngồi.

Người giúp việc chỉ tay mời, nhưng bà vẫn ngần ngại. Sau cùng, lấy hết tự tin bà bình thản ngồi xuống.

Đúng lúc đó thì mẹ Gia Huy xuất hiện. Bà Thu Mai vội đứng dậy. Không một câu chào, mẹ Gia Huy ngồi xuống đối diện với bà Thu Mai. Vẻ mặt lạnh băng của bà ta khiến sự tự tin của bà Thu Mai tan hết.

Có đến ba mươi giây im lặng, rồi mẹ Gia Huy cũng lên tiếng:

- Mời bà ngồi.

- Vâng, cảm ơn. - Bà Thu Mai sẽ sàng đáp lễ. - Tôi đến là xin lỗi bà. Hôm ấy, tôi thật không phải.

Mẹ Gia Huy cười khẩy:

- Tôi lại thấy như vậy cũng tốt. Để không, Gia Huy nó cứ như mù.
- Chị à ...- Bà Thu Mai đau thắt tim - Nếu tôi biết trước so với Gia Huy nhà chị, Thu Minh của tôi không xứng đáng như vậy, tôi đã không để hai cháu gặp nhau. Bây giờ với thời gian gần bó năm năm rồi, tôi phải làm sao để tránh cho Thu Minh không bị tổn thương? Vì vậy, tôi đến đây mong anh chị bỏ qua cho tôi tất cả để hai cháu được tác hợp. Tôi thật sự không vì tiền đâu, chỉ nghĩ đơn giản là Gia Huy có lòng thôi.

Bà Thu Mai ngượng ngập để xấp tiền lên bàn:

- Nếu tôi là chị ...- Mẹ Gia Huy nói từng lời chậm rãi - Đầu tiên, tôi phải tìm hiểu gia đình bạn trai của con mình. Sao chị có thể dễ dãi như thế? Đến năm năm trời! Nếu lỡ Gia Huy không thật lòng thì sao? Bởi vậy, nói gì thì nói, tôi không chấp nhận Thu Minh. Vì sau này nó lại giáo huấn con gái nó giống hệt như vậy.

Mắt bà Thu Mai tối sầm. Từng lời như lưỡi dao xé vào quá khứ của bà. Đến nông nổi này thì làm sao có thể nhìn mặt nhau làm sui được chứ!

- Xin lỗi đã làm phiền chị!

Bà hấp tấp đứng lên, nước mắt không thể không chảy ra. Thu Minh! Xin lỗi con...

Bà loạng choạng chạy đi trong tiếng chó sủa nhức óc. Con đường ra khỏi ngôi nhà này sao thật dài. Và như quá sức chịu đựng, bà thấy trời đất tối sầm rồi ngã ập xuống ...

Cho chiếc áo cuối cùng vào valy, Khánh Du kéo dây kéo valy. Lòng dằn lòng không khóc nhưng mắt vẫn thấy cay cay. Khánh Du ngồi ngửa đầu ra ghế xa lông. Giờ này Mạnh Khang chưa về đâu, cô biết. Mà cô cũng không muốn gặp Mạnh Khang nữa. Vì một khi xem nhau như gánh nặng thì nuôi tiếc chi một lần gặp mặt chứ?

Tình yêu...Có phải vì cô đã từng đùa cợt với nó, không trân trọng nó nên khi cô thật sự cần nó lại chập chờn, chế giễu cô.

Nhưng cho dầu cô hoang đàng hư hỏng thế nào, cô vẫn không thiếu lòng tự trọng. Thật sự cô không chịu nổi sự lạnh nhạt của Mạnh Khang. Và ý nghĩ mình là kẻ gây phiền phức cho anh ta lại càng khủng khiếp hơn.

"Nếu bây giờ làm phiền anh thì liệu đây".

Câu nói đó Khánh Du làm sao quên được. Đã hết rồi giây phút Mạnh Khang nhìn cô âu yếm nồng nàn.

Đã thật sự hết những lần Mạnh Khang hôn giận, vỗ về ...

Phiền toái! Mạnh Khang muốn hét lên. Khi tất cả những mặn nồng qua đi thì bây giờ với Khang, cô chỉ là một hình ảnh đáng chán và mệt mỏi.

Vậy thì ra đi là một việc rất nên làm vào lúc này, nhất là với con người tự ái cao hơn núi như cô.

Cửa xích mở khiến Khánh Du mở bừng mắt. Mạnh Khang nhìn Khánh Du không dấu vẻ ngạc nhiên:

- Em ... có chuyện gì sao?

Khánh Du đứng dậy lấy giọng bình thản:

- Không. Em đến dọn đồ thôi.

Mạnh Khang thoáng nghe lòng nhẹ nhõm, nhưng anh vẫn hỏi:

- Sao vậy?

Khánh Du nhếch môi:

- Điều này không làm anh vui sao?

Mạnh Khang cười gượng gạo:

- Thật ra, anh định nói với em ...

Khánh Du đưa tay ra ngăn lại:

- Khỏi đi! Em về đây.

Mạnh Khang thấy bất nhẫn:

- Khoan đã! Anh ...

- Không phải xin lỗi ! Cũng không cần tội nghiệp! - Khánh Du cắt ngang - Giữa tôi và anh có gì ràng buộc đâu? Tôi tự nguyện đến thì khi người ta chán mình, tôi tự biết mình phải làm gì. Có điều tôi thương cho đứa bé ...nó không có tội ...

Mạnh Khang choáng váng:

- Em vừa nói ...

- Phải! Tôi nói đùa bé, sự kết tinh giữa tôi và anh.

Mạnh Khang không để Khánh Du nói hết câu, anh chụp lấy vai cô:

- Nhưng sao là tội nghiệp hả?

Khánh Du đánh mặt:

- Vì tôi bỏ nó rồi.

Mạnh Khang chết sững. Anh buông cô ra và nhìn cô trừng trừng:

- Tại sao? - Giọng anh khàn đi.

Khánh Du cúi xuống sách valy:

- Vì anh đã có một người con gái khác. Vì anh không cần tôi nữa. Và vì anh đã hét vào mặt tôi là đừng làm phiền anh ...

Nước mắt cô tuôn rơi. Mạnh Khang vẫn nhìn trừng vào Khánh Du. Từng lời nói của cô làm lòng anh đau xé. Nhưng cô đã nói đúng, lỗi là ở anh. Ôi! Tội nghiệp đứa bé.

Khánh Du quệt nước mắt, cô lầm lũi đi ra. Hình ảnh Mạnh Khang đứng như trời trồng sao vẫn không làm dịu nỗi đau trong cô. Về đau đớn trên gương mặt anh cũng không làm cô hả hê. Vì cô không có muốn trả thù anh. Mà cô cần anh, rất cần tình yêu của anh.

-Khánh Du!

Mạnh Khang nhào người kéo tay cô. Khánh Du đổ ập vào lòng anh.

- Xin lỗi em.

Nước mắt của anh chảy xuống vai cô.

- Anh thật sự không biết những đòn đau anh đã gây ra cho em. Anh ...

Mạnh Khang nghẹn lại. Lòng Khánh Du mềm ra:

- Em yêu anh, Mạnh Khang. Em thật sự yêu anh, Mạnh Khang.

- Anh biết. - Mạnh Khang nói trong đau khổ - Nhưng nếu em nói ra với anh ...Mà tại sao em lại không nói cho anh nghe chuyện đứa con chứ?

- Vì em không chịu nổi sự lạnh lùng của anh. Cái em cần là tình yêu chứ không phải là sự ràng buộc, ban ơn.

Khánh Du khóc nức nở. Giọng Mạnh Khang nặng trĩu:

- Nhưng em không biết anh quý trọng con người như thế nào ư? Em cũng không biết ngày xưa mẹ anh bị cha anh phụ rẫy, cho nên ...nếu như biết chúng ta có con thì ... mọi chuyện sẽ phải khác.

- Nhưng anh yêu cô ta đúng không? - Khánh Du cất vấn.

Mạnh Khang không trả lời.

- Thôi ! - Khánh Du gỡ tay anh ra - Em về đây. Dẫu sao giữa chúng ta đã có những ngày tháng rất đẹp.

Cảm ơn anh, Mạnh Khang.

Mạnh Khang nhắm mắt. Anh thấy mình thật tầm thường và có lỗi với Khánh Du nhiều. Nhưng thật lòng anh không yêu cô, không thể vì lòng thương hại mà gượng ép.

Nhưng suýt chút nữa giữa anh và Khánh Du đã không thể chia tay. Hình ảnh một đứa trẻ mũm mĩm chợt hiện ra trong đầu anh. Và rồi nó tan đi ...

"Em bỏ nó rồi!". Tim Mạnh Khang như vỡ ra. Mắt anh bỗng mở nhìn theo Khánh Du. Cô vẫn chưa đi, mắt nhòa lệ nhìn căn phòng như tiệc nuôi. Tội nghiệp! Chắc cô đã rất đau đớn khi có quyết định đó. Chợt Khánh Du đưa tay bịt miệng. Tiếng ủa khan làm Mạnh Khang nhúm mày.

Bất gặp ánh nhìn của anh, cô quay ngoắt đi. Mạnh Khang thần người mất một giây, rồi anh đuổi theo:

- Khánh Du!

Anh chụp được vai cô:

- Em không bỏ nó, phải không?

Khánh Du nhắm mắt. Mạnh Khang hét lên giận dữ:

- Em muốn chịu đựng một mình ư? Để rồi nó không có cha sao?

- Vậy thì em phải làm sao khi anh đã có người khác và xem em như một điều phiền toái?

Khánh Du nhìn Khang trừng trừng và nước mắt lại càng chảy giàn giụa.

Mạnh Khang bặm môi. Khánh Du hất tay anh:

- Không việc gì phải quan tâm nữa! Và hãy mặc kệ tôi!

Cô nói trong tiếng nức nở rồi bỏ chạy đi.

- Khánh Du!

Mạnh Khang đau khổ giữ cô lại:

- Anh không thể làm khác điều em nói. Hãy bỏ qua cho anh tất cả đi!

Anh siết chặt cô. Mắt anh cũng ngân ngấn nước.

Khánh Du cắn môi. Cô có nên nghe lời anh không? Đây chẳng phải là điều cô mong đợi đó sao?

- Cảm ơn anh.

Giọng cô òa vỡ và cô khóc như chưa bao giờ được khóc.

Vậy là xong! Mạnh Khang tay xiết chặt Khánh Du mà tim thì như vỡ ra thành trăm mảnh.

Những tưởng đã có được tình yêu trong tay, vậy mà ...

Thu Minh ơi! Nụ hôn ngày nào nó tuyệt diệu làm sao. Anh đã suýt nhảy lên reo mừng khi thấy em hồi hả chạy trốn anh.

Tất cả những gì em cố chối bỏ chiều hôm đó đã cho anh một điều chắc chắn: Em yêu anh.

Anh đã vội vàng vẽ cho mình một kết thúc thật đẹp, đã hờn hờ sắp đặt mọi thứ cho điều đó.

Nhưng anh lại quên mất một điều, duyên phận con người không thể muốn là được.

Thì thôi, đành làm một kẻ đốn mạt trong mắt em vậy, Thu Minh ơi ...

Nhưng con người ta thường không dễ dàng đầu hàng số phận. Nhất là với tình yêu mấy ai nói quên mà có thể quên.

Khi Khánh Du có một cuộc hẹn với bạn phải ra ngoài, Mạnh Khang không thể không gọi điện thoại cho Thu Minh.

Từ chiều hôm đó, Thu Minh không một lần cho anh gặp mặt, anh hiểu những suy nghĩ đang giằng xé trong cô. Nhưng hôm nay anh không thể chờ. Anh phải gặp cô, một lần thôi để nói với cô lời xin lỗi, dù biết rằng sẽ làm cô đau khổ.

Mạnh Khang mở máy. Sau hai lần chuông reo, anh nghe được tiếng của Thu Minh.

- Alô. Thu Minh nghe.

Mạnh Khang chột run:

- Anh đây, Thu Minh.

Có tiếng Thu Minh thờ dài:

- Vâng. Chào anh.

- Em ...Không giận anh chứ?

- Dạ ...không.

- Anh muốn gặp em một chút. Đã mấy ngày ...

- Vâng. Gặp nhau ở đâu?

- Anh sẽ đến đón em.

- Em chờ.

Mạnh Khang nghe tiếng "cộp" khô khốc. Dường như Thu Minh cũng có điều muốn nói với anh. Và có lẽ là không thể dứt khoát với Gia Huy. Mạnh Khang buồn bã cho máy vào túi áo.

Điều đó thật tốt cho anh vào lúc này. Nhưng sao anh vẫn thấy lòng buồn day dứt không nguôi.

OoO

- Sao Khanh không gọi Thu Minh nhỉ?

Khánh Du vừa đến đã hỏi ngay Mỹ Khanh. Cúi mặt khuấy ly nước, Mỹ Khanh nói với vẻ giận dỗi:

- Con nhỏ đó lúc này rắc rối thấy ghét.

- Rắc rối sao? - Khánh Du nghiêng đầu hỏi.

- Đứng núi này trông núi nọ. - Mỹ Khanh bĩu môi.

- Nghĩa là ...

- Chê Gia Huy và mê một chàng khác.

Khánh Du sững sốt:

- Thật không vậy?

- Mình đã mắng nó một trận và giận luôn tới giờ.

- Anh chàng nào mà ghê gớm vậy? Đánh bật cả Gia Huy.

Mỹ Khanh lắc lắc đầu:

- Nào có gì ngoài vẻ đẹp trai. Mình thấy ghét hẳn quá!

Khánh Du chột buồn:

- Thật ra ...tình cảm con người cũng dễ thay đổi lắm. Như anh chàng của mình đây và cả Khanh của Khanh nữa.

Mỹ Khanh giận dữ:

- Nhưng họ là đàn ông. Đàng này... nhu mì, hiền thực như nó mà cũng nổi loạn.

- Có thể vì Gia Huy quá trầm tĩnh nên Thu Minh chán, nhất là lại quá hiểu nhau nữa.

- Nói gì lạ vậy?

- Thật mà. Hiểu quá đâm ra hết hấp dẫn. - Mỹ Khanh nhăn mặt. - Trường hợp Thu Minh không giống bỏ. Khánh Du nhìn xa xăm:

- Tất nhiên, mình đã quá buông thả. Nhưng ở một khía cạnh nào đó, sự nhầm lẫn trong tình yêu dù tinh thần hay thể xác điều rất đáng sợ.

- Nói vậy thì chuyện ấy, hẳn và Khánh Du đã giải quyết ra sao rồi?

Khánh Du cúi mặt:

- Anh ấy nói sẽ đám cưới.

- Vậy thì tốt rồi. Nhưng sao lại không vui?

Khánh Du khẽ lắc đầu:

- Cũng không biết nữa.

Mỹ Khanh rất tinh ý:

- Anh ta miễn cưỡng sao?

Ngập ngừng một thoáng rồi Khánh Du cũng gật:

- Anh ấy chỉ vì đứa bé. Cứ nghĩ đến tình cảm của anh ấy không còn một chút cho mình là đau thất tim. Giá mà mình chết được thì có lẽ tốt hơn.

Mỹ Khanh nạt bạn:

- Nói bậy!

- Thật đó.

Mắt Khánh Du lại ướn:

- Mình đã định bỏ nó, đã đến bệnh viện rồi, nhưng cuối cùng lại thôi vì thấy như vậy là quá tàn nhẫn. Ban nãy, mình đến nhà anh ấy thu dọn đồ đạc. Rồi không dùng được mình đã nói về đứa nhỏ. Vậy là ...nhưng sao mình không vui. Cứ bị ám ảnh mãi vì nét mặt đau khổ của anh ấy.

Mỹ Khanh nắm tay Khánh Du:

- Rồi anh ấy sẽ quên khi đứa bé ra đời.

- Có được không? - Khánh Du trầm ngâm - Hay ...mình tự nuôi đứa bé vậy?

- Sao chưa gì đã đầu hàng rồi? - Mỹ Khanh phật ý - Một Khánh Du luôn tự tin, yêu đời đâu? Hãy nghe mình, đám cưới đi, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Khánh Du cắn môi:

- Mình sẽ suy nghĩ lại.

Mỹ Khanh không nói gì thêm. Cô lặng thinh nhìn mặt sông sóng sánh bằng bạc. Gió lồng lộng lùa vào tận chân tóc làm cho nó bay chấp chới, rối rắm.

- Gọi cho Thu Minh nhé? - Khánh Du đề nghị.

- Thì gọi! - Mỹ Khanh hờ hững.

Khánh Du khuyên giải:

- Đừng giận nó nữa! Chuyện tình cảm không phải ai cũng có thể trước sau như một.

Mỹ Khanh không nói gì. Khánh Du mở điện thoại nhấn số, nói một hồi:

- Nó sẽ đến ngay đây. Có cả anh chàng đó nữa.

Cô cho điện thoại vào túi sách và đưa túi cho Mỹ Khanh.

- Giữ hộ mình. Mình đi toa-lét một chút.

Khi trở ra, cô đã thấy Thu Minh đứng gần cổng nhà hàng có vẻ như chờ đợi ai.

- Thụ..

Cô đưa tay lên miệng làm loa định kêu thì bất ngờ Mạnh Khang xuất hiện. Nhìn anh và Thu Minh tươi cười sánh bước, cô thấy đất trời như quay cuồng. Ôi trời! Phen này thì trời xanh khéo trêu người thật rồi.

OoO

Khánh Du bước vội vào chỗ khuất rồi cứ thế đứng ngẩn ra. Ngực cô nặng trĩu cơ hồ không thở được và chân tay thì ướt đầm mồ hôi. Rốt cuộc, người con gái Mạnh Khang yêu say đắm là Thu Minh, bạn thân của cô. Cô phải làm sao bây giờ?

Mỹ Khanh có nói Thu Minh đã vì anh chàng nào đó mà chia tay với Gia Huy, anh chàng đó có lẽ là đây. Họ yêu nhau mãnh liệt là thế, thì sự xuất hiện của cô sẽ khó xử đến thế nào?

Khánh Du loạng choạng tiến đến quầy thu ngân:

- Xin lỗi, tôi có thể gọi nhờ điện thoại.

- Vâng, mời chị. - Cô nhân viên vui vẻ đáp.

Khánh Du hồi hã bấm số.

- Alô. Khánh Du đây.

Giọng Mỹ Khanh có vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Sao vậy? Có chuyện gì mà đi mất tiêu luôn vậy?

- Cáo lỗi với Thu Minh giùm mình có việc bây giờ, gấp lắm.

- Việc gì thì cũng phải vào một chút chứ. - Mỹ Khanh gắt lên.

- Không được. Thông cảm nhé.

Khánh Du bỏ máy xuống, đầu óc vẫn chưa hết bàng hoàng.

Cô lúi thủ ra ngoài và ngoắc một chiếc taxi. Về nhà đã rồi hẵng tính. Cô chỉ nghĩ được như vậy.

OoO

Mặt úp xuống gối, Khánh Du nằm như thế cũng đã được nửa tiếng. Nếu không có tiếng chuông cửa, có lẽ cô đã không ngồi dậy.

- Đợi chút! - Cô lên tiếng và lẹ xệp kéo lê dép đi ra.

- Biết ngay mà! - Tiếng Mỹ Khanh cầu nhàu - Công việc gì ngoài cái sự ngủ.

Cửa vừa mở Khánh Du đã giật thót:

- Du ồm à? - Thu Minh bước vào hỏi bạn với vẻ quan tâm.

- À ...không.

Khánh Du trả lời mà cứ nhìn Thu Minh trừng trừng. Thu Minh đưa tay sờ mặt:

- Mặt mình có gì sao? Có lọ hay ...

- Không! Hai người ngồi đi.

Khánh Du quày quả vào trong, Mỹ Khanh gọi giật lại.

- Khỏi đi! Nước nôi gì chứ. Vừa uống một bụng đầy nhóc đây.

Khánh Du gượng gạo trở ra và ngồi xuống cạnh Mỹ Khanh, đối diện với Thu Minh.

- Có chuyện gì vậy? - Mỹ Khanh hỏi.

- Chuyện gì đâu. - Khánh Du chối phăng.

- Trông Du nhọt nhọt lắm. - Thu Minh nhận xét.

- Thật tình là mình hơi mệt.

Mỹ Khanh gật gù. Chắc tại cái thai. Cô nghĩ vậy nhưng không nói ra.

- Vậy Du cứ nằm nghỉ đi - Thu Minh chồm tới nắm tay bạn.

Khánh Du gật đầu:

- Được rồi. Thu Minh không giận mình chứ?

- Giận gì?

- Gọi Thu Minh đến lại bỏ về.

Thu Minh cười:

- Không sao! Thật ra, mình với anh ấy cũng đang uống cà phê ở gần đây.

Khánh Du tặc lưỡi:

- Tiếc thật! Lẽ ra đã biết mặt bạn trai của Minh rồi.

- Còn lần khác mà. - Thu Minh lại cười.

- Nghĩa là ...- Tim Khánh Du nhói lên - Thu Minh quyết định chọn anh ta?

Thu Minh thoáng ngần ngừ:

- Chuyện đó ...cũng chưa biết nữa.

- Gia Huy có biết gì không?

Thu Minh lắc đầu:

- Thôi bỏ đi! Đừng nói tới nữa, nhức đầu lắm.

- Gia Huy rất tốt. Mà hai người lại quen nhau đã lâu.

Thu Minh thở dài:

- Biết nói sao bây giờ. Nhưng bên Mạnh Khang, mình cảm nhận được rất nhiều: tình yêu, lãng mạn, và cả sự rung động mãnh liệt.

Khánh Du nghệt thờ:

- Anh ấy là một người tuyệt vời mà.

Thu Minh ngớ ra:

- Bỏ nói sao?

Khánh Du sửa lại:

- Ờ ..thì người đàn ông ..có lẽ là rất tuyệt ...

Thu Minh gật đầu:

- Anh ấy ...đã cho mình hiểu thế nào là tình yêu. Mình thực sự đau khổ nếu như phải rời xa anh ấy.

Khánh Du tái mặt:

- Hai người thân đến độ vậy sao?

Thu Minh lắc đầu:

- Không phải ở vấn đề như Du nghĩ. Mà là cả hai đều cảm nhận được sự cần thiết phải có nhau.

Khánh Du buột miệng hỏi:

- Anh ấy chỉ có Thu Minh thôi chứ?

Thu Minh ngần ra:

- Không biết. Nhưng mình tin anh ấy thật lòng. Và lại, mình đã có gặp mẹ anh ấy.

Giọng Khánh Du lạc đi:

- Anh ấy đưa bồ đến nhà hả?

- Ừ. Vì dù sao cũng là hàng xóm ngày xưa.

- Vậy chắc là mẹ anh ta không phản đối chứ?

- Tụi mình đâu đã đề cập đến chuyện tình cảm. Mọi việc còn quá sớm ...

Khánh Du lẩm bẩm:

- Nhưng mình thì lại thấy hai người dường như không chậm trễ chút nào cả.

Thu Minh hơi đỏ mặt. Mỹ Khanh thỉnh thoảng xen vào.

- Thôi, nói chuyện khác đi ! Sớm muộn gì ở đây khi mà hai người này đã gặp phải tiếng sét ái tình. Bây giờ họa chăng chỉ có trời mà gỡ.

Khánh Du làm như không nghe.

- Có khi nào Minh nghĩ anh ta còn người con gái khác không ?

- Cái đó thì ... - Thu Minh ngập ngừng - Thật tình mình không nghĩ đến. Mà tại sao Du lại hỏi như vậy ?

Khánh Du chống chế.

- Thì phòng xa thôi. Nghe Mỹ Khanh nói anh ta rất đẹp trai, nên mình sợ ...

- Tất nhiên mình không thể là người đầu tiên rồi. Nhưng quan trọng mình là người cuối cùng ...

Khánh Du hụt hơi.

- Thế thì tốt rồi !

Thu Minh nói thêm.

- Mình không quan tâm đến chuyện đó.

Mặt Khánh Du đã nhợt nhạt càng nhợt thêm. Cô nhìn trừng trừng vào Thu Minh rồi đứng lên.

- Xin lỗi, mình mệt quá.

Mỹ Khanh và Thu Minh ngơ ngác nhìn nhau.

- Nếu Du cần nghỉ ngơi thì tụi này về - Thu Minh lên tiếng.

- Ừ.

Du gật ngay. Mỹ Khanh chu đáo hơn.

- Có cần gọi bác sĩ không ?

Du lắc đầu.

- Mình có thể tự lo được.

Mỹ Khanh đứng dậy.

- Vậy tụi này về nghe. Ngủ đi và đừng suy nghĩ gì hết, cứ như Du nói là tốt rồi - Mỹ Khanh nháy mắt.

Thu Minh nghếch mặt ra. Cô không hiểu Mỹ Khanh và Khánh Du nói gì. Dường như họ có chuyện gì giấu cô thì phải.

Khánh Du tiễn cả hai ra cửa.

- Minh này ! - Khánh Du cắn môi ngập ngừng - Nên tìm hiểu xem anh ta có gì vướng mắc ở quá khứ không nhé.

Nói rồi, Khánh Du đóng sập cửa.

Thu Minh tròn mắt nhìn Mỹ Khanh. Cô nàng lắc đầu nhún vai.

- Thây kệ nó, đừng để ý !

Mỹ Khanh nói vậy rồi kéo tay Thu Minh đi. Con khỉ ! Dường như là nó quá nhạy cảm. Đâu phải ai cũng như anh chàng của nó. Ăn ở với người ta rồi lại muốn cưới người khác. May mà Khánh Du có thai. Bằng không ... còn gì mà nói nữa.

oOo

Trên đường về, Thu Minh ghé qua hiệu sách, nhưng mẹ đã về. Tội nghiệp ! Từ hôm xảy ra chuyện, mẹ như mất hẳn sinh khí, lúc nào cũng lặng lẽ và già đi thấy rõ.

Nhưng mẹ vẫn luôn mong cô và Gia Huy thành đôi. Ngoài Gia Huy ra, mẹ không vừa lòng một ai hết. Cũng đúng thôi. Năm năm qua, Gia Huy luôn bên mẹ và hết lòng vì mẹ. Tất cả mọi việc anh làm là bằng một tình cảm xuất phát từ đáy lòng, không giả dối, lấy lệ. Vì vậy, Thu Minh thấy thật khó khi nói ra quyết định chia tay với Gia Huy cho mẹ nghe. Càng không thể để cho mẹ biết chuyện Mạnh Khang, dù mẹ có yêu quý mẹ của Mạnh Khang đến mấy.

Nhưng cứ nghĩ đến chuyện gấn bó cuộc đời với người không phải là Mạnh Khang, cô lại thấy khổ sở. Thật tình bây giờ ai nghĩ thế nào mặc lòng, cô chỉ muốn được làm theo ý mình, được chọn tình yêu của mình, không ràng buộc bởi những ơn nghĩa hay sự tuân phục.

- Thu Minh !

Tiếng gọi làm cô giật mình và sau đó là đôi sắc mặt khi nhận ra đó là mẹ của Gia Huy.

Tuy nhiên cô vẫn cúi đầu lễ phép.

- Chào bác.

Bà Gia Khang đứng chắn lối cô, khuôn mặt dù trang điểm thật đậm, vẻ kiêu ngạo cổ tạo cũng không giấu được sự lo lắng.

- Cô ... có gặp Gia Huy chứ ?

Thu Minh còn chưa kịp hiểu hết ý nghĩa của câu hỏi.

- Dạ ... có.

- Hãy đưa tôi đến chỗ của nó.

Thu Minh ngạc nhiên.

- Vâng. Nhưng nơi anh ấy ở bác cũng biết mà.

Bà Gia Khang gắt lên.

- Nó không còn ở đó nữa. Hôm mẹ cô ngắt trong sân nhà tôi, nó đưa bà ấy đi và đi luôn ...

- Mẹ cháu ngắt ở sân nhà bác ư ? - Thu Minh lắp bắp.

Bà Gia Khang lơ đi.

- Nó không thèm về nhà từ hôm đó, lại còn dọn đi nơi khác - Bà cao giọng - Mà tôi có lỗi gì chứ ?

- Nhưng tại sao mẹ cháu lại đến đó ? Và chắc là bác đã không tiếc lời thóa mạ, nên mẹ cháu ...

Thu Minh bậm môi.

- Xin lỗi, cháu không thể đáp ứng yêu cầu của bác. Vì cháu thật sự không biết Gia Huy dọn đi đâu.

- Nhưng cô vừa nói là có gặp nó kia mà. Hay cô và nó thông đồng tạo áp lực cho tôi ?

- Xin lỗi bác ... - Thu Minh cắt ngang - Cháu phải về đây.

- Thu Minh ! - Bà Gia Khang hốt hoảng - Cô đừng nghĩ nắm được nó là thắng tôi đâu !

Thu Minh khẽ nhếch môi. Đúng là lo đến cháy ruột mà vẫn còn làm cao.

Có điều cô thật lòng không nỡ để bà lo lắng.

- Cháu sẽ báo cho bác biết, nếu Gia Huy đến gặp cháu. Vì cũng đã mấy ngày rồi, Gia Huy không đến tìm cháu.

Cô nói đàng hoàng và tiếp tục bỏ đi về. Lòng cô như có lửa khi nhớ lại lời mẹ Gia Huy nói. Mẹ đã đến đó và đã giấu cô, cả Gia Huy cũng thế.

Chắc không ngoài chuyện xin lỗi. Cô quá hiểu lòng mẹ. Nhưng cô không muốn mẹ phải hạ mình như thế, kể cả nếu cô thật lòng yêu Gia Huy. Huống chi ...

- Mẹ ! - Cô chạy bỏ vào nhà gọi bà.

- Gì vậy con ? - Bà Thu Mai nhìn cô.

- Sao mẹ giấu con ? - Cô trách mẹ.

- Giấu chuyện gì ?

- Mẹ đã đến nhà Gia Huy. Tại sao mẹ phải đến đó chứ ?

- Mẹ trả lại tiền cho bà ta.

- Mẹ có thể đưa cho Gia Huy, hoặc mẹ để con đi.

- Mẹ không muốn con khổ. Vì mẹ mà con đã ...

- Con chưa bao giờ oán trách mẹ về điều đó cả. Ngược lại, con còn thấy nhẹ lòng.

Bà Thu Mai nhìn con, ngạc nhiên:

- Nhẹ lòng ?

Thu Minh cúi mặt và quyết định nói:

- Vâng. Vì con ... không muốn lấy anh Gia Huy. Con không yêu anh ấy.

Bà Thu Mai lắp bắp:

- Con ... con nói cái gì vậy ? Sao lại không yêu ?

- Con yêu người khác mẹ à. Con thật sự yêu anh ta, mẹ à.

- Nó là ai ? Và con với nó tự bao giờ ?

- Rồi mẹ sẽ biết. Chỉ xin mẹ chấp nhận cho con từ hôn với Gia Huy.

Bà Thu Mai kêu lên:

- Ôi ! Mẹ điên lên mất. Con nghĩ sao mà nói thế, hả Thu Minh ? Con và Gia Huy quen nhau đã năm năm. Nó đối với gia đình mình tốt như vậy. Hay con vì chuyện mẹ nó mà kiếm chuyện gạt mẹ ? Mẹ không hề gì đâu. Điều tiếng đó, mẹ đã đập lên và vượt qua hai mươi mấy năm rồi. Mẹ chỉ cần con hạnh phúc thôi.

- Mẹ Ôi ! - Thu Minh nài nỉ - Con sẽ không hạnh phúc nếu lấy người con không yêu.

- Con đừng có nói càn. Con không yêu Gia Huy mà gắn bó với nó những năm năm ư ? Thu Minh, nghe mẹ đi ! Chỉ có Gia Huy mới có thể cho con hạnh phúc.

Thu Minh van xin:

- Mẹ hãy thử gặp anh ấy một lần đi, rồi mẹ sẽ phải thay đổi ý kiến.

Bà Thu Mai gạt đi:

- Không có thay đổi gì hết ! Từ rày trở đi, không nhắc lại vấn đề này nữa.

- Mẹ ! - Thu Minh òa lên khóc.

Thật là tức quá ! Không một ai chịu hiểu cho cô. Nhưng cô không thể dối lòng được. Cô sẽ nói với Gia Huy, khi mà mọi việc còn chưa quá trễ.

Thu Minh nghĩ như thế và hồi hả gọi điện. Nhưng chuông reo mãi mà vẫn không thấy anh mở máy.

oOo

Bà Gia Khang đứng trước căn phòng nhỏ thấp nằm trong dãy nhà cho thuê lụp xụp. Không biết người ta có lầm không khi nói Gia Huy đang ở đây.

Gõ lên cửa ba tiếng rồi bà đứng chờ.

- Vào đi ! Cửa không khóa đâu.

Trong phòng vọng ra tiếng Gia Huy khiến bà mừng rơn.

- Gia Huy !

Bà bước vào và kêu lên khi trông thấy con quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù, ngồi ngã nghiêng trước đồng lon bia rỗng không.

Bà giận dữ giật phăng lon bia trên tay Gia Huy.

- Con làm cái gì vậy ? Thế giới này hết con gái rồi hay sao hả ?

Gia Huy lăm li khui một lon bia khác. Bà tức tối buông người xuống nền nhà kẻ lể:

- Con điên rồi ! Sướng quá nên điên rồi. Đang không rồi đến nỗi như thế này để đày đọa mình. Con muốn mẹ tức chết sao chứ ?

- Mẹ về đi !

Gia Huy lên tiếng mà không nhìn mẹ, anh ngửa cổ tu một hơi hết lon bia rồi thấy nó vào đồng lon không.

- Ôi trời ! - Bà Gia Khang đâm vào ngực khi thấy anh khui tiếp lon bia nữa - Vậy con muốn cái gì đây ?

Sao con không nghĩ tới cảm giác của ba mẹ. Có mỗi mình con là con. Để rồi phải đi ngồi sui với một người đàn bà không chồng mà có con. Con nói đi ! Ở vị trí của cha mẹ ...

- Mẹ ! - Gia Huy trừng mắt - Cho dù ba mẹ Ở vị thế cao hơn người ta, ba mẹ cũng không có quyền khinh rẻ người ta. Một người đàn bà dững cảm bươn chải nuôi con cho đến ngày khôn lớn đáng thương và đáng trân trọng hơn là đáng khinh.

- Phải rồi, phải rồi. Con thì lúc nào cũng chỉ trân trọng mẹ người ta thôi. Còn mẹ con khổ sở thế nào con cũng mặc lòng.

- Đó là tại mẹ. Mẹ hãy thử đặt mình vào vị trí của bà ấy. Thật tình con thấy mẹ cư xử rất quá đáng.

- Vậy bây giờ con trừng phạt mẹ đó phải không ? Tôi tá và sống khổ sở, con muốn mẹ đau lòng đến chết sao ?

Bà giăng lon bia ra khỏi tay con. Gia Huy cười đau khổ:

- Nhưng không có Thu Minh, cuộc đời con còn ý nghĩa gì nữa đâu.

- Thu Minh ! Thu Minh ! Sao con yêu đuổi và hèn thế ? Con làm mẹ thất vọng lắm, Gia Huy.

- Thế mẹ đã yêu chưa ?

Gia Huy chụp tay bà. Bà Gia Khang bối rối.

- Con xin mẹ ! - Gia Huy phủ phục trước mặt mẹ - Mẹ đừng chia cách chúng con. Con thật sự không sống được nếu mẹ đẩy cô ấy ra khỏi cuộc đời con. Con thật lòng cầu xin mẹ đó.

Bà Gia Khang rung động. Thật lòng bà không ngờ Gia Huy quyến luyến Thu Minh đến như vậy.

Thanh niên bây giờ thường lý trí và thực tế. Vậy mà ... thằng con trai duy nhất của bà lại ủy mị và yếu đuối. Nó xưa nay chưa bị từ chối điều gì ... Nhưng nghĩ đến thân thể của mẹ Thu Minh, bà thật sự không đành lòng. Đường đường là một gia đình danh giá, địa vị như thế mà lại có sui như bà ta sao ? Ai trong hoàn cảnh bà cũng vậy thôi.

Có lẽ Gia Huy hiểu bà nên giấu nhem chuyện quen biết Thu Minh. Bây giờ đừng một cái, đòi hỏi cưới ... Bà phải làm sao đây chứ ? Thật là con cái chỉ biết làm khổ cha mẹ. Nhưng không lẽ bà phải thua nó ?

Bà Gia Khang giận dữ quát lớn:

- Ngẩng mặt lên nhìn mẹ đi ! Nếu con cãi lời mẹ thì con không có mẹ nữa. Mẹ không thể nào giáp mặt với người đã sỉ nhục mẹ. Con nhớ chứ ? Và lại, với từng ấy chuyện, nếu họ là người có tự trọng, họ cũng không chấp nhận con. Chuyện đến nước này rồi, con nên quên nó đi thì hơn.

Bà lôi tay Gia Huy kéo đứng lên:

- Đứng dậy và đi về nhà ! Bằng không, mẹ cũng sẽ đến đây ở luôn với con đó. Mẹ nói là mẹ làm, con biết mẹ rồi phải không ?

Gia Huy cúi gằm đầu. Bà Gia Khang nói câu cuối:

- Mẹ đi trước, cho con thời gian ba ngày.

Bà quỳ quả ra cửa và đóng sập cửa "rầm" một tiếng.

Gia Huy vẫn lặng thinh. Có lẽ mẹ không hiểu tánh anh. Chưa bao giờ anh từ bỏ ý định của mình. Cũng như mẹ, từ đó tới giờ vẫn thế mà.

oOo

- Em xin lỗi ...

Thu Minh nói và thả ánh mắt xuống dòng sông bàng bạc nắng - Chúng ta không thể tiến tới được nữa. Em và anh, mẹ em và mẹ anh ... có quá nhiều vấn đề để ngăn trở mọi chuyện trở nên một. Em biết anh rất đau lòng. Vì năm năm qua và có thể là mãi mãi ... trong lòng anh chỉ có em thôi. Nhưng em thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh. Em hư đốn và ích kỷ nhưng em không thể sống dối lòng.

Gia Huy nhắm mắt. Cuối cùng, điều anh chạy trốn cũng đã đến. Năm năm và những lời van xin ... ví như nước chảy qua cầu ... và hết. Nếu anh ta không xuất hiện, chắc chắn cô đã ngoan ngoãn ngủ yên trong vòng tay anh.

Cái gã chết tiệt nhân danh mối tình thơ trẻ ngày nào, thật đáng ghét.

Gia Huy thu nắm tay:

- Được rồi, em về đi.

Anh nhìn cô lầm lì đứng dậy.

- Gia Huy ! Đừng giận em - Thu Minh kéo tay anh - Em thật sự không muốn anh đau lòng. Nhưng tình yêu ...

- Đủ rồi ! - Gia Huy ngắt lời cô - Anh hiểu mình phải làm gì mà.

- Em ... - Thu Minh bức bối - Nhìn anh, em sợ ...

Gia Huy nhìn cô, giọng dịu đi.

- Anh không làm chuyện gì điên rồ đâu. Anh yêu em và sẽ chứng tỏ tình yêu đó cho em thấy.

- Em không xứng đáng. Anh hãy quên em đi !

Thu Minh cúi đầu. Nước mắt lại ngân ngấn bờ mi.

Gia Huy nâng mặt cô lên và bắt chấp mọi người xung quanh, anh hôn lên môi cô nụ hôn nồng nàn mạnh mẽ.

Thu Minh chống đỡ yếu ớt vì mắc cỡ.

- Như thế để chứng tỏ anh không ngại gì cho mọi người biết anh yêu em thế nào.

Gia Huy buông cô ra và nói như thế.

Thu Minh vùng ra khỏi tay anh, rồi chạy ào ra khỏi quán. Gia Huy cũng lặng lẽ ra lấy xe. Anh không đuổi theo cô.

Với một tốc độ kinh hồn, anh cho xe đến công ty của Mạnh Khang.

- Chào anh. Tôi là Mạnh Khang ...

Mạnh Khang vừa đứng dậy chìa tay ra chào thì ...

Bốp ! Gia Huy vung tay tung một cú đấm thẳng cánh vào mặt Mạnh Khang.

- Thu Minh không phải là của mày. Hiểu chưa ?

Hai người đàn ông đứng bên nhau thật lâu. Trời đã chạng vạng tối. Gió từ ngoài sông thổi lên phàn phật làm tóc tai họ rối bù.

- Anh hút thuốc ?

Mạnh Khang hỏi và đưa gói thuốc cho Gia Huy.

Gia Huy rút một điếu, anh quay lưng lại thành cầu khum tay mời thuốc.

Mạnh Khang đưa tay xoa gò má đau ê ẩm, cử chỉ đó lọt vào mắt Gia Huy.

- Không sao chứ ? - Giọng Gia Huy khàn khàn.

Mạnh Khang chỉ cười. Gia Huy rút một hơi thuốc.

- Anh hãy tránh xa Thu Minh ra đi. Trước sau gì cô ấy cũng không rời xa tôi được. Nhưng làm cô ấy xao lòng rồi dần vật khổ sở, tôi thật sự không thích như vậy.

Mạnh Khang cúi đầu:

- Xin lỗi, tôi biết hai người sắp tiến đến hôn nhân, nhưng tôi thật sự rung động, thật lòng yêu ...

- Vì Thu Minh thật sự là một cô gái đáng yêu - Gia Huy tiếp lời Mạnh Khang - Tôi không ngạc nhiên khi nghe anh nói điều đó. Nhưng hãy quên cô ấy đi ! Giả như cô ấy có yếu lòng lao vào tay anh, cô ấy cũng sẽ không quên được tôi.

Mạnh Khang gật đầu:

- Tôi biết, anh có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời cô ấy. Tôi xin lỗi vì đã để anh phải bận lòng. Nhưng tôi thật sự không thể hay không có cơ hội giành cô ấy cho riêng mình nữa. Nên anh yên tâm ra về. Tôi sẽ không gặp cô ấy nữa đâu.

Mạnh Khang nói và chỉ mỗi mình anh hiểu điều đó.

Gia Huy khẽ nheo mày ngạc nhiên. Tưởng thế nào, hóa ra hấn lại đầu hàng rất nhanh chóng. Gia Huy quay sang nhìn hấn dò xét. Vẻ mặt vô cảm lạnh lùng không cho anh một câu trả đáp nào.

Gia Huy buột miệng hỏi:

- Vậy tại sao ...

Mạnh Khang vắt điếu thuốc xuống chân dí mạnh.

- Tôi rất ghen với hạnh phúc của anh đó, Gia Huy. Thôi chào anh ...

Mạnh Khang quay lưng đi, đầu hơi cúi xuống, lầm lũi.

Bất chợt, Gia Huy hiểu ra anh ta thật sự rất đau khổ khi phải nói ra những lời đó.

Và nếu như vậy thì có lẽ anh ta đang vướng mắc với một cô gái khác.

Gia Huy cũng quay về, lòng chợt hồi hận vì cú đấm vừa rồi. Cho dầu thế nào cũng không nên cư xử "vô biên" như thế, nhất là điều đó không thuộc về tính cách của Gia Huy.

oOo

Thu Minh xoay tới xoay lui chiếc nhẫn rồi sau cùng cô quyết định tháo nó ra. Dầu sao cô cũng đã nói với Gia Huy rồi. Anh hận cô, oán cô thế nào cũng đành. Cô không thể ép lòng sống giả dối được nữa.

Tuy vậy, cô cũng không tránh khỏi tiếng thở dài. Chỉ mong Gia Huy đủ nghị lực để vượt qua cú sốc này.

Nghĩ đến đây, thốt nhiên Thu Minh không dám nghĩ tiếp. Cảm giác phản bội Gia Huy làm lòng cô trĩu nặng buồn phiền, ray rứt. Thế mới biết phá vỡ một mối quan hệ tình cảm thật không dễ gì. Vậy mà thiên hạ lấy nhau rồi ly hôn sao cứ tập nập như đi chợ.

Thu Minh cho chiếc nhẫn vào chiếc hộp nhỏ. Lại nghĩ đến lúc chạm mặt Gia Huy. Ớ hự ! Nghĩ đến đó thì cửa xích mở, nhìn thấy Gia Huy, Thu Minh hoảng hốt.

- Anh ! Ai ... mở cửa cho anh vậy ?

- Mẹ. Anh vào được chứ ?

- Được - Thu Minh gật.

Rõ là mất hồn nên hỏi liều. Mẹ đang ở nhà mà cũng không nhớ nữa.

- Thu Minh ! Chúng mình kết hôn nhé ?

Gia Huy nhìn cô, ánh mắt thiết tha, cầu khẩn. Thu Minh cắn môi. Bàn tay cầm chiếc hộp nhỏ như run lên.

Gia Huy lại lên tiếng.

- Anh ta làm em choáng, anh biết. Nhưng tình yêu ngoài sự rung động, si mê còn có sự thông hiểu, tôn trọng. Em hãy suy nghĩ lại.

Thu Minh buông tiếng thở dài.

- Nhưng trong tình yêu không có sự tính toán. Em yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu em, thế là đủ.

Gia Huy vẫn giọng cố thuyết phục:

- Em nói như thể em chưa từng yêu anh. Chẳng qua vì chúng ta kéo dài thời gian tìm hiểu nên tình cảm đã lắng xuống. Anh nói có đúng không ? Chẳng lẽ trong từng ấy năm quen nhau chỉ là tình bạn thôi sao ?

Thu Minh cúi mặt.

- Em thấy chúng ta đừng nên đào sâu vấn đề này nữa. Chẳng lẽ anh không đau lòng khi phải nghe những lời rất thật từ trong đáy tim em ? Em thật lòng không muốn xúc phạm anh mà.

Gia Huy nhắm mắt.

- Vậy là em quyết định kết hôn với anh ta ?

- Em xin lỗi ... - Thu Minh nói và đưa trả chiếc hộp cho Gia Huy - Hãy tha thứ cho em.

Gia Huy đứng phất dậy.

- Nhưng nếu anh ta không đến được với em thì sao ? Lỡ như anh ta có một cô gái khác.

Thu Minh mở to mắt. Cô lặng thinh một lúc rồi nói.

- Nếu có như vậy thì em cũng không thể lấy anh, vì ... em không thể yêu ai ngoài anh ấy.

- Em ... ác lắm ! - Gia Huy nói rồi quay lưng thật nhanh.

Thu Minh gục mặt, nghe tiếng chân anh chạy sầm sập ra ngoài, có cả tiếng gọi thảng thốt của mẹ : "Gia Huy ... Gia Huy".

Thu Minh buông người xuống nệm.

- Con đã nói gì với nó, hả Thu Minh ? - Bà Thu Mai xô cửa nhìn cô giận dữ.

Thu Minh không trả lời. Mẹ cô đẩy mặt cô lên và nói một cách cứng rắn.

- Nếu con không lấy Gia Huy, mẹ sẽ từ con đó.

- Mẹ ... - Thu Minh đau đớn bật ra.

- Làm thân con gái đừng có hư đốn như vậy.

Bà Thu Mai mắng cô rồi bỏ ra ngoài.

oOo

Khánh Du ngồi nhìn chiếc kim đồng hồ chậm chạp xoay. Giờ này Mạnh Khang vẫn chưa về, cũng không cho cô biết anh đang ở đâu, làm gì.

Cơn đói làm cô đau thắt bụng. Nghĩ đến cái thai, cô cố gượng đau lần đến bàn ăn. Cho muỗng cơm vào miệng lại nhạt thêch không mùi vị, Khánh Du lại buông đũa. Cô cố gắng để không rơi nước mắt. Cô đã khóc quá nhiều và sợ điều đó sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Thật ra, cô cũng biết mình cần phải kiên nhẫn, vì dồn ép Mạnh Khang lúc này là hạ sách.

Nhưng cảm giác buồn tủi thì không tránh né được, nên Khánh Du quyết định ra ngoài.

Ngoác chiếc taxi, cô đến vũ trường. May ra ở nơi ồn ào thế này đầu óc mới không nghĩ vẩn vơ.

Nhưng rồi cô phát hiện ai như Gia Huy, cũng một mình như cô. Điều đó khiến cô nảy ra một ý nghĩ.

Cô khẽ khàng đến trước mặt Gia Huy.

- Chào anh.

Gia Huy lặng lẽ ngược nhìn cô. Hình như anh không hề say, chỉ rất buồn.

- Chào Khánh Du. Mời ngồi - Gia Huy có vẻ ngạc nhiên.

- Sao anh đi có một mình ? - Khánh Du làm bộ hỏi.

Gia Huy tươi cười.

- Đôi khi cũng cần phải một mình chứ. Thế còn Khánh Du ?

- Em ... cũng giống anh.

- Khánh Du biết tôi thế nào mà bảo giống ? - Gia Huy dò hỏi.

Khánh Du làm ra vẻ nghiêm nghị.

- Em biết chuyện anh và Thu Minh.

Gia Huy gật gù.

- Anh quên mấy cô là bạn thân của nhau.

- Anh buồn lắm phải không ?

Khẽ cười gượng, Gia Huy hỏi.

- Anh dở quá hả Du ? À ! Mà Du có gặp anh ta chưa ? Người mà Thu Minh ...

Khánh Du gật.

- Dạ có. Thành thật mà nói, anh ta thuộc tuýp người rất hấp dẫn phụ nữ.

Gia Huy cười buồn hơn.

- Em cũng thấy vậy hả ?

Khánh Du cắn môi.

- Tiếc là Thu Minh không nghĩ như em - Gia Huy nói rồi thở dài buồn rười rượi.

- Thế chẳng lẽ anh cam lòng chịu thất bại ? - Khánh Du khích bác.

Gia Huy thở dài.

- Anh không cam lòng. Có điều dường như Thu Minh yêu anh ta thật.

Giọng Khánh Du vẻ đồng cảm.

- Em biết điều đó rất khó chịu khi mà mình không giữ được trọn vẹn người ta cả tinh thần lẫn thể xác.

- Vậy nếu là em ? - Gia Huy hỏi cô.

Khánh Du lắc nhẹ.

- Em ... cũng không biết. Nhưng em biết ... anh ta đã có người con gái khác.

Gia Huy sững sốt.

- Em cũng biết điều đó ư ?

- Vâng. Và họ đã rất thân với nhau, đã có thể là kết hôn ... nếu như không có Thu Minh.

- Tội nghiệp cô gái đó ! - Gia Huy tắc lưỡi - Nhưng em có nói chuyện này với Thu Minh không ?

- Không. Nhưng anh hãy giữ Thu Minh cho thật chặt. Vì điều anh làm sẽ giúp cô gái đó nhiều lắm - Mắt Khánh Du lóng lánh nước.

- Cô gái đó ... - Gia Huy nhìn sững Khánh Du, ngờ ngợ.

Khánh Du gật đầu xác nhận.

- Vâng. Cô gái đó là em. Em thật sự rất bàng hoàng vì điều này. Nhưng em không muốn tình bạn của em mất đi. Em cũng không xa được Mạnh Khang. Giúp em nha Gia Huy !

Gia Huy ôm đầu. Chuyện anh vừa nghe thật bất ngờ. Nhưng anh có thể giúp gì được cho Khánh Du, khi mà lòng tự trọng của anh đã bị Thu Minh xé cho tơi tả. Tình yêu là thứ không thể van xin mà có. Có lẽ Khánh Du thừa sức hiểu. Nhưng cũng như anh, cô đang hết sức cố gắng níu kéo.

Gia Huy bật cười khan. Khánh Du và anh đều biết mình thất thế thua cuộc, nhưng đều không cam lòng. Tình yêu ! Sao éo le và làm người ta khổ như vậy chứ ?

Đầu óc chệnh choáng phiêu bồng, Gia Huy lái xe về nhà. Những lời Khánh Du nói lại vọng về ... Xem ra anh có khổ cũng không bằng Khánh Du. Vậy thì cứ thử xem như vì Khánh Du để có thêm dũng khí. Gia Huy lại quyết định tìm đến Thu Minh. Vì hấp tấp, nên khi quay đầu xe Gia Huy đã không kịp thấy một chiếc khác đang từ xa phóng tới ...

Rầm ...

Anh chỉ kịp nghe thấy vậy rồi cùng chiếc xe bị hất văng ra xa, tung lên ...

Thu Minh nhận được tin khi cô đang ngủ say. Ý nghĩ vì mình mà Gia Huy ra nông nỗi khiến cô run lẩy bẩy sợ hãi.

Bà Thu Mai gần như phải lôi cô đến bệnh viện. Đến nơi, gặp bà Gia Khang xỉu lên xỉu xuống, Thu Minh càng bấn loạn tâm thần. Nếu Gia Huy có chuyện gì, chắc là cô khó yên ổn nổi. Chỉ riêng chuyện đối mặt với mẹ cô cũng đã khó, huống hồ gì là với bà Gia Khang.

- Con vừa lòng rồi phải không ?

Bà Thu Mai nhìn con chì chiết. Thu Minh co rúm người trốn tránh.

- Con ... không ngờ ...

Bà Thu Mai trừng mắt.

- Con không còn trẻ con nữa, làm chuyện gì phải lường trước hậu quả. Nói tiếng không ngờ là xong ư ? Mẹ có nằm mơ cũng không nghĩ người thay lòng đổi dạ là con. Con còn muốn gì nữa, hả Thu Minh ?

Thu Minh bịt tai. Sống cho tình yêu cũng có tội nữa ư ? Cô cũng đã rất khó khăn khi nói lời chia tay với Gia Huy, cũng nặng trĩu tâm hồn vì thấy mình đã làm cho anh thất vọng. Nhưng thà là như thế ! Chỉ tại Gia Huy không chịu hiểu. Bây giờ thì cô hết đường thoát rồi. Vì làm sao cô có thể sắt đá đến độ đem mạng sống anh ra đánh đổi được ... Ôi, Gia Huy ơi !

Bà Thu Mai mím môi làm lơ như không thấy cử chỉ của con gái. Thật tình, bà không hiểu nổi chuyện Thu Minh nói. Rõ ràng nó đã quen với Gia Huy năm năm trời, chưa một lần cãi vã sóng gió. Gia Huy chiều chuộng nó đến nỗi một người từng trải như bà phải công nhận là chưa có ai bằng. Vậy mà bây giờ nói không yêu, có phải là sương quá hóa cuồng không ? Nghĩ mà giận !

Đúng lúc ấy, bà Gia Khang tỉnh lại. Trông thấy Thu Minh, bà nhìn trân trân. Thu Minh trân mình chuẩn bị tinh thần nghe bà mắng nhiếc.

- Nó sẽ không sao phải không ?

Nhưng bà chỉ hỏi và nước mắt chảy vòng quanh. Bà Thu Mai khẽ nắm tay bà.

- Hy vọng là vậy.

Thu Minh cúi đầu, cõi lòng tan nát vì những giọt nước mắt của bà.

- Cháu xin ...

Bà Gia Khang ngắt lời cô.

- Sẽ đem hạnh phúc đến cho nó nhé. Hứa với ... tôi nhé.

Bà Thu Mai nhìn sững bà, Thu Minh cũng vậy. Rồi cô hiểu ra.

- Vâng ... - Giọng cô nhẹ như hơi thở, rã rời.

- Khi nó bình phục, hôn lễ sẽ cử hành. Tôi ... sẽ không thay đổi gì nữa đâu - Bà Gia Khang có vẻ nhần nhục.

- Vâng - Thu Minh bật khóc.

Bà Gia Khang hiểu những giọt nước mắt của cô theo nghĩa khác.

- Cần gì cứ nói với tôi. Chuyện cũ bỏ qua đi.

Bà nói nhưng vẫn không giấu được vẻ kiêu hãnh.

Bà Thu Mai đỡ lời con.

- Chắc không cần gì nữa đâu chị. Mọi việc tùy chị sắp xếp.

- Được.

Bà nói mà không nhìn bà Thu Mai. Bầu không khí quanh họ như đông lại, ngột ngạt.

Thu Minh vẫn không thôi sụt sùi khiến bà Thu Mai khó chịu.

- Thu Minh ! Thôi đi chứ.

Bà Gia Khang tất nhiên là không hiểu lý do, giọng bà vẫn đều đều:

- Tôi đã hiểu và đã đồng ý rồi. Dù thật lòng tôi không vui, nhưng tôi biết phải làm sao ? Vậy thì đừng khóc nữa và hãy cầu nguyện cho nó ...

Thu Minh vùng bỏ chạy. Cô không thể không khóc cho số phận trở trêu của mình. Nhưng đúng là trong lúc này điều đó thật phũ phàng cho Gia Huy và mẹ anh. Nếu bà biết được cô đón nhận sự đồng ý của bà với một cõi lòng tan nát, hẳn bà sẽ rất giận dữ. Trong khi Gia Huy vì cô mà năm đó chưa biết là sống hay chết.

Bà Thu Mai đi theo con. Nhìn con bằng đôi mắt nghiêm khắc, bà nói:

- Mẹ thật sự không thể thông cảm với những giọt nước mắt của con. Con hiểu ý mẹ không ?

Thu Minh nhắm mắt:

- Mẹ cho con khóc lần này thôi. Khi Gia Huy tỉnh dậy, mọi việc sẽ như mọi người mong muốn.

Bà Thu Mai khẽ cúi đầu trầm tư. Thoáng chốc lòng bà chùng xuống với ý nghĩ đã quá khắt khe với Thu Minh. Bà đã trải đời từng ấy năm, bà hiểu tình yêu không phải là không thể thay đổi. Nhưng bà muốn con được bình yên và Gia Huy là người bà có thể tin tưởng.

oOo

- Anh không đi ngủ sao ? - Khánh Du khẽ khàng đứng sau lưng Mạnh Khang và hỏi.

Mạnh Khang ngồi như thế để có hơn một tiếng. Nghe tiếng Khánh Du, anh đứng lên:

- Thì đi !

Anh lặng lẽ bước trước khiến Khánh Du chững lại. Nhưng rồi cô nén tự ái lẽo đẽo theo sau.

Mạnh Khang với tay tắt đèn. Căn phòng tối lại, chỉ còn ánh đèn nhờ nhờ từ bóng đèn ngủ đầu giường.

Khánh Du nghiêng người đặt tay lên ngực anh.

- Anh đang lo cho đám cưới phải không ?

Mạnh Khang không trả lời.

- Không cần gì nhiều đâu anh. Đơn giản để còn dành tiền sinh con.

Mạnh Khang xoay người.

- Biết rồi. Ngủ đi !

Tay Khánh Du rơi xuống nệm, nước mắt cô ứa ra.

Giọng Mạnh Khang mệt mỏi :

- Khuya rồi, Khánh Du. Thức khuya không có lợi cho cái thai.

Khánh Du cười chua chát:

- Cám ơn anh.

Cô quay sang bên kia. Một cuộc sống thật gượng ép. Đây có phải là điều cô cần không ? Cái thai ! Mạnh Khang vừa nhắc đến nó với giọng điệu mệt mỏi chán chường. Anh bày tỏ thái độ thẳng tuột và trần trụi, không đếm xỉa gì tới cảm giác của cô, không lịch sự dù chỉ là giả dối với cô một chút nào, để ít ra cũng làm cô đỡ thấy tủi nhục.

Nghĩ đến đây, Khánh Du dưng lên cơn uất ức. Cô ngồi bật dậy, dùng dùng mở tủ quần áo.

Mạnh Khang nghe tiếng động quay sang nhìn:

- Gì vậy ?

Khánh Du lăm lăm cởi chiếc áo ngủ.

Mạnh Khang ngồi bật dậy.

- Nói đi ! Chuyện gì ?

Khánh Du đã mặc xong chiếc áo khác. Cái áo bầu rộng thùng thình như nhắc nhở Mạnh Khang, giọng anh dịu lại:

- Em đi đâu ?
- Về nhà.
- Sao vậy ?
- Không dám làm phiền anh nữa.

Mạnh Khang bước xuống đến bên cạnh cô.

- Anh có nói như vậy đâu.
- Còn cần anh nói thẳng ra sao ? - Mắt Khánh Du quắc lên - Thôi, tránh ra !

Mạnh Khang ôm vai cô:

- Xin lỗi.

Khánh Du hất tay anh.

- Tôi không phải gỗ đá, nên tôi cảm nhận được anh muốn gì, nghĩ gì.
- Cúi xuống xách valy, Khánh Du toan bước đi. Mạnh Khang giằng lấy valy:
- Đã nói rồi, sao buồn hoài vậy ? Anh mệt, đừng giận anh nữa.

Khánh Du cười buồn:

- Anh mệt ? Hay anh chán ghét ghê tởm tôi ? Ôm tôi mà anh không dám thì nói gì chuyện cưới hỏi. Xin lỗi anh. Tôi có cần chồng, con tôi có cần cha thì tôi cũng không thể sống cạnh người đã khinh bỉ mình. Tránh ra cho tôi đi. Tránh ra đi !

Khánh Du hét lớn. Mạnh Khang hiểu mình đã xúc phạm đến lòng tự trọng của cô. Anh đưa tay ôm chặt cô. Khánh Du òa khóc.

- Nín đi ! - Mạnh Khang vỗ về - Hãy thông cảm cho anh và đừng giận anh. Hãy cho anh thời gian.
- Đừng nhớ đến cô ta nữa, được không anh ? - Khánh Du tức tưởi - Em và con cần anh.
- Anh ... hứa - Mạnh Khang nhắm mắt.
- Em không muốn tình trạng như thế này mãi ... Em cũng hiểu anh, nhưng ... cứ nghĩ đến anh không còn yêu em nữa là em ...
- Anh biết ! - Tim Mạnh Khang thất lại.
- Thật ra, anh chỉ vì đứa nhỏ. Nếu không, anh đã ... - Khánh Du hờn dỗi.
- Đừng nói nữa, Khánh Du !
- Nhưng mà chúng ta đã từng yêu nhau. Vì tình yêu mà có cái thai này. Vì vậy, anh hãy quên cô ta đi. Được không anh ?

Mạnh Khang vụt buông tay ôm.

- Thôi được - Khánh Du xuống nước nhỏ - Hôn em đi !

Mạnh Khang nâng mặt cô, chạm nhẹ môi vào môi cô. Khánh Du đẩy anh ra :

- Được rồi. Mình đi ngủ.

Lần này, Khánh Du chủ động tránh Mạnh Khang. Cô quay lưng lại với anh, kéo gối úp lên mặt. Thật lâu, cô nghe tiếng Mạnh Khang thở đều. Nước mắt cô lại chảy ra. Mình sai lầm rồi. Cô nuốt nước mắt nhử thầm :

"Phải ra đi thôi ! Hãy để cho Mạnh Khang đến với tình yêu của anh, cho dù có đau lòng đến mấy".

oOo

Tiếng chuông điện thoại làm Khánh Du thức giấc, liếc mắt nhìn sang bên, Mạnh Khang đã đi từ lúc nào.

Khánh Du mở máy áp vào tai.

- Alô. Khánh Du đây.

Tiếng Mỹ Khanh :

- Rảnh không Khánh Du ?
- Sáng nay sao ?
- Ừ.
- Chuyện gì ?
- Thăm Gia Huy và Thu Minh.

Tim Khánh Du tăng nhịp:

- Hai người làm sao ?
- Gia Huy thôi. Tai nạn tối qua. Khá nặng đấy.

Khánh Du nhớ ngay mình đã nói chuyện với Gia Huy đêm qua.

- Được. Mình sẽ đến ngay. Bệnh viện nào ?

- Đến nhà mình đi rồi đi luôn. Chờ đó.

- Ủ.

Khánh Du vội vã nhảy xuống giường. Xin đừng là vì mình. Câu chuyện mình nói sẽ không là nguyên nhân chính, vì chính họ đã có xung đột.

Khánh Du mang nỗi lo thất ruột đỏ đến nhà Mỹ Khanh.

- Có biết nguyên nhân không ?

Mỹ Khanh lắc đầu:

- Nào có biết. Thu Minh vừa gọi điện, khóc suốt.

Khánh Du để Mỹ Khanh chờ.

- Mi sao rồi ? - Mỹ Khanh hỏi.

- Sao là sao ?

- Đám cưới. Chần chờ rồi cái bụng to ra thì sao ?

Khánh Du nói thật:

- Cũng không biết nữa. Anh ấy luôn miệng bảo sẽ làm đám cưới, nhưng ... lòng mình vẫn thấy bất ổn thế nào ấy.

- Thì Du phải xem anh ấy có hành động cụ thể không chứ ?

- Thật trong lòng mình thấy rất tự ái khi phải hỏi han, nhắc nhở. Đôi lúc mình thấy thà ở vậy nuôi con cho xong.

- Ôi trời ! - Mỹ Khanh kêu lên - Bây giờ còn tự ái gì nữa chứ ! Ngày xưa, bồ đã không ... - Mỹ Khanh chột khựng lại - Mình xin lỗi.

Khánh Du cười gượng:

- Bồ nói đúng. Mình đặt tự ái không đúng chỗ. Mình đã quá dễ dãi. May anh ấy là người có trách nhiệm. Nhưng chính vì thấy anh ấy như vậy, mình lại thấy tội nghiệp. Người ta không yêu mình, giờ phải ép lòng ... Một cuộc sống như vậy có nên không ? Bây giờ mình đã thấy rất ngọt ngào, rất gượng ép ... Vậy thì sau này liệu đứa bé có cứu vãn nổi tình trạng ấy không ?

- Đừng đặt ra nhiều câu hỏi như thế. Bây giờ bồ ví như người đang gặp hỏa hoạn, bất cứ giá nào cũng phải lao ra ngoài. Hiểu không ?

- Nhưng mình không thể. Ảnh đối với mình rất gượng ép. Một nụ hôn cũng không ...

Giọng Khánh Du đầy nước mắt:

- Mình thật lòng không muốn khóc nữa. Sống như thế cả hai đều khổ sở. Người con gái đó sẽ luôn hiện hữu giữa mình và ảnh, mình không muốn.

Mỹ Khanh thấy choáng. Nếu Khánh Du không nói, cô cũng không thể tưởng tượng ra.

- Thế còn đứa bé ?

- Không thiếu những trường hợp như mình. Đừng cản mình nữa, Mỹ Khanh. Chỉ cần mình hết lòng yêu thương nó, săn sóc nó.

Mỹ Khanh đột ngột đề nghị:

- Hay ... cho mình gặp anh ấy, để xem bồ có nên quyết định vậy không.

Khánh Du hốt hoảng:

- Không được đâu !

- Vì sao ?

- Vì ... chưa phải lúc. Mà này ... Thu Minh có biết chuyện của mình không ? Chuyện cái thai.

- Không. Mình đâu phải kể nhiều chuyện.

Khánh Du thở ra:

- Cám ơn. Mình nghĩ không nên nói cho nó biết, chỉ vì Thu Minh không thoáng như bồ.

Mỹ Khanh chột càu nhàu:

- Không thoáng mà thay đổi đột ngột như vậy. Nó còn hơn tụi mình nữa.

Khánh Du lặng thinh. Trên đời này, tình yêu không phải là miên viễn đối với tất cả mọi người.

Nhưng Thu Minh quả thật tốt phước khi bên cô vừa có Gia Huy, vừa có Mạnh Khang. Không như cô, một cơ hội chọn lựa cũng không.

Nhưng cô thật lòng không muốn tình bạn giữa cô và Thu Minh mất đi. Vì vậy cô sẽ cố gắng, ít ra là ở lần gặp mặt này sao cho thật vui vẻ.

OoO

- Thôi như vậy cũng được.

Mỹ Khanh lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng giữa ba người.

Từ lúc Thu Minh tuyên bố sẽ đám cưới khi Gia Huy hồi phục, mỗi người là mỗi tâm trạng khác nhau. Đầu tiên là Khánh Du, cô không biết mình có nên mừng hay không, một khi Thu Minh không thể chọn Mạnh Khang thì anh còn có thể làm gì được?

Chỉ cần cô nhẫn nhục thì với thời gian và cùng với đứa bé, cô sẽ là người chiến thắng.

Mặc dù cô hiểu họ thật sự rất đau khổ khi không đến được với nhau, sẽ không dễ gì quên được, vì nhìn Thu Minh nước mắt chứa chan thế kia thì cũng hiểu. Nhưng lòng cô không thể không rộn ràng, nhẹ nhõm.

Thu Minh hít mũi:

- Mình biết chẳng ai ủng hộ mình với Mạnh Khang. Ai cũng cho như thế này là quá tốt cho mình.

Mỹ Khanh nói nhỏ:

- Ông trời cũng nghĩ như vậy mà.

- Vì vậy, mình rất giận ông trời. Tại sao người ta có thể đến với người mình yêu rất dễ dàng, mà mình thì lại không chứ?

Khánh Du lắng nghe câu nói của Thu Minh, lòng chột ảm ức:

- Ai đâu, Thu Minh chỉ cho mình xem?

- Rất nhiều. - Thu Minh trả lời vô tư.

- Vậy còn Mỹ Khanh và mình?

Thu Minh hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Bỏ thì sao?

Khánh Du nhếch môi:

- Người mình yêu đã có người con gái khác, đã không tính chuyện đám cưới với mình nữa.

Thu Minh sùng sốt:

- Thật ư? Vậy sao bỏ ...

- Trông rất bình thản, không đau khổ phải không?

Thu Minh không trả lời chỉ nhìn Khánh Du chăm chăm.

Khánh Du quắc mắt:

- Chỉ vì mình không muốn ai biết, không muốn ai thấy nỗi nhục của mình. Bị người ta chán chường ...đau khổ hay là vui sướng hờ?

Thu Minh lấp bắp:

- Mình xin lỗi. Mình thật sự không biết.

- Vì vậy, mình khuyên bỏ dẹp những giọt nước mắt đó đi. Hãy nghĩ đến Gia Huy và đừng làm những điều có lỗi với anh ấy nữa.

Thu Minh cảm nhận được sự hằn học trong từng câu nói của Khánh Du. Cô ngơ ngác nhìn Mỹ Khanh.

Nhưng Mỹ Khanh cũng như cô, cũng thật sự không hiểu vì sao Khánh Du như có vẻ trút giận lên Thu Minh như vậy? Bởi vì Thu Minh có ăn nhập gì trong câu chuyện của Khánh Du đâu.

Mỹ Khanh lên tiếng dàn hoà:

- Thôi được rồi. Anh chàng của Khánh Du hay Thu Minh rốt cuộc cũng chỉ là xao lòng thôi, rồi cũng sẽ "châu về hợp phố" thôi mà.

Thu Minh làm thinh. Rốt cuộc, cô thấy mình không nên than van với bất kỳ ai hết vì không ai có thể hiểu được cho cô.

- Thôi, hai người về đi - Thu Minh lên tiếng - Mình về một mình cũng được.

- Sao vậy? - Mỹ Khanh tỏ vẻ phật ý - Tội mình là bạn, Thu Minh không nên chấp nhất.

Khánh Du dụi giọng:

- Giận mình sao?

Thu Minh chối:

- Không phải. Chỉ là sợ phiền.

Mỹ Khanh liếc ngang:

- Nói sao cũng lòi cái đuôi. Tội này ghé nhà Thu Minh uống miếng nước, được không?

Thu Minh cười nhẹ:

- Nếu thích thì xin mời.

Thu Minh cho xe vọt lên trước. Về đến nhà, Thu Minh giật mình khi trông thấy xe của Mạnh Khang. Anh đang ngồi gục đầu xuống tay lái.

Vừa lúc, Mỹ Khanh cũng chở Khánh Du trở tới. Khánh Du tái mặt. Trong khi Thu Minh đã kịp chống xe chạy đến bên anh:

- Mạnh Khang!

Cô kêu to và lay anh.

Mạnh Khang không phản ứng gì, người anh nồng nặc mùi rượu.

Thu Minh cuống quýt quay sang Mỹ Khanh và Khánh Du.

- Anh ấy say quá, làm sao bây giờ?

Khánh Du đứng chết lặng, trong khi Mỹ Khanh lảng xảng chạy đến.

- Đưa anh ấy vào nhà.

- Không được. - Thu Minh sợ hãi - Mẹ mình không bằng lòng.

- Vậy thì đưa về nhà anh ấy.

- Mình không biết nhà. Mình chưa bao giờ đến nhà anh ấy cả.

Khánh Du quay mặt đi. Một lát sau, cô bật thốt:

- Tìm giấy tờ trong túi anh ta, làm sao mà không có địa chỉ.

- Phải rồi - Thu Minh mừng rỡ.

Cô lục lọi trong túi áo, túi quần Mạnh Khang.

- Đây rồi.

Đúng lúc Mạnh Khang mở mắt. Anh chụp tay Thu Minh lè nhè:

- Thu Minh ... Thu Minh phải không? Anh đau khổ muốn chết được. Đừng xa anh, Thu Minh!

Khánh Du cắn môi. Cô thật muốn tát vào mặt Mạnh Khang thật mạnh, muốn hét lên, muốn khóc ...

- Phụ một tay đi Khánh Du! - Thu Minh chợt gọi.

- Taxi đến rồi.

Khánh Du lừng khừng làm theo lời Thu Minh. Đẩy được Mạnh Khang vào xe, Thu Minh cũng chui vào ngồi kế bên anh.

- Du vào ngồi với mình nè. Để Mỹ Khanh chạy xe của anh.

- Thôi, để mình về - Khánh Du từ chối - Mỹ Khanh đi với bồ được rồi.

Thu Minh rên rỉ:

- Thôi mà. Lát nữa ba đưa mình cùng về taxi. Mình chưa đến nhà anh bao giờ, mình sợ lắm.

Khánh Du lặng thinh ngồi vào ghế trước. Xe chạy. Mỹ Khanh chạy xe của Mạnh Khang theo sau.

Suốt dọc đường, Mạnh Khang không ngừng lẩm nhẩm tên của Thu Minh. Trái tim Khánh Du đau nhói, nhất là khi nhìn qua kiếng chiếu hậu, cô thấy Thu Minh lua tay vào mái tóc của Mạnh Khang mà khóc. Cô chợt thấy hối hận khi đã đi theo Thu Minh. Trái tim cô không phải là gỗ đá ... Và cô chỉ muốn chết đi để khỏi phải chịu đựng những nỗi ghen hơn, uất ức ...

Về đến nhà Mạnh Khang, Thu Minh loay hoay mãi với xâu chìa khóa cô lấy được từ trong túi quần anh.

Trong khi Mạnh Khang trong vòng tay của Mỹ Khanh mà cứ ngả nghiêng như ngực ngã.

Khánh Du bước đến:

- Đỡ hấn đi! - Cô giằng lấy chìa khóa và mở được ngay.

- Hay quá!

Thu Minh reo lên rồi cũng Mỹ Khanh dìu Mạnh Khang vào.

Đỡ được Mạnh Khang vào giường, Thu Minh cũng ngồi cạnh đấy thở ra.

- Uống nước nè.

Khánh Du đưa cho Thu Minh và Mỹ Khanh mỗi người một ly nước.

- Cám ơn. - Thu Minh nói - Lần đầu tiên mình đến đây ...

Thu Minh nói và không dấu vẻ xúc động.

- Cũng gọn gàng, sạch sẽ lắm. - Mỹ Khanh chen vào.

Khánh Du không nói gì bỏ ra sa lông ngồi.

- Nhưng thôi, mình về đi! - Thu Minh đứng lên, mặt buồn tênh.

- Sao vậy? - Mỹ Khanh hỏi.

- Trái tim mình mềm yếu lắm. Mình sợ ...

Khánh Du đứng dậy:

- Thì về!

Thu Minh nói vậy, nhưng có vẻ dằn dừ luyến tiếc.

- Mình thật sự yêu anh.

Cô nói và chạy ngược lại bên Mạnh Khang rồi cúi xuống hôn môi anh.

Cô thì thầm và khóc ngon lành.

Mỹ Khanh nhìn Khánh Du. Mắt Khánh Du tối sầm:

- Mình về trước.

Cô xăm xăm bước ra ngoài. Mỹ Khanh quay trở vào với Thu Minh:

- Đi thôi.

Thu Minh sực sùi nhưng cũng đứng lên theo Mỹ Khanh. Sau khi khoá cửa cẩn thận, cô mới nhớ đến Khánh Du:

- Khánh Du đâu? - Cô hỏi Mỹ Khanh.

Mỹ Khanh nhún vai:

- Về trước rồi. Hôm nay nó làm sao ấy.

Nhưng Thu Minh chẳng còn đầu óc đâu để chú ý tới người khác, cô lại sực sùi:

- Mình phải làm gì hả Mỹ Khanh? Mình thật rối trí quá?

Mỹ Khanh choàng vai bạn:

- Thật lòng mình cũng không biết nói gì với Minh nữa, khi mà cả hai người đều rất yêu Thu Minh, đều có thể sống chết vì Minh.

Thu Minh ngược mặt nhìn lên trời:

- Nhưng có lẽ mình đành phụ lòng Mạnh Khang thôi.

Mỹ Khanh mở túi xách đưa cho Thu Minh xấp khăn giấy:

- Nếu đã xác định như vậy thì lau mặt đi, đừng khóc nữa. Minh coi vậy mà tốt phước hơn Khánh Du đó. Con nhỏ tội nghiệp lắm!

Thu Minh lấy khăn chấm nước mắt:

- Ồ, ban nãy, Khánh Du nói anh chàng đó có người khác thật hả?

- Phải. Trong khi đã dự định đám cưới với Khánh Du. Con nhỏ sống dở chết dở từ hôm biết chuyện đến nay. Mình đòi gặp hấn để mắng cho hấn một trận nhưng Khánh Du không chịu.

- Vậy Khanh cũng không biết gì về hấn?

- Ừ. Nhưng chắc hấn cũng phải bảnh lắm mới làm xiêu lòng Khánh Du. Con nhỏ vốn chưa lụy người đàn ông nào.

Thu Minh thở dài:

- Chẳng qua là đúng đối tượng thôi. Bây giờ khi có thể hiểu được tình yêu là thế nào thì mình cũng chẳng còn cơ hội nắm giữ nữa. Khánh Du cũng vậy.

- Sao cũng vậy được? - Mỹ Khanh phản đối - Minh thì từ chối người ta. Còn nó thì bị người ta từ chối.

Chưa kể nó đã ...

- Đã sao? - Thu Minh mở to mắt.

Mỹ Khanh giật mình, biết mình lỡ lời:

- Mà thôi, bỏ đi. Chuyện người nào cũng căng đến nhức đầu, nhức óc, nói ra càng thêm mệt.

Mặt Thu Minh xịu xuống. Cô ngoái nhìn khu chung cư Mạnh Khang ở một lần nữa. Mai này, biết khi nào có dịp ghé vào? Lòng cô như vỡ ra với cảm giác mất mát xót xa. Thật buồn cho tình yêu của cô.

OoO

- Em về đi!

Gia Huy nói với Thu Minh mà mắt thì nhìn ra ngoài vuông cửa.

Thu Minh thở dài. Từ khi tỉnh lại đến giờ, anh dường như không muốn gặp cô.

- Khi nào có mẹ vào, em sẽ đi - Giọng Thu Minh nhẹ hẫng.

- Còn bây giờ có gì cần, anh cứ nói với em.

Gia Huy quay nhìn cô:

- Anh chỉ sợ em mệt thôi. Vả lại, mất nhiều thời gian cho anh, Mạnh Khang sẽ không vui.

Thu Minh cúi mặt:

- Em với Mạnh Khang ...không còn gì nữa đâu. Anh đừng nhắc nữa, được không?

Gia Huy nhướn mắt:

- Sao thế? Anh ta không thật lòng hay là ...

Thu Minh đứng lên:

- Thôi, anh nghỉ đi. Em ra ngoài một chút.

- Thu Minh! - Gia Huy kéo tay cô - Anh cần biết rõ mọi chuyện.

- Để làm gì? - Thu Minh bất bình - Chỉ là anh có thể bỏ qua cho em để chúng mình làm lại không thôi.

Dẫu sao em cũng đã phản bội, đã không một lòng, không xứng đáng ...

Thu Minh nói một hơi. Gia Huy nhìn cô đăm đăm:

- Anh không nghĩ về em như vậy. Anh chỉ sợ anh ta làm tổn thương tấm chân tình của em. Sợ là vì một người con gái khác mà anh tạ..

- Cảm ơn anh. - Thu Minh ngắt lời Gia Huy - Cảm ơn anh đã quan tâm nhiều tới em. Nhưng em thật lòng không muốn em phải như thế. Hãy cứ đối xử cho đúng với những gì mà lẽ ra em phải được đón nhận. Em không chịu nổi những ý nghĩ được người gia ơn, độ lượng. Em tội tệ như hãy cứ xử tội tệ ...

- Em sao vậy? - Gia Huy tỏ vẻ phật ý - Anh thật không bằng lòng em có những ý nghĩ đó. Nếu một trong hai hai chúng ta thật sự thấp kém so với nhau thì không thể có mối quan hệ lâu dài như trước tới giờ được.

Thu Minh lặng thinh. Cô quay mặt giấu những cảm xúc của mình ra cảnh vật bên ngoài. Những bụi hồng tì muội, cúc Nhật Bản chen nhau nở rộ khiến lòng cô nhẹ đi.

Giọng Gia Huy lại vang lên khê khàng:

- Anh vừa đi qua ngưỡng cửa sự sống và cái chết, nhưng anh không vì chuyện này mà buộc em phải gượng ép. Vì vậy, anh mong những gì em nói là do lòng tự nguyện ...

Thu Minh nhắm mắt:

- Em tự nguyện. Em đã biết mình không phải và em không muốn sai lầm hơn nữa.

Gia Huy nắm tay cô:

- Nhưng em vẫn không thể không đau lòng, phải không? Rồi thời gian sẽ giúp em quên. Vả lại, anh ta và cô gái đó ...

Thu Minh mở mắt to nhìn Gia Huy:

- Cô gái ư? Mạnh Khang đã có người con gái khác ràng buộc với anh ấy ư?

Gia Huy ngó ra:

- Thế chẳng lẽ em không biết?

Thu Minh lắc đầu.

- Vậy sao hai người chia tay nhau? - Gia Huy ngạc nhiên.

Thu Minh thấy lòng nặng nề:

- Em muốn biết về cô gái đó, và vì sao anh lại biết chuyện?

Gia Huy thở ra:

- Vậy mà anh tưởng ...Nhưng thôi, dẫu sao em cũng đã quyết định chia tay, biết thêm cũng chẳng ích gì. Anh yêu em và sẽ đem lại hạnh phúc cho em ...

Thu Minh vụt đứng dậy, cô lao ngoài với hai hàng nước mắt nhoè nhoẹt ...

Cô đã vì Gia Huy mà từ bỏ Mạnh Khang. Nhưng tin Mạnh Khang có người yêu, dối gạt cô khiến cô đau đớn, hụt hẫng.

- Mạnh Khang! Em cần gặp anh ...

Cô run rẩy nói qua điện thoại và chờ đợi anh.

Rồi trong những giây phút đó, lòng cô từ từ lắng xuống. Gia Huy nói đúng. Một khi cô đã quyết định chia tay thì biết thêm chuyện của anh mà làm gì? Nhưng có điều cô rất muốn gặp anh. Cô nhớ anh, nỗi nhớ đại cuồng da diết.

Mạnh Khang đến. Trông thấy đôi mắt đau khổ của Thu Minh, lòng anh như vỡ ra.

Tất cả những cố gắng xa lìa cô phút chốc tan biến. Anh siết chặt cô trong tay và hôn cô cho thoa? những nhớ nhung. Thu Minh gục đầu vào ngực anh, thì thầm:

- Anh đi đâu mấy ngày nay?

- Anh ...anh ...

- Mà thôi, chỉ cần anh thật sự yêu em, những chuyện khác em không quan tâm. Anh yêu em, phải không Mạnh Khang?

Mạnh Khang lua tay vào tóc cô, không trả lời nổi một câu.

- Sao vậy? - Thu Minh ngửa mặt nhìn anh lo lắng.

- Anh xin lỗi em - Mạnh Khang nói mà nước mắt rung rung - Chúng ta sẽ không thể...

Thu Minh hốt hoảng ngăn lại:

- Đừng nói nữa anh! Những điều anh nói sẽ làm em đau lòng lắm. Em không muốn nghe đâu.

Mạnh Khang lại siết chặt cô, giọng anh lạc đi:

- Nhưng anh không thể dối em. Mặc dù anh rất muốn được có em, nhưng mà ...

- Anh đã có người khác chứ gì?

Mạnh Khang buông thõng tay:

- Em cũng biết sao?

- Nhưng anh không yêu cô ta, phải không?

Mạnh Khang gật đầu khổ sở:

- Dù vậy, anh cũng không thể bỏ cô ấy, dù anh đã cố lánh xa em, đã cố quên em ...

- Cảm ơn anh. - Thu Minh oà khóc - Nhưng chúng ta phải xa nhau thôi.

Mạnh Khang lắc đầu:

- Thật lòng anh không muốn. Chúng ta phải làm sao đây?

- Em không biết. Cuộc đời em sẽ không thuộc về ai ngoài Gia Huy, cho nên em xin lỗi anh. Lẽ ra, chúng ta không nên dấn thân vào nhau. Lẽ ra, ngay từ đầu em phải thật cứng rắn với lòng mình. Em sắp đám cưới rồi.

Dù đã đoán trước việc này, nhưng Mạnh Khang vẫn không ngăn được sự thẳng thốt:

- Cưới sao? Khi nào thì cưới?

- Khi nào Gia Huy thật sự bình phục. Lần gặp này có lẽ là lần cuối cùng. Em không thể có lỗi với Gia Huy nữa.

- Anh cũng vậy. Anh cũng không thể gặp em nếu không chọn em. Nhưng làm sao để quên nhau đây, Thu Minh?

Chỉ có những giọt nước mắt thay câu trả lời. Những giọt nước mắt làm ướt áo Mạnh Khang và làm đau lòng anh quá đỗi.

- Thu Minh! - Anh siết chặt cô - Xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em. Nếu có kiếp sau, anh nguyện sẽ bên em mãi mãi.

Cái thai của Khánh Du đã bước sang tháng thứ ba, vậy mà Mạnh Khang vẫn không đã động đến vấn đề cưới hỏi. Mặc dù anh vẫn luôn quan tâm đến sức khỏe của cô, luôn hỏi cô thích gì cần gì, nhưng chuyện quan trọng nhất gì không.

Anh thường ngồi thần thờ. Không ít lần đang ngủ, Khánh Du giật mình vì tiếng thờ dài của anh, tiếng thờ dài mang nặng mọi dồn nén chỉ muốn bứt phá khiến tâm hồn Khánh Du chết lịm.

Nhưng cô vẫn không rời khỏi anh. Bởi sự sống trong bụng cô đang ngày một lớn và bởi cô yêu anh, một tình yêu mù quáng, mãnh liệt, bất chấp anh đối với cô ra sao, giữ khoảng cách với cô thế nào.

Nhưng điều làm cô lo là Thu Minh và Gia Huy vẫn chưa đám cưới. Mặc dù có lần cô giả vờ dò hỏi, Thu Minh đã buồn bã xác nhận là không còn gì với Mạnh Khang.

Nhưng chuyện đời ai biết đâu được. Nhất là sáng nay, bác sĩ khám thai bảo thai cô rất tốt, cô sẽ có một đứa con khỏe mạnh xinh xắn. Điều đó càng thôi thúc cô cố níu giữ chặt Mạnh Khang, không thể để mất anh.

Nhưng cô vốn là một kẻ tự ái, cô không thể muối mặt để lên tiếng thúc giục trước mãi được. Cũng vì vậy mà bây giờ Khánh Du ngồi đây, trong một quán cà phê nhỏ, yên tĩnh và ...chờ đợi.

- Suy nghĩ gì thế?

Thu Minh đã đến từ lúc nào, và câu hỏi làm Khánh Du giật mình.

- À ...ngồi đi.

Khánh Du kéo chiếc ghế bên cạnh mình. Thu Minh cười cười:

- Ngồi như vậy làm sao nhìn mặt Khánh Du.

Khánh Du khẽ cười đáp trả:

- Cần gì! Nhìn khách ra vào thú hơn. Thu Minh uống gì nào?

- Giống Khánh Du được rồi.

Khánh Du nhếch môi:

- Sao cái gì cũng đòi giống mình thế?

Thu Minh hiểu khác đi:

- Chuyện! Bạn thân mà.

Khánh Du chợt thờ dài:

- Phải. Chúng ta là bạn thân.

Thu Minh như nhớ ra:

- Không gọi Mỹ Khanh sao?

Khánh Du thoáng bối rối:

- Có. Nhưng Mỹ Khanh bạn. Thu Minh uống nước đi - Khánh Du đón ly nước từ tay người phục vụ và để trước mặt Thu Minh.

- Cảm ơn.

Thu Minh cầm chiếc ly thon óng ánh màu cam đưa lên môi rồi hỏi Khánh Du:

- Du có nghe chuyện Khánh muốn quay lại với Khanh không?

Khẽ lắc đầu, Du nhìn ra hướng cửa:

- Không. Có chuyện đó sao?

- Ừ. Mỹ Khanh mới nói với mình tối qua.

- Vậy ý của Khanh?

- Không biết. Nhưng hình như cũng có dao động. Mỗi tình đầu mà.

Khánh Du buột miệng:

- Chỉ là yêu thật hay không, chứ đầu với cuối gì.

- Phải - Thu Minh xác nhận rồi cô nhớ ra - Thế còn Khánh Du, chuyện hai người ra sao?

Khánh Du ồm ờ:

- Chờ Thu Minh thôi.

- Là sao? - Thu Minh ngó ra.

- Đùa vậy mà.

Khánh Du bật cười, trong khi Thu Minh nhăn mặt:

- Du lúc này nói năng khó hiểu ghê. Mà Du gọi mình đến có chuyện gì không vậy?

Khánh Du hất mặt:

- Có chuyện mới gọi được sao? Uống nước đi, kéo tan đá hết rồi kia.

- Được rồi.

Thu Minh vừa cúi xuống định uống nước, chợt cô ngẩng phắt lên:

- Mạnh Khang!

Cô reo lên rồi ngồi lặng đi. Khánh Du nhìn ra cửa. Mạnh Khang đã đến, anh đang ngó nghiêng tìm kiếm.

Khánh Du cố trấn tĩnh hích nhẹ vào tay Thu Minh:

- Sao vậy? Sao không gọi anh ấy?

- Mình đã không còn ...- Thu Minh thì thầm, vẻ đau khổ.

Khánh Du giả vờ:

- Vậy mà mình tưởng bỏ hẹn với anh. Hay anh gặp bạn của anh không chừng. Nhưng cứ gọi một tiếng xem sao?

Thu Minh khẽ giơ tay lên nhưng lại thôi. Đúng lúc ấy, Mạnh Khang đã nhìn thấy người mình cần tìm. Rồi nhìn thấy Thu Minh, mặt anh tái đi.

Khánh Du tỉnh như không:

- Anh ấy thấy bỏ rồi. Gọi đi!

Thu Minh đứng dậy vẫy:

- Mạnh Khang!

Mạnh Khang tiến thoái lưỡng nan. Sau phút chét điếng, anh đã hiểu ra vấn đề.

Thì ra Khánh Du đã biết tất cả. Và bây giờ là giây phút cô muốn kết thúc câu chuyện. Cô lấy vẻ tự nhiên khi Mạnh Khang bước đến.

- Thu Minh! - Anh tránh không nhìn Khánh Du.

- Anh đi đâu vậy? - Thu Minh có vẻ xúc động.

- Anh có hẹn với người bạn. Còn em?

- Em cũng vậy. Mà quên, đây là Khánh Du bạn của em. Còn đây là Mạnh Khang.

- Chào ...Khánh Du.

Mạnh Khang bối rối khẽ gật đầu. Trái lại, Khánh Du tươi cười chìa tay:

- Chào anh. Rất hân hạnh được làm quen.

Mặt Mạnh Khang đanh lại:

- Rất hân hạnh.

Anh hờ hững nắm tay Khánh Du và nhận được cái siết chặt tay như ngàm nhắc nhở.

- Anh uống gì? - Khánh Du chủ động hỏi.

Mạnh Khang từ chối:

- Có lẽ tôi phải đi ngay. Cảm ơn.

- Sao vậy? Máy khi ...có dịp thế này, anh Khang vội vã như vậy ...tôi buồn lắm đó.

Khánh Du làm bộ trách móc. Thu Minh vội vàng lên tiếng:

- Phải. Cũng lâu chúng ta không gặp nhau.

Mạnh Khang gật đầu:

- Cho tôi cà phê.

- Ít đường phải không? - Khánh Du xen vào.

Thu Minh ngạc nhiên:

- Sao bò biết sở thích anh ấy.

- Thì đoán. Anh Khang có vẻ khó tính ...nên không ưa ngọt.

Thu Minh phì cười lườm bạn:

- Thật là ...

Rồi cô gọi cà phê cho anh.

- Thật ra ...đây không phải là lần đầu chúng ta gặp nhau - Khánh Du đột ngột lên tiếng làm tim Mạnh

Khang đập nhanh. - Phải không, Thu Minh?

Khánh Du nghiêng đầu nheo mắt. Thu Minh nhớ ra:

- Đúng rồi. Lần anh say mềm trước cửa nhà em, nếu không có Khánh Du, em không biết làm sao đưa anh về nhà được.

Mạnh Khang thở nhẹ:

- Thì ra là vậy! Xin lỗi ...tôi đã làm phiền.

Khánh Du cười to:

- Anh khách sáo quá đi. Tôi nhắc lại là vì nhớ đến điệu bộ quýnh quáng của Thu Minh lúc đó. Mãi cũng không mở được cửa.

Thu Minh bẽn lèn:

- Vì mình có đến đó bao giờ.

- Nhưng sao mình mở được?

- Thì bò giỏi.

Mạnh Khang mím môi, trừng mắt với Khánh Du. Đúng lúc chuông điện thoại của anh reo.

- Xin lỗi. Nhưng anh phải đi. - Anh dụi dằm nói với Thu Minh.

- Vâng. - Thu Minh gật nhẹ, mắt chột đầy ắp nước mắt.

- Anh với chị ấy ...sẽ cưới nhau chứ?

Thu Minh hỏi mà không biết vì sao mình lại hỏi như vậy.

Mạnh Khang cắn môi:

- Anh ...sẽ gặp lại em sau.

Tim Khánh Du thất lại.

- Vâng.

Thu Minh gật. Rồi cô bịn rịn nắm tay Mạnh Khang:

- Anh ...

Mạnh Khang siết nhẹ tay cô rồi bỏ đi. Khánh Du tím mặt. Hình như cô đã sai khi để cho họ gặp nhau.

Nhưng cô muốn Mạnh Khang biết cô và Thu Minh là bạn, và cô đã chịu đựng quá giới hạn.

- Em giờ trò gì vậy?

Vừa bước chân vào cửa Khánh Du đã bị Mạnh Khang lôi tuột vào trong hét lớn.

Nhéch môi cười nhạt, Khánh Du thả người xuống ghế.

- Anh vẫn chưa hiểu sao?

- Tôi đã không gặp Thu Minh, đã lo cho em. Em còn muốn gì nữa?

Mạnh Khang vẫn quát lên. Khánh Du quát mắt:

- Nhưng lòng anh không quên. Anh luôn thương nhớ, vẫn vương. Bao nhiêu ngày tháng tôi cắn răng chịu đựng, chờ đợi vì đó là bạn tôi. Tôi muốn anh hiểu như vậy. Nhưng ngày hôm nay, tôi đã không thể ...Tôi hết sức chịu đựng rồi ...

- Vậy cô muốn gì?

- Đừng hỏi tôi câu đó. Và hãy nhớ là anh tự nguyện đến với tôi.

Mạnh Khang ôm đầu ngồi phịch xuống ghế.

- Hai cô là ...bạn thân với nhau sao? - Thật lâu anh mới hỏi.

- Phải. - Khánh Du trả lời cộc lốc.

- Em biết chuyện này khi nào?

- Cũng lâu.

- Em có thể nói thẳng với anh mà.

- Không nói được.

Mạnh Khang lầm bầm:

- Nếu ngày hôm nay Thu Minh biết sự thật, cô ấy sẽ...

- Rất đau khổ - Khánh Du tiếp lời anh - Tôi muốn anh hiểu rõ như vậy để có thái độ cho rõ ràng. Ví như anh có cưới được cô ấy đi nữa, cô ấy sẽ nghĩ gì khi biết anh có con với tôi?

Mặt Mạnh Khang nhăn nhúm:

- Không phải nói nữa.

Giọng Khánh Du chột nghẹn lại:

- Thật ra, tôi biết tôi có làm gì đi nữa, tôi cũng thua Thu Minh. Nhưng vì đứa con này ...sáu tháng nữa nó sẽ ra đời.

Khánh Du ôm mặt khóc nức. Mạnh Khang lặng lẽ xích lại gần cô. Trong giờ phút này anh cũng không biết nói gì, chỉ biết ôm vai cô để an ủi. Rồi lại nhớ đến đôi mắt đoành tròng của Thu Minh để nghe tim đau một nỗi đau khôn tả.

OoO

- Con đã định khi nào cưới chưa, Gia Huy?

Bà Gia Khang đã hỏi câu này đã là lần thứ ba mà Gia Huy vẫn lặng thinh, hai tay anh vẫn không ngừng gõ vào phím máy vi tính khiến bà Gia Khang nóng ruột. Nổi cáu, bà nóng nảy chặn tay anh, lớn tiếng:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Con đừng chọc giận mẹ chứ?

Gia Huy vẫn cúi đầu:

- Con xin lỗi. Thật ra, chỉ vì con thấy khó nói.

- Cứ nói đi.

- Sẽ không có đám cưới đâu mẹ.

- Tại sao? - Bà Gia Khang nhìn con nghiêm khắc.

- Con thấy ...trước kia mẹ nói rất đúng. Vì vậy ...

- Mẹ không tin. - Bà ngắt lời con - Hãy nói thật lý do đi.

Gia Huy đứng lên đi ra phía cửa sổ.

- Đó là lý do thật nhất.

Bà Gia Khang cười nhạt:

- Mẹ không phải con nít. Con đã yêu nó đến nỗi suýt chết, bây giờ nói thế không nghe được tí nào. Nó có người khác chứ gì?

Gia Huy thần nhiên:

- Nếu như con nói đó là con.

- Là con? - Bà Gia Khang sững sốt.

- Phải. Con là con trai mà. Tình yêu đâu phải là vấn đề phải sống chết. Tôi hôm đó vì uống quá say với cô gái đó nên con bị tai nạn.

Bà Gia Khang ngờ vực:

- Nhưng trong suốt thời gian con nằm viện, mẹ đã không hề gặp ai ngoài Thu Minh.

- Chúng con mới quen.

- Vậy mà đủ quyết định để chia tay với Thu Minh sao?

Gia Huy vờ đau khổ:

- Thật ra ...cũng không muốn. Nhưng vì con lỡ với cô ta ...cho nên ...

- Con nói cái gì? - Bà Gia Khang nhảy nhồm lên.

- Mẹ đừng bắt con nói lại mà.

- Ôi trời! Vậy thì rốt lại con ưng hạng gái dễ dãi thế sao?

- Mẹ khoan vội nói thế chứ! - Mặt Gia Huy xịu xuống - Nếu ai mẹ cũng không hài lòng, con... đi tu cho rồi.

Bà Gia Khang lườm con:

- Làm ơn nghiêm chỉnh lại giùm đi. Những gì con vừa nói vốn không thuộc về tính cách của con. Thay đổi người yêu, rồi dễ dãi chung đụng ...Con hãy nói lý do thật đi.

Gia Huy vờ đau:

- Ôi trời! Mẹ ...không tin con ư? Những gì con nói hoá ra mẹ cho là dối trá.

- Phải. Mẹ để con ra. Gia Huy à. Mẹ không thể không hiểu con.

Gia Huy khẽ nhún vai:

- Tùy mẹ vậy. Con không còn gì để nói ngoài chuyện xác nhận đám cưới với Thu Minh là không có.

Bà Gia Khang xỉ tay vào trán con:

- Vậy thì mẹ cũng sẽ không nói gì cho đến khi mẹ tìm ra sự thật.

- Mẹ ...- Gia Huy thẳng thốt gọi.

Nhưng bà Gia Khang đã ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Gia Huy ngồi phịch xuống ghế. Nếu mẹ biết Thu Minh vì một người khác mà quay lưng với anh, mẹ sẽ tức lắm. Nhưng anh đã suy nghĩ rất nhiều, tình yêu giữa anh và Thu Minh. Năm nay chưa bao giờ anh nghĩ mình xây lâu đài trên cát. Cho đến khi bắt gặp ánh mắt bàng hoàng đau đớn của Thu Minh trước tin Mạnh Khang có một người con gái khác anh mới vỡ lẽ ra.

Mặc dù Thu Minh chưa nói lời hủy bỏ đám cưới, mặc dù Mạnh Khang vẫn yên vị bên người con gái kia, nhưng tự trong thâm tâm anh biết tâm hồn họ vẫn hướng về nhau, khao khát bên nhau. Và anh sẽ thật tàn nhẫn nếu giữ rịt lấy Thu Minh, trói buộc cô trong một cuộc hôn nhân gượng ép.

Nhưng mẹ không tin anh. Mẹ sẽ gặp Thu Minh, sẽ tìm hiểu. Thu Minh lại là người không quen nói dối.

Gia Huy đứng dậy. Anh phải gặp Thu Minh trước mẹ.

OoO

Thu Minh cúi gục đầu. Ly nước cam trên bàn đã tan ra thành nước mà cô vẫn không sao mở lời được.

Những lời Gia Huy nói đã cởi mở mối u sầu nặng ngàn cân trong lòng cô. Nhưng nó vẫn thật sự là một cú sốc làm cô choáng váng. Hai tay cô bấu chặt vào mép bàn.

- Em hiểu rồi - Một lúc sau cô lên tiếng, giọng khản đi.

Gia Huy không thể không thấy sự chấn động đó. Anh chồm người giữ lấy tay cô.

- Xin lỗi em, Thu Minh. Quả thật là anh không muốn thấy em đau khổ, nhưng chuyện đã đến nước này thì anh không thể bỏ cô ta được.

Thu Minh ngắt lời anh:

- Đủ rồi! Rốt lại, tại tôi không hiểu mình là ai, cứ tưởng mình là cần thiết cho ai đó. Thật đáng kiếp lắm! Cô cười. Nụ cười méo mó, gượng gạo. Tim Gia Huy thắt lại. Nhưng mũi tên đã phóng, anh chỉ còn cách phải thật cứng lòng.

- Cho đến bây giờ, anh cũng không tin đó là sự thật. Vì người anh yêu là em, ước mơ sống đến trọn đời là em. Anh ..có lấy ai đi nữa thì em cũng sẽ ...

Thu Minh chậm chạp đứng dậy:

- Những lời đó bây giờ có ích gì mà nói nữa. Gia Huy! Anh đừng cứ khẳng định em là duy nhất. Vì với ai, em cũng được khẳng định rồi đều bị bỏ rơi. Mạnh Khang rồi anh ...Ha, ha... - Thu Minh ngửa cổ cười đau khổ.

Tiếng cười ướt sũng nước mắt khiến Gia Huy phải nhắm mắt, khi anh cảm thấy không thể chịu đựng nổi và muốn xuôi tay thì Thu Minh đã bỏ đi.

- Các người thật là khéo diễn trò - Cô lầm bầm - Tôi hận các người.

Gia Huy ngồi im như pho tượng. Anh rất muốn đuổi theo cô. Nhưng hình bóng Mạnh Khang lại ám ảnh lấy anh. Anh đã làm tổn thương cô, vì trước giờ cô luôn là duy nhất trong lòng anh. Nhưng rồi cô sẽ quên. Một ngày nào đó sẽ cảm ơn anh vì đã giải thoát cô khỏi cuộc hôn nhân gượng ép. Chỉ có anh, từ đây cho đến cuối cuộc đời, anh biết sẽ không có ai thay thế được cô trong lòng anh.

Nhưng điều đó có hề gì. Anh chỉ cần cô vui, cô hạnh phúc. Thật sự hạnh phúc.

Chỉ cần nghĩ chính mình đã cho cô hạnh phúc đó là anh mãn nguyện.

Xin lỗi Thu Minh. Anh không thể không nhớ đến em. Anh đã không làm em hài lòng, vì làm sao anh có thể giữ điều không thuộc về anh.

Một ngày nào đó, Mạnh Khang có rời xa em thì xin em hãy hiểu tình yêu là hy sinh, không thể là chiếm đoạt hay cưỡng bức.

Gia Huy đứng lên. Một lần cuối anh phóng ánh mắt tiếc nuối theo những bước chân hoang dại, đau khổ của Thu Minh.

"Chúc em hạnh phúc". Anh nói thầm và quay bước.

- Chị Minh ! Chị Minh ơi !

Tiếng gọi và tiếng đập cửa làm Thu Minh đang say ngủ phải bừng tỉnh.

Điều đầu tiên cô cảm nhận được đó không phải là nhà của mình.

Phải rồi. Cô vỗ trán. Đây là nhà bác Ba, tổ trưởng. Tối qua, khi cả đám tập trung ở đây, cô đã được nghe giới thiệu.

- Nè, nếu chị ấy ngủ say quá thì thôi vậy.

Nghe bên ngoài có tiếng trò chuyện như thế, Thu Minh vội vàng trả lời:

- Mình dậy rồi. Mình sẽ ra ngay.

Thu Minh phóng xuống giường, chải sơ lại mái tóc, thay bộ đồ khác rồi bước ra.

- Chào chị. Chắc chị chưa hết mệt ?

Hoàng Đức đón cô bằng một câu hỏi và nụ cười thật rộng.

Thu Minh liếc nhanh ra sân, thấy đã đông đủ mọi người. Cô thoáng bối rối:

- Vâng. Tôi ngủ ngon quá, thành ra làm phiền.

- Không sao, không sao ! Chẳng qua là tôi dậy sớm. Chúng mình đi !

- Vâng.

Thu Minh theo Hoàng Đức ra ngoài. Cô bé con chủ nhà chột khều cô:

- Chị Minh !

- Gì hở em ?

- Chị đẹp quá !

Thu Minh cười. Nụ cười đầu tiên sau những biến cố làm lòng cô nhẹ hơn.

- Cảm ơn em.

Thu Minh vuốt má cô bé rồi chạy theo Hoàng Đức.

- Việc đầu tiên của chúng ta hôm nay là cắt tóc cho các bé, sau đó mới tính đến chuyện xếp lớp.

Cô thấy Hoàng Đức nói với đám đông và liếc nhanh sang cô.

- Nếu anh chị nào còn mệt thì có thể nghỉ thêm ngày hôm nay.

Thu Minh nhập vào hàng. Cô nói với người kế bên:

- Chắc anh ấy nói riêng mình, vì mình dậy trễ nhất.

Người đó trả lời:

- Không phải vậy đâu. Cũng có vài ba người như chị. Vội lại, đường xa quá mà.

- Ừ.

Thu Minh đồng tình và cô nhớ đến chặng đường dài dằng dặc cô vừa đi hôm qua.

- Ở đây là tận cùng của đất nước đấy.

Người bạn kế bên lại nói. Thu Minh chưa kịp nói gì thêm thì Hoàng Đức đã xuống tới chỗ cô:

- Chị Minh ! Chị có cần nghỉ thêm ngày hôm nay không ?

- Dạ không - Thu Minh nói nhanh - Tôi lại còn muốn có thêm việc để mà làm nữa cơ.

- Vậy sao ! - Hoàng Đức cười hóm hỉnh - Chỉ sợ vài hôm nữa chị lại nín áo tôi bắt đền vì không có thời gian nghỉ ngơi.

Thu Minh dẫu môi:

- Tệ dữ vậy sao ? Anh coi thường tôi quá đấy.

Hoàng Đức nhướn mày:

- Dầu gì Mỹ Khanh cũng đã bỏ nhỏ với tôi rồi.

- Nó nói gì ?

- Tôi không nói được đâu.

Hoàng Đức nháy mắt một cái thật ngụ ý rồi bỏ đi.

Thu Minh giậm chân. Con nhỏ Mỹ Khanh này lại nhiều chuyện nữa rồi. Nay mai gặp lại, cô sẽ cho nó biết tay.

Vội vã chạy theo đoàn người thuộc Đoàn công tác Từ thiện, Thu Minh bắt đầu công việc của mình.

Những đứa bé còi cọc đen nhẻm với ánh nhìn thơ ngây đã làm cô quên đi thời gian.

Mỹ Khanh có lý khi bày cho cô đến đây. Tối nay, nhất định cô sẽ gọi điện cho Mỹ Khanh để cảm ơn và luôn tiện hỏi thăm cái tội nhiều chuyện của nó nữa.

- Mệt chưa ?

Lại cái giọng trầm và nụ cười rộng vang lên hỏi Thu Minh. Cô khẽ gật đầu, thành thật trả lời:

- Mệt thì có nhưng vui lắm.

- Uống nước nhé, tôi đi rót ?

- Thôi, phiền anh lắm.

- Lỡ cô về thì còn phiền hơn.

Hoàng Đức nhám nhắng rồi đứng lên. Thu Minh lườm anh:

- Hình như anh xem tôi là một tiểu thư ? - Chờ Hoàng Đức quay lại, Thu Minh cắn nhần.

- Không phải - Hoàng Đức kéo cô đứng lên - Để tôi làm nốt cho.

Anh chải cắt cho thẳng bé một cách thành thạo khiến Thu Minh buột miệng:

- Chắc anh làm những việc này rất thường ?

- Thì một năm vài ba lần.

- Tôi thì ngược lại. Đây là lần đầu tiên đây.

- Tôi biết.

- Mỹ Khanh phải khuyên tôi rất nhiều tôi mới đến đây. Hóa ra thế mà hay.

Hoàng Đức hình mũi:

- Tuyên bố hơi sớm.

- Lại ... nữa ! - Thu Minh xụ mặt.

- Thật mà - Hoàng Đức phân bua - Đến tối khi cô không còn gì để làm cô sẽ ... khóc đấy. Nhất là với một vết thương ...

Thu Minh trợn mắt:

- Anh vừa nói ...

- Không có, không có - Hoàng Đức xua tay.

- Nhỏ Mỹ Khanh này ...

Thu Minh dùng dùng bỏ về. Sao nó có thể bật mí chuyện như vậy với một người xa lạ như Hoàng Đức ? Nếu mà hấn nắm tay cô rõ như thế thì cô không thể ở đây nữa.

- Này, giận thật sao ?

Hoàng Đức đuổi theo cô.

- Không dám.

Thu Minh làm mặt ngầu.

- Nói đùa một chút, sao Thu Minh dễ giận vậy ?

- Tôi không giận anh.

- Giận ai cũng vậy.

- Nó không được quyền nói lung tung, nhất là với người chưa quen như anh.

- Tôi đã quen rồi đó.

- Anh đừng nhiều chuyện nữa.

Hoàng Đức chặn ngang lối Thu Minh.

- Kể ra tôi cũng nhiều chuyện thật.

Anh cười cười gãi đầu:

- Nhưng cô đừng giận Mỹ Khanh. Vì cô ấy sợ cô không vượt qua được nên nói để tôi trông chừng.

- Cảm ơn.

Thu Minh xô anh qua một bên.

- Cô định làm gì thế ? - Hoàng Đức hỏi với theo.

- Tôi đi về.

Hoàng Đức kéo tay cô:

- Đừng giận mất khôn chứ ! Giờ này làm gì còn xe.

Thu Minh ngược nhìn thấy trời còn xế chiều.

- Tôi không tin.

- Tôi nói thật ! Ở đây là nơi hẻo lánh xa xôi, nếu muốn hãy chờ đến sáng mai. Vả lại, đừng để cho mọi người trong đoàn nghĩ ngợi này nọ.

- Tôi không quan tâm.

Nói vậy nhưng giọng Thu Minh đã xìu xuống.

- Thôi, cho tôi xin lỗi. Tôi hứa sẽ không bao giờ lặp lại và cũng không nói cho ai biết hết.

- Nếu không, tôi sẽ cắt lưỡi anh - Thu Minh hăm he.

- Vâng - Hoàng Đức lè lưỡi ra vẻ sợ.

Khẽ lườm anh, Thu Minh bước lên:

- Tránh cho tôi về.

- Ừ. Cô về tắm rửa đi. Rồi chúng ta sẽ ăn cơm.

Hoàng Đức vẫy tay rồi bỏ đi. Thu Minh cúi đầu lầm lũi đi. Phút chốc, cô lại thấy lòng buồn rã rời. Hoàng Đức nói đúng. Đêm nay cô sẽ rất khó ngủ đây.

oOo

Vừa lò dò ra khỏi buồng, Thu Minh đã thấy Đức đang ngồi uống trà.

Ánh nắng sáng lóa khiến Thu Minh bẽn lễn tắc lưỡi:

- Tôi lại dậy trễ nữa rồi.

Hoàng Đức chỉ cười. Đưa mắt nhìn quanh, Thu Minh hỏi.

- Mọi người đi đâu hết cả vậy ?

- Đi ra ruộng. Có cháo đậu xanh nóng ở dưới bếp, cô ăn rồi mình đi.

- Đi đâu ?

- Đâu cũng được. Muốn về tôi đưa ra đường cái đón xe. Còn không thì đến chỗ tập trung, không thiếu gì việc.

- Được rồi - Thu Minh gật - Chờ tôi ăn chén cháo đã.

Cô xuống bếp múc một chén cháo còn nóng mang lên nhà ngồi ăn ngon lành.

- Chắc anh ăn rồi hả ? - Vừa ăn, cô vừa hỏi.

Hoàng Đức nhìn chén cháo chỉ còn một nửa của cô rồi cười.

- Chưa. Định chờ cô ăn chung.

- Trời đất ! - Thu Minh bỏ chén xuống - Vậy mà không nói. Anh thiệt là ...

Cô tắt tả xuống múc một chén cháo khác.

- Nè ! - Cô bưng chén cháo đặt trước mặt anh.

- Ai biết cô thiệt tình dữ vậy - Hoàng Đức châm chọc.

Thu Minh nguýt anh:

- Thật ra, cũng không phải bồn phận của tôi. Lần sau tự xuống lấy mà ăn.

- Thế cô có về không ?

Hoàng Đức hỏi khi thấy cô đã ăn xong. Thu Minh nhìn anh.

- Bộ anh muốn tôi về lắm sao ?

- Thì tại hôm qua cô nói.

- Quên rồi ! Đừng nhắc nữa nghe.

- OK. Vậy chúng ta đi.

- Ăn xong đã chứ.

- Xong liền.

Hoàng Đức đưa chén cháo lên miệng làm một cái "rột".

- Thấy chưa ?

Anh ngửa cái chén không trước mặt Thu Minh. Thu Minh rùng mình:

- Khiếp !

Hoàng Đức cười ha hả. Tiếng cười sảng khoái và cái miệng há rộng làm Thu Minh vui lây. Cô cầm lấy chén của Hoàng Đức đi xuống bếp, không quên ngoái lại nói với anh :

- Bây giờ thì tôi hiểu vì sao anh được cử làm trưởng đoàn rồi.

Hoàng Đức nháy mắt:

- Cám ơn Minh. Không phải vì lời khen mà vì ...

Thu Minh nhìn cái chén:

- Tôi biết. Dù sao lần này cũng đã lỡ ...

Khi cả hai sóng bước trên con đường làng rợp bóng tre, Thu Minh bắt đầu tìm hiểu về anh.

- Anh Đức nè ! Anh đã có gia đình chưa ?

Hoàng Đức cười cười:

- Không thấy tôi già lắm sao mà hỏi ?

- Thời bây giờ người ta thường lập gia đình trễ mà.

- Nhưng tôi yêu sớm lắm. Mới có 15 tuổi đã để ý con gái nên ở vậy không nôi.

Thu Minh đỏ mặt:

- Hử ! Người ta hỏi thiệt mà nói gì đâu không.

Hoàng Đức tròn mắt:

- Thì tôi cũng nói thiệt. Tôi có đứa con gái năm tuổi.

- Vậy anh đi thể này ...

- Có sao đâu. Tôi ở chung với mẹ, lo gì chuyện đó.

- Nói vậy, gia đình anh đều có máu làm chuyện xã hội, đúng không ?

- Ủ. Để còn thấy cuộc sống có ý nghĩa. Nếu không thì chán lắm.

Thu Minh gật gù:

- Trước đây, tôi chỉ quanh quẩn với mẹ và lo cho bản thân, cho nên khi gặp chuyện không vui, thấy cuộc sống thật là chán chết.

Hoàng Đức khịt mũi:

- Nhưng còn trẻ thế kia mà chết thì uổng lắm. Cô cứ nhìn những người xung quanh mình, những đứa trẻ ngày hôm qua rồi những người già cả ngày hôm nay mình sẽ đến ... cuộc sống của mình thật ra còn hơn họ và đáng sống hơn họ chán vạn lần.

- Tôi biết.

- Vì vậy mà cô ở lại ?

- Và cũng vì anh nữa.

- Vì tôi à ? - Hoàng Đức sững sốt.

- Phải. Sợ anh mất mặt với cả đoàn ...

- Ôi trời ! Vậy mà tôi mừng hụt ...

- Không dám đâu nghe ! - Thu Minh thiếu điều muốn nhảy dựng lên - Tôi là tôi rất sợ những chị su tử Hà Đông. Anh thuộc "hàng cô" rồi, đừng có lộn xộn.

Hoàng Đức méo xéch miệng:

- Đúng là rớt giá thê thảm. Biết thế, ban nãy đừng nói thật cho xong.

- Có nói hay không thì cũng thế thôi.

- Trái tim cô quyết định đóng cửa ?

- Phải.

- Thật là uổng ! - Hoàng Đức tặc lưỡi - Nếu cô không cho tôi tò mò, cô có thể nói với tôi ...

- Mỹ Khanh nói rồi.

- Chỉ nói cô đang bị tổn thương, còn thì ...

- Biết nhiều sẽ tôn thọ đấy.

Hoàng Đức lặng thinh. Cô gái này thật ra là người mau quên, hay tràn đầy nghị lực ? Mỹ Khanh nói cô ta bị tới hai người từ chối tình yêu, sợ không vượt qua nổi cú sốc. Vậy mà xem ra cô ta chẳng hề hấn gì.

Đùng đùng đó rồi cười đó ...

Thật là con gái bây giờ hiểu không nổi mà ...

"Ngày ... tháng ... năm ...

Mình phải cố hết sức để không chạy về thành phố. Ở đó có mẹ, có bạn bè và có cả người mình yêu.

Nhưng Mạnh Khang bây giờ đang ở bên người ta và là của người ta. Sao mình không thấy hận, không thấy giận mà chỉ thấy nhớ anh thật nhiều ...

Có lẽ vì mình tin anh không lừa dối mình chỉ là duyên phận trớ trêu nên hai đứa mỗi người một ngã.

Mình cũng thấy nhớ Gia Huy. Đột nhiên mình hiểu ra, những gì Gia Huy nói với mình đều không thật. Có lẽ anh biết tình cảm của mình ra sao. Bao giờ anh cũng vì mình, cho dù điều đó làm đau lòng anh đến mấy.

Chỉ tiếc là mình không thể cố gắng thêm nữa. Mình đã thật lòng muốn đền đáp lòng tốt của anh ...

Nhưng bây giờ thì không. Tất cả sẽ là sự xúc phạm, mình không thể đối với anh như vậy ... "

Thu Minh buông cây viết, xé toạc trang giấy vừa viết.

Những tưởng sẽ vui bớt sầu muộn khi trang trải mọi nỗi niềm ra giấy, nhưng rốt lại càng thấy đau lòng thêm. Mạnh Khang, Gia Huy, ai cũng vậy, phải quên hết đi ...

Thu Minh lấy điện thoại, người đầu tiên cô gọi là mẹ. Mẹ vẫn chưa biết chuyện của cô và Gia Huy nên la rầy cô quá trời vì cái tội đột ngột tình nguyện đi làm công tác từ thiện.

- Mẹ hả mẹ ? - Nghe tiếng "alô", cô nói luôn.

- Ủ. Sao hôm qua không gọi điện về để mẹ lo quá chừng.

- Con mệt mẹ à ! Mẹ vẫn khỏe chứ ?

- Khỏe. Khi nào thì về vậy ?

- Mẹ ! Con vừa mới đi ...

Bà Thu Mai buông tiếng thở dài náo nê.

- Mẹ chịu, không hiểu nổi con. Đang không rồi đi xa, trong khi chuyện cưới hỏi đã gần kề.

Thu Minh quyết định nói thật, vì dù sao đây cũng là lúc thuận tiện nhất.

- Sẽ không có đám cưới đâu mẹ.

- Này ... - mẹ cô gắt lên - Ôi không đùa nữa đâu nhé.

Thu Minh ôn tồn:

- Con không đùa. Con hiểu mẹ, nhưng con và Gia Huy đã quyết định sẽ không làm tổn thương nhau nên

...

- Yêu nhau, lấy nhau mà tổn thương ư ?

- Con không yêu Gia Huy. Nếu cứ như vậy thật là bất công cho anh ấy.

- Cuộc sống vợ chồng sẽ nảy sinh tình yêu, huống chi con đã quen nó năm năm rồi.

- Không có gì có thể thay đổi được đâu, nên mẹ đừng bận tâm cũng đừng buồn phiền. Hãy quên đi nhé mẹ !

- Lại là những lời sáo rỗng, sách vở. Mẹ không nói chuyện với con nữa.

- Mẹ !

Thu Minh kêu lên, nhưng bà đã cúp máy. Cô ngồi thừ ra đó, mắt nhìn ra bầu trời đêm. Trời cao và đầy sao lấp ló sau những tán cây đen thẫm loang lổ, rồi tiếng côn trùng rả rả dội vào tai làm Thu Minh thấy càng cô đơn và không ngủ được.

Cô chợt nhớ đến Khánh Du và vội bấm máy.

Chuông reo hai, ba lần thì có tiếng mở máy.

- Alô. Xin lỗi ai ở đầu dây ?

Tiếng người đàn ông nào đó bắt máy thay vì Khánh Du trả lời cô. Nhưng tiếng nói đó đột nhiên làm tim Thu Minh đập mạnh. Nó mang âm hưởng của ký ức và gợi nhớ đến cháy ruột. Thu Minh vội vã cúp máy. Có lẽ đó là người đàn ông của Khánh Du. Và cô không muốn làm phiền bạn. Nhưng sao giọng nói đó giống giọng của Mạnh Khang đến thế.

oOo

- Thế là hết ngủ - Mạnh Khang lau bầu thảy điện thoại ra giường.

- Ai vậy anh ?

Khánh Du từ trong nhà tắm hỏi vọng ra.

- Không biết. Chẳng một lời hỏi, cứ thế là tắt máy.

Mạnh Khang cúi kính trả lời. Khánh Du mở cửa, bước ra.

- Sao anh không bấm xem số của ai gọi ?

Mạnh Khang với tay lấy điện thoại. Anh làm theo lời Khánh Du. Số được hiện lên, mặt Mạnh Khang tái xám.

Khánh Du cũng vừa nằm xuống kế bên.

- Ai hả anh ?

Mạnh Khang đưa máy cho cô.

Nhìn thấy số của Thu Minh, Khánh Du kín đáo liếc Mạnh Khang. Sắc mặt của anh làm tim cô nhói lên.

Khánh Du đứng lên:

- Để xem Thu Minh có chuyện gì.

Cô ra xa lòng ngồi và bấm số, nhưng tiếc là không thể liên lạc được, vì bên kia đã tắt máy.

Khánh Du trở vào, cô lên giường và ra vẻ như ngủ. Bên cạnh cô, Mạnh Khang cựa quậy. Cô hiểu anh muốn biết Thu Minh đã nói gì, cho nên lên tiếng:

- Em gọi lại nhưng máy của nó đã tắt.

- ...

- Nghe Mỹ Khanh nói nó đi chơi xa.

- ...

- Vì ... Gia Huy ...

Khánh Du ngưng bật. Nếu cô nói ra, bất lợi sẽ nghiêng về cô.

- Gia Huy thế nào ? - Mạnh Khang nhòm dậy.

Chạm phải ánh mắt Khánh Du, anh cúp mắt xuống. Khánh Du quay mặt đi :

- Gia Huy đi du học rồi. Anh ấy không muốn ràng buộc nó.

Mạnh Khang nằm phịch xuống. Khánh Du vẫn tiếp tục:

- Có vẻ như nó cũng buồn khi bị Gia Huy khước từ.

- Cô ấy ... đi đâu ? - Mạnh Khang hỏi một cách khó khăn.

- Không biết ... Nếu cần, mai em hỏi giùm cho.

Có tiếng Mạnh Khang thở dài.

Khánh Du úp mặt xuống nệm một lúc. Rồi đột nhiên cô ngồi dậy.

- Mạnh Khang ! - Cô gọi anh.
 - Chuyện gì ? - Anh nhìn cô.
 - Nói thật đi, anh yêu nó nhiều lắm, phải không ?
 Mạnh Khang nhắm mắt. Khánh Du lay anh:
 - Mở mắt ra, nhìn thẳng vào em này !
 Mạnh Khang dợm quay người đi. Khánh Du hét lên:
 - Nghe em nói không ? Mở mắt ra đi !
 Mạnh Khang làm theo lời cô. Nước mắt Khánh Du ứa ra. Giọng cô run rẩy:
 - Em biết anh đã rất cố gắng vì không muốn em đau lòng. Nhưng ... thà là cắt bỏ một vết ung hơn là để nó
 sưng tấy lên nhức nhối. Vì vậy, em cũng muốn làm như Gia Huy là ... trả tự do cho anh.
 Mạnh Khang mở to mắt. Khánh Du cười héo hắt:
 - Em đã suy nghĩ mấy ngày nay rồi. Cuộc sống hiện tại giữa chúng ta thật tẻ nhạt. Anh đừng vì đứa nhỏ
 này nữa.
 Mạnh Khang cắn môi:
 - Anh ... sẽ cố gắng không như vậy. Em ...
 Khánh Du cắt ngang:
 - Em không thể chờ đợi một điều không có. Em không đủ kiên nhẫn. Ngày mai ... em về nhà em. Anh hãy
 hủy bỏ mọi thứ chuẩn bị cho lễ cưới đi. Mong anh không giận vì những rắc rối phiền toái mà em gây ra
 trong thời gian qua.
 Mạnh Khang không biết nói gì, vì Khánh Du đã nói hết những gì cần nói. Vả lại, những lời đầu môi chót
 lưỡi chỉ làm đau lòng Khánh Du thêm.
 Sau cùng, Mạnh Khang cũng nói một câu thật lòng mình.
 - Khi em sinh, hãy cho phép anh đến ...
 - Được - Khánh Du gật đầu - Cảm ơn anh.
 Rồi cô nằm xuống nhắm mắt, hàm ý cho Mạnh Khang hiểu cô không muốn tiếp tục câu chuyện.
 Mạnh Khang len lén nhìn cô. Lòng anh bây giờ không thấy buồn mà cũng chẳng thấy vui, chỉ thấy bất
 nhẫn cho những ngày Khánh Du một mình bụng mang dạ chửa. Nhưng quả thật là không thể kéo dài
 những tháng ngày tẻ nhạt giả dối này được nữa.
 oOo
 Thu Minh về đến thành phố thì trời đã tối. Sáng nay, khi thức dậy, cô hồi hã dọn đồ làm Hoàng Đức cứ
 tròn mắt ra nhìn:
 - Có chuyện gì nữa vậy ?
 Anh ta lảng xảng hỏi tới hỏi lui chỉ mỗi câu hỏi đó. Trước sau Thu Minh chỉ bảo có chút việc riêng.

 Anh ta cứ thần người ra. Đến nỗi xe chạy đã xa mà vẫn cứ đứng đó.
 Cô làm sao nói được lý do gì thúc đẩy cô trở về. Nhưng kể từ lúc nghe giọng nói của người đàn ông ở nhà
 Khánh Du, lòng cô như có lửa.
 Bây giờ Thu Minh đứng đây, người mệt rũ rời sau một cuộc hành trình dài, ngại ngần không biết có nên
 gõ cửa nhà Khánh Du hay không ?
 Thu Minh bước lên bậc tam cấp. Cô trông thấy cánh cửa chỉ khép hờ và đột nhiên giọng nói của Khánh
 Du vang lên:
 - Được rồi. Anh về đi !
 Thu Minh vội nép sang một bên. Thì ra người đàn ông đó vẫn còn ở đây.
 - Em sẽ không sao. Đừng nhìn em như thế !
 Khánh Du lại nói, rồi cánh cửa mở hẳn ra. Thu Minh thấy máu mình như đông lại khi rõ ràng người đàn
 ông vừa bước ra khỏi cửa là Mạnh Khang.
 - Anh về. Giữ gìn sức khỏe.
 Anh quay lại và nói, không có tiếng trả lời của Khánh Du.
 Mạnh Khang cúi đầu bước đi xăm xăm.
 Thu Minh vẫn đứng như chôn chân. Khi dáng Mạnh Khang khuất hẳn, cô mới nghe tiếng khóc nức của
 Khánh Du.
 Thu Minh cơ hồ không bước nổi, cố gắng lắm cô mới ra được hẻm ngoài đường cái và ngoắc một chiếc xe
 ôm.
 Khi Mỹ Khanh vừa mở cửa, cô đổ nhào vào lòng bạn khóc nức nở.

Mỹ Khanh cuống quýt dìu Thu Minh vào trong:

- Có chuyện gì ? Sao tự nhiên lại bỏ về ? Nói nghe coi, Thu Minh !

Vừa lắc đầu nguây nguẩy, cô vừa nói:

- Sao lại thế được. Tao chẳng muốn tin chút nào ... chẳng muốn tin chút nào ...

Mỹ Khanh sốt ruột:

- Nhưng mà là chuyện gì chứ ?

- Khánh Du ... - Thu Minh thều thào.

- Khánh Du sao ?

Tim Thu Minh như có ai bóp nghẹt. Cô ôm lấy ngực:

- Khánh Du và Mạnh Khang ...

Cô chỉ nói thế rồi người mềm nhũn ra, ngất xỉu.

oOo

- Cái gì chứ ? Mạnh Khang là ... là ... tác giả của ... - Mỹ Khanh thiếu điều nhảy nhồm lên.

Khánh Du cười buồn xác nhận:

- Phải. Khi vỡ lẽ, tao cũng chết điếng.

- Rồi Mạnh Khang có biết mi với Thu Minh là bạn thân không ?

- Cũng mới biết.

- Thế Khang bảo sao ?

- Anh ấy rất bàng hoàng, rất đau khổ.

- Nhưng sao mày kín thế ? Lẽ ra phải cho tao biết chứ ? - Mỹ Khanh trách.

- Vì tao cứ bận khoăn, có nên đám cưới với Khang hay không.

- Thế giờ mày tính sao ?

Khánh Du lắc đầu nhẹ:

- Tao thua rồi.

Mỹ Khanh ôm lấy bạn:

- Tội nghiệp ! Mày vì Thu Minh ư ?

Khánh Du nhếch môi:

- Không vì ai hết ! Chỉ cảm thấy sống như vậy là quá khổ sở và quá tội nghiệp cho bản thân mình.

- Thế còn đứa bé ?

Khánh Du đặt tay lên bụng. Một chút cử động nhẹ dưới tay cô. Khánh Du thấy lòng se lại.

- Thật tội nghiệp cho nó, nhưng biết sao được.

Mỹ Khanh ôm lấy đầu:

- Trời ơi ! Tao điên mất. Sao hai người lại yêu chung một người như thế này ? Nếu ngay từ đầu, mày đưa Mạnh Khang ra giới thiệu thì làm gì xảy ra chuyện.

Khánh Du cười héo hắt:

- Tình yêu của họ đã có từ trước, chỉ cần gặp nhau là bùng nổ, nói hay không nói thì cũng thế thôi. Lỗi là ở tao. Lẽ ra khi hiểu Mạnh Khang không yêu mình thì không nên có thai. Tao cứ lầm tưởng con sẽ là sợi dây trói buộc cho dù không yêu nhau đi nữa.

- Thì Mạnh Khang vẫn lo đám cưới đó thôi.

- Nhưng hồn anh ấy thì đã bay mất. Mày làm sao có được cái cảm nhận tủi hổ khi người ta ép lòng nhìn nhận chứ ? Tao đã quá sợ dấn về lầm lì, những câu trò chuyện lơ ngơ không đầu không đuôi, không nện dụng, rồi luôn giữ khoảng cách khi phải nằm chung một giường. Một cuộc sống như thế sao có thể là vợ chồng được ? Chưa kể mỗi lần nghe đến tên Thu Minh là tim thất lại, cứ nơm nớp lo sợ, tránh né như một kẻ đi ăn trộm.

- Thôi, đừng nói nữa ! Cứ như những lời mày kể thì thà đừng lấy nhau cho xong.

- Vì vậy, tối qua tao đã nói lời chia tay với Mạnh Khang. Hôm nay, anh ấy còn phụ tao thu dọn đồ đạc.

Tưởng là mãi mãi Thu Minh sẽ không biết gì. Ai ngờ ... Vả lại, nó đang ở Cà Mau kia mà ...

- Tao không biết. Tự dưng thấy nó lù lù tới, khóc nức lên nói là Mạnh Khang với mày rồi ngã lăn ra.

- Thật là xui quá ! Chắc tao không dám gặp mặt nó nữa.

Mỹ Khanh trợn mắt:

- Nói gì lạ vậy ? Có phải mày cố tình đầu. Với lại, bạn bè bao nhiêu năm ...

- Nếu có cũng phải là sau này. Còn bây giờ ... chuyển lời hỏi thăm của tao đến nó nhé.

- Khánh Du !

Mỹ Khanh nắm tay bạn. Nhưng Khánh Du kiên quyết gỡ tay Mỹ Khanh ra:

- Thật đó, vào bây giờ chỉ làm nó đau lòng thêm thôi.

Khánh Du nói rồi bỏ đi. Mỹ Khanh thở dài quay vào nhà.

Trong phòng, Thu Minh đã tỉnh. Cô ngồi dựa lưng vào thành giường, mặt buồn rầu ...

Mẹ Thu Minh ngồi bên không giấu được vẻ lo âu:

- Con sao vậy ? Tự dưng rồi đi, rồi về, rồi xiu ... Con có chuyện gì buồn à ? Gia Huy hay người thanh niên mới quen ? Nói với mẹ đi, Thu Minh !

Thu Minh ôm lấy mẹ khóc òa lên:

- Sao con khổ thế này hờ mẹ ? Giá mà con có thể chết đi được ...

Bà Thu Mai nạt ngang:

- Nói gì lạ vậy ? Con còn mẹ đây. Sao con có thể có ý nghĩ đó chứ ?

Rồi bà vỗ nhẹ lên vai con, vuốt tóc con. Thu Minh tức tưởi một hồi rồi cũng nín. Mỹ Khanh nhẹ vỗ vai bạn:

- Khanh nghĩ Minh nên ngủ một chút đi, khi nào tâm hồn thăng bằng rồi hãy nói với mẹ.

Bà Thu Mai cũng gật:

- Phải. Mặc dù mẹ rất nóng lòng muốn biết, nhưng nếu con quá đau lòng thì đừng gọi ra.

- Vâng - Thu Minh hít mũi thật mạnh rồi nằm xuống.

Bà Thu Mai kéo tay Mỹ Khanh nhưng Thu Minh ngăn lại.

- Để Khanh ở lại với con đi mẹ.

- Ừ. Vậy ngủ đi. Sáng mai, mẹ sẽ sang với con.

- Dạ - Thu Minh gật.

Chờ mẹ đi khỏi, cô kéo Mỹ Khanh :

- Nằm xuống đây ! Đã gặp Khánh Du chưa ?

Mỹ Khanh ngần ngừ:

- Rồi.

- Du nói gì ?

- Mạnh Khang là người Du chuẩn bị kết hôn, vì Thu Minh mà họ đã ...

- Vậy ư ? - Thu Minh thốt lên đau đớn.

- Du cũng biết Thu Minh chính là người làm chậm trễ vấn đề hôn nhân. Nó cũng rất đau khổ nhưng cố giấu để không tổn thương cho cả hai.

- Vậy Mạnh Khang thì sao ?

- Mạnh Khang vẫn nghiêng về Thu Minh mà.

Thu Minh chợt nổi giận:

- Sao anh ấy lại có thể như vậy chứ ? Đã định kết hôn rồi mà.

- Vì anh ấy không yêu Khánh Du cũng như Thu Minh đã thấy như thế với Gia Huy.

Thu Minh ôm mặt:

- Mình thật không phải với Khánh Du. Nhưng mình không cố tình. Mình yêu anh ấy là thật lòng và tình cờ. Nếu biết Mạnh Khang là của Khánh Du, mình sẽ không ...

- Tất nhiên - Mỹ Khanh an ủi bạn - Sẽ không ai làm như thế nếu biết rõ. Có lẽ đây là số phận, nên Khánh Du ... quyết định rút lui.

- Không đâu ! - Thu Minh bật dậy - Cho dù mình yêu Mạnh Khang bao nhiêu đi nữa, mình cũng không xen vào giữa họ. Hãy nói với Khánh Du giùm mình là kết hôn đi rồi họ sẽ hạnh phúc như họ đã từng hạnh phúc.

- Vậy sao bỏ không kết hôn với Gia Huy ? - Mỹ Khanh vặn lại - Chính bỏ cũng thấy hôn nhân không tình yêu là cuộc hôn nhân chết mà.

Thu Minh lắc đầu:

- Mình khác. Đừng so sánh với Khánh Du chứ !

- Chẳng khác gì hết ! Tình yêu là tự nguyện, không thể xin xỏ hay nhường nhau mà có. Cho nên đừng làm nó tổn thương thêm nữa.

Thu Minh lắc đầu:

- Chỉ cần Khánh Du cố gắng một chút, khéo léo một chút. Họ đã từng bên nhau, đã có nhiều kỷ niệm.

Mình không tin Khánh Du sẽ thất bại.

Mỹ Khanh buột miệng:

- Bỏ thì biết gì. Nó đã ... - Cô vụt im bặt.

- Đã sao ? - Thu Minh nôn nóng hỏi.
- Thì đã có gắng rất nhiều chứ sao. Nhưng Mạnh Khang ...
- Hiểu rồi. Minh sẽ giúp Khánh Du.

Thu Minh nói ngắn gọn rồi nằm xuống. Cô vói tay tắt đèn.

- Ngủ đi Mỹ Khanh ! Chúng mình từ trước đến giờ vẫn là bạn thân của nhau mà.

Mỹ Khanh nằm im để Thu Minh ôm lấy mình. Thật lâu, cô nghe tiếng nước nở của Thu Minh. Có lẽ Minh tưởng cô đã ngủ. Tội nghiệp cho cả hai. Mỹ Khanh nhủ thầm, lòng rối bời vì không biết phải làm sao cho trọn.

Tiền người bệnh cuối cùng ra về, Hoàng Đức đứng dậy vận lưng một cái "rốp":

- Một quá phải không ?

Nữ bác sĩ đa khoa mà anh mời đi cùng đoàn mím cười hỏi anh. Nhướn mày một cái, Hoàng Đức lắc đầu:

- Chỉ đau lưng thôi.

Nữ bác sĩ cười tinh nghịch:

- Lát ra thị xã massage là hết chứ gì.

Hoàng Đức vờ làu bàu:

- Bác sĩ xúi dại. Vô mấy chỗ đó thì mệt thêm chứ khỏe gì nổi.
- Mệt sao mấy ông đến đông thế ?

Giơ hai tay lên trời, Hoàng Đức nhún vai:

- Không có tôi trong số đó nên không trả lời chị được.

Nữ bác sĩ đột ngột chuyển đề tài:

- À ! Cái cô đẹp đẹp đâu rồi nhỉ ? Hình như từ hôm qua đã không thấy.
- Vâng. Cô ấy về nhà có chuyện gấp.
- Chắc nói khéo vậy thôi. Mấy người đẹp ít có ai chịu được cực khổ.

Hoàng Đức thoáng trầm ngâm:

- Cô ấy ... không phải loại người đó.
- Anh ... coi bộ hơi đặc biệt với cô đó.

Phá ra cười sảng khoái, Hoàng Đức lắc đầu:

- Đúng là ... mấy cô ... lúc nào cũng khéo tưởng tượng. Nào, chúng ta về thôi ! Ăn cơm xong thì trời cũng vừa sụp tối đấy.

Nữ bác sĩ cũng đã thu dọn hết số thuốc cho vào túi xách.

- Còn mấy ngày nữa là xong việc, phải không ?
- Ủ. Chị không nhớ ông xã và mấy đứa nhỏ chứ ?
- Sao lại không ? Hỏi gì ngộ.

Hoàng Đức bấm nút ổ khóa ngoài cửa rồi cả hai lững thững đi về.

Đến một khúc ngoặt, họ chia tay nhau.

- Chị về nhé !

Hoàng Đức chào rồi bước nhanh hơn. Năm nào cũng vậy, anh và một số người bạn thường chọn những vùng quê hẻo lánh nghèo khó để đến giúp họ lương thực, thuốc men, quần áo. Toàn bộ mọi thứ là do họ chung nhau đóng góp. Với phương châm "Lá lành đùm lá rách" và "Hãy sống cho có ý nghĩa".

Năm nay có một "lính" mới là Thu Minh. Cô không kịp đóng góp gì về vật chất, bởi vì đi là do ngẫu hứng vào giờ chót. Ở được hai ngày thì đột ngột bỏ về, có lẽ cô đã không quên được anh chàng kia.

Tội nghiệp cho những cô gái đang yêu. Phải mất một thời gian, cô ta mới có thể lấy lại tinh thần. Có điều ... anh đối với cô ta có gì đâu mà bà bác sĩ lại nói vậy chứ.

Lấy đà phóng qua một con mương, Hoàng Đức giật mình khi thấy Thu Minh ngồi thu lu như chờ ai.

- Ủa ! Sao xuống ... xuống đây nữa ? - Hoàng Đức mừng hóm hởi mà thiếu điều cà lăm.

Mặt Thu Minh buồn tênh:

- Nếu anh không nhận, tôi sẽ ... ra biển để ... chết đó.

Thu Minh không có vẻ đùa. Hoàng Đức hốt hoảng:

- Thôi được, thôi được. Tôi luôn hoan nghênh cô bằng hai tay. Ban này chỉ là ngạc nhiên quá mà thôi.
- Cảm ơn. - Thu Minh ngồi phịch lên cái valy.
- Về nhà bác Ba nè !

Hoàng Đức định kéo tay cô, nhưng Thu Minh lắc đầu:

- Cho tôi ngồi ở đây một chút nữa đi !

- Nhưng cô có vẻ mệt.
 - Nhưng tôi cần ... khóc. Nếu không, tôi sẽ không chịu nổi.
 Nói xong, Thu Minh bật khóc rung rức.
 Hoàng Đức bối rối, nửa muốn ngồi xuống an ủi cô, nửa thấy ngại ngùng nên cứ đứng vò đầu, gãi tai. Rõ khổ ! Dừng không lại trở thành vú em thế này.
 Nhưng rồi nhìn đôi bờ vai cô gầy rung lên, tiếng nức nở ai oán như xé tim anh, Hoàng Đức rụt rè ngồi xuống:
 - Thu Minh à ! Cô ... không sao đấy chứ ?
 - Tôi ... tôi đau lòng lắm.
 Thu Minh ngược đôi mắt đầm nước nhìn anh.
 - Tại sao lại là bạn thân của tôi chứ ? Sao người anh ấy quen không là một cô gái nào khác, mà lại là nó ...
 Cô lại gục mặt vào hai tay, Hoàng Đức hiểu ra:
 - Tối qua cô mới biết phải không ?
 Cô gật đầu.
 - Vậy cô định sao ?
 - Tôi đi là anh hiểu rồi.
 - Còn bạn cô ?
 - Nó cũng nói lời chia tay với anh ta. Cũng là vì tôi, nhưng tôi không thích như vậy.
 - Ăn thua là anh ta kìa. Có điều đàn ông lăng nhăng như vậy thì không nên yêu.
 - Anh không biết gì hết ! Anh ấy ... không đáng ghét đâu.
 Hoàng Đức lẩm bẩm:
 - Tất nhiên là cô phải nghĩ như vậy rồi. Nhưng tôi chúa ghét đàn ông bắt cá hai tay.
 - Đã nói không phải vậy mà ! - Thu Minh gắt lên - Anh quá hạnh phúc khi yêu và lấy được người mình yêu làm sao anh hiểu được.
 Thấy Thu Minh có vẻ không hài lòng, Hoàng Đức vội gật đầu:
 - Thôi được, tôi xin lỗi. Có lẽ tôi không rơi vào trường hợp của anh ta nên đã nói không đúng. Nhưng mà cô cũng đừng ... khóc nữa. Tôi có một điểm yếu là ... hay động lòng khi phụ nữ khóc lắm đó.
 Thu Minh vẫn sụt sịt. Hoàng Đức vờ lẩm bẩm:
 - Chậc ! Kiểu này chắc phải ôm vào lòng mà dỗ thì may ra.
 Thu Minh giật thót người nhìn anh :
 - Anh ... anh mà như thế, tôi sẽ giận luôn đấy.
 - Vậy thì vào nhà nhé.
 Hoàng Đức cười tủm tỉm, đứng dậy xách valy cho cô.
 Thu Minh rút khăn lau nước mắt rồi đi theo anh.
 Giờ này chắc ở nhà mẹ lo cuống lên. Nhưng cô không thể ở đây thêm một giây một phút nào nữa. Và cô cũng không muốn nghe một lời can ngăn từ ai, chỉ cần có một nơi nấu thân. Vậy thì trở lại đây không phải là tốt hơn sao ?
 oOo
 Giao Thu Minh cho bà bác sĩ, Hoàng Đức trở về chỗ của mình. Trên đường đi, anh rút điện thoại gọi cho Mỹ Khanh. Nhận ra anh, Mỹ Khanh mừng hóm:
 - Thu Minh xuống đó phải không anh ?
 - Ủ. Vừa mới tới nơi.
 - Hú hồn ! Con nhỏ làm mẹ nó lo quá chừng.
 - Cô ta sẽ không sao đâu. Khóc được một trận đã đời rồi.
 - Tội nghiệp ! Ấy là nó chỉ mới biết có một phần câu chuyện thôi đó.
 - Còn gì nữa sao ?
 - Hai người đó họ đã có con với nhau.
 - Cô ta quyết định chia tay rồi mà. Thêm vấn đề đó cũng đâu có gì khác.
 - Nhưng nó yêu anh chàng kia lắm. Cả anh chàng đó cũng vậy.
 Hoàng Đức tặc lưỡi:
 - Thật là ... Vậy sao còn để chuyện đó xảy ra ?
 - Khổ nỗi, đó là câu chuyện của ngày trước.
 Hoàng Đức lắc đầu:
 - Sao họ lại sống buông thả vậy chứ ?

- Thì bởi vậy mới khổ !
- Có cần dặn dò gì không ?
- An ủi nó giúp em thôi.
- Không xuống đây sao ?
- Chuyện này không rảnh. Hẹn khi khác vậy.
- Được. Nhưng mà em ác thật, tự dưng giao cho anh chuyện này ...
- Cơ hội tốt đó ông anh. Giả bộ hoài !

Hoàng Đức dài giọng:

- Dạ, em cảm ơn lòng tốt của chị. Nhưng em "oái" lắm rồi.
- Đừng có nói sớm.

Mỹ Khanh cười giòn rồi cúp máy.

Hoàng Đức cười một mình. Ai mà thêm lấy anh, một gã bị vợ bỏ, cộng thêm một đứa con. Có họa là điên !

Bỏ điện thoại vào túi, Hoàng Đức chuẩn bị phóng qua con mương thì nghe tiếng Thu Minh:

- Chờ với anh Đức !

Hoàng Đức quay lại, mắt tròn lên:

- Chuyện gì nữa đây ? Không nghỉ sao ?
- Buồn lắm ! Mà anh vừa nói chuyện với ai vậy ?
- Mỹ Khanh đó.
- Bắt anh lo cho Minh phải không ?
- Đoán hay quá chừng.
- Sẽ không làm phiền anh đâu.

"Còn nói là không". Hoàng Đức than thầm.

- Anh chưa ăn cơm chứ ?
- Ủ. Còn Minh ?
- Cũng chưa. Nhưng trên đường xuống đây, em có mua mấy đòn bánh tét. Ăn chung nhé !
- Được.

Hoàng Đức đồng ý. Nhưng trong lòng thấy lo cho những suy đoán sẽ phát sinh từ những người cùng đoàn.

oOo

Tưởng Thu Minh đã có thể cứng cỏi đi qua nỗi đau, không ngờ cô lại ngã bệnh.

Sáng hôm đó không thấy cô ra làm việc với đoàn, Hoàng Đức lò dò vô nhà bác Ba tìm.

Cửa buồng vẫn đóng im ỉm. Con bé con bác Ba có vẻ lo ngại:

- Con có gọi nhưng không nghe cổ trả lời.

Hoàng Đức vội đưa tay đập cửa:

- Thu Minh ơi ! Thu Minh !

Bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Hoàng Đức đẩy luôn cánh cửa tre. Căn phòng tối mờ mờ. Hoàng Đức phải ngoắc con bé:

- Vô đây cửa sổ ra hộ chú !

Con nhỏ nhanh nhẩu làm theo lời Hoàng Đức rồi tiến tới phía giường vén mùng nhìn vô.

- Cổ còn ngủ - Nó quay lại thì thảo.
- Kêu cổ dậy đi ! - Hoàng Đức đứng ngay cửa.

Con nhỏ vừa đưa tay rờ vào người Thu Minh đã la toáng:

- Trời đất ! Người cổ nóng hổi.

Hoàng Đức vội vàng chạy vào. Việc đầu tiên anh vắt hết mùng lên, rồi đưa tay sờ trán Thu Minh. Đúng là rất nóng.

Anh quay qua con bé:

- Vắt cho chú một cái khăn ướt, rồi chạy nhanh ra đoàn gọi bác sĩ vô cho chú.

Con bé dạ một tiếng rồi chạy ngay.

Loáng một cái, Hoàng Đức đã có cái khăn ướt. Anh chườm lên trán cô rồi gọi:

- Thu Minh ! Thu Minh !

Thu Minh vẫn mê man, khuôn mặt đỏ ửng, môi khô nứt.

Hoàng Đức rót một ly nước, lấy muỗng để để cho nước thấm từng chút vào môi cô.

Thu Minh mấp máy môi. Hoàng Đức mừng rỡ cho cô uống nhiều hơn một chút. Rồi đột nhiên anh nghe tiếng cô thì thào:

- Kha ... Kha ... Ồi ...

Hoàng Đức lắc đầu tặc lưỡi:

- Tội nghiệp !

Đây là cô còn chưa biết chuyện khủng khiếp kia mà đã đau khổ đến dường này.

Nhưng ... nếu đau thì chỉ nên đau một lần. Sau này khi vỡ lẽ ra cô sẽ còn ra sao nữa.

Tự dưng, Hoàng Đức thấy lòng nặng nề ... thương cảm.

Anh đưa tay sờ chiếc khăn trên trán cô. Một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt. Hoàng Đức ngáp ngừng một chút rồi rút khăn ra lau.

- Chú Đức !

Tiếng con bé nhà bác Ba làm anh giật mình. Vụng về giấu vội chiếc khăn tay như một kẻ phạm tội,

Hoàng Đức thoáng bối rối quay lại:

- Ủa ! Khang !

Hoàng Đức thốt lên ngạc nhiên:

- Em đi đâu vậy ?

- Dạ, chú này kiếm cô Thu Minh.

Con bé nhà bác Ba nhanh nhẩu trả lời thay. Hoàng Đức đứng dậy "à" một tiếng:

- Hóa ra ... người Thu Minh gọi là em. Em là nguyên nhân để Minh khóc phải không ?

Mạnh Khang liếc nhìn con bé về ngại ngùng. Hiểu ý, Hoàng Đức vỗ đầu con bé:

- Ra ngoài chơi đi con.

Con bé có vẻ luyến tiếc một chút rồi chạy đi. Mạnh Khang lúc bấy giờ mới đến bên Thu Minh, anh đưa tay sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của cô.

- Phải đưa Minh về ngay thôi - Anh nói với Hoàng Đức.

- Ở đây cũng có bác sĩ. Để bác sĩ khám rồi tính.

Hoàng Đức vỗ vai trấn an Mạnh Khang. Đúng lúc đó bác sĩ đến.

- Tôi đã nghe con bé nói. Mời hai anh ra ngoài.

- Vâng. Nhờ chị xem giùm, không hiểu sao cô ấy lại ...

Hoàng Đức kéo Mạnh Khang ra đến tận ngoài sân.

- Anh không ngờ bạn trai của Thu Minh lại là em. Ban nãy, khi mê sảng nghe cô gọi "Kha, Kha" ... Mà này, đào hoa quá, bây giờ tính sao ?

Mạnh Khang hơi cúi đầu:

- Chắc Mỹ Khanh đã kể hết với anh ?

Sợ Mạnh Khang giận Mỹ Khanh nên Hoàng Đức phân bua:

- Phải. Vì Khanh sợ Thu Minh nghĩ quẩn nên cho anh biết rõ để liệu mà an ủi trông chừng cô ấy. Nhưng dù sao thì anh với Minh chỉ là sơ giao nên việc chăm sóc cô ấy cũng có giới hạn.

- Cảm ơn anh.

Mạnh Khang chỉ nói có vậy rồi đứng im, vẻ mặt ngập tràn đau khổ, ngượng ngùng ... và cả sự e dè.

- Em tính sao với cô kia ? - Hoàng Đức không ngăn được sự thắc mắc.

Mạnh Khang lắc đầu:

- Bây giờ em rối trí lắm. Chỉ vì sợ Thu Minh không chịu nổi cú sốc nên em lặn lội xuống đây.

Hoàng Đức tỏ vẻ am hiểu:

- Anh biết. Em vì đứa bé nên khó xử.

Mạnh Khang giật mình, đưa mắt nhìn vào nhà:

- Mỹ Khanh nói Minh vẫn chưa biết chuyện này mà ?

- Phải. Nhưng anh được biết và anh thấy không nên để cô rồi sẽ bị sốc lần nữa.

- Nhưng em không đủ can đảm, mặc dù biết là không thể giấu mãi được ...

Hoàng Đức cười cười, xoa dịu sự căng thẳng của Mạnh Khang :

- Yêu là khổ, em không biết sao mà yêu tới hai người lận ?

Mạnh Khang nói rành rọt:

- Em chỉ yêu có Thu Minh. Có điều em đã phải trả giá cho sự phóng túng buông thả.

- Nhưng cô kia yêu em thật lòng, phải không ?

Mạnh Khang không trả lời.

Có tiếng chân nên cả hai cùng quay lại. Thì ra là bà bác sĩ.

- Cô ấy thế nào, thưa bác sĩ ? - Mạnh Khang hỏi ngay.
- Chỉ là cảm sốt thôi. Cổ đã tỉnh rồi, hai vị vào đi.
- Cảm ơn bác sĩ nhiều - Mạnh Khang nói với vẻ chân thành.

Hoàng Đức nhìn Mạnh Khang:

- Vào đi !

Mạnh Khang chờ bà bác sĩ đi khỏi mới trả lời:

- Biết Thu Minh ở đâu và ra sao là em an tâm rồi. Đừng nói với Minh là em tới đây !

Hoàng Đức ngạc nhiên:

- Sao vậy ?

Mạnh Khang lắc đầu:

- Thôi, chào anh.

Mạnh Khang nhìn vào nhà một lần nữa rồi bỏ đi. Hoàng Đức ngêch mặt ra. Cái thằng ! Đã xuống tới đây rồi lại ... Tính chuyện gì mà lạ vậy ?

Khẽ lắc đầu, Hoàng Đức lững thững quay trở vào nhà.

Đến cửa, anh giật mình khi thấy Thu Minh đứng đó từ bao giờ.

- Anh ... ấy đi rồi hả ? - Cô hỏi giọng buồn bã.

Hoàng Đức cà lăm:

- Sao ... sao Minh biết ? Sao ... sao không ra gặp ?

Thu Minh lẩm bẩm một mình:

- Vậy cũng tốt. Có điều ... gặp được một lần, nói hết những gút mắc sẽ nhẹ lòng hơn.

Rồi cô quay vào trong.

Hoàng Đức suy nghĩ thật nhanh rồi chạy vụt đi, lòng thầm mong đuổi theo kịp Mạnh Khang.

oOo

- Chắc chú hồi nãy là người yêu của cô hả ?

Tiếng con bé con chủ nhà khiến Thu Minh đang đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ phải giật mình quay lại.

Lau vội giọt nước mắt, Thu Minh lắc đầu:

- Bé con, đừng hỏi chuyện người lớn chứ.

Con bé vẫn vô tư:

- Chắc ... hai người đang giận nhau. Nếu con là cô, con sẽ kêu chú ấy lại.

Thu Minh cười. Chợt thấy đầu óc lại quay cuồng, cô vội trở vô giường.

- Cô lại mệt hả ?

Con bé lẳng xăng đỡ cô.

- Ủ. Cảm ơn bé nhiều, thật là ... làm phiền bé và gia đình quá.

Con bé phẩy tay về như người lớn:

- Phiền gì đâu cô. Có mấy cô, mấy chú ở đây vui hơn. Với lại, mấy cô chú đi làm việc thiện, ai mà không quý. Hồng thấy phiền gì hết á !

Thu Minh nắm tay con bé:

- Nhưng mà cô ngại lắm. Có lẽ ngày mai cô về. Đi không lo chi ai, lại để người khác lo cho mình. Thật là kỳ cục.

- Tại cô bệnh mà. Có điều ai cũng công nhận chú Đức lo cho cô, người ta cứ tưởng cô là người yêu của chú nữa đó. Ai dè ...

Con nhỏ cười hóm hỉnh, Thu Minh chết điếng:

- Trời đất ời ! Vậy là cô lại để phiền cho chú Đức. Lỡ mà đến tai vợ chú thì chết.

Con nhỏ dẫu môi:

- Chú Đức làm gì có vợ. Cô không biết sao ?

- Ai nói với bé thế ?

- Thì mấy cô, mấy chú cùng trong đoàn nói. Với lại, cách đây một năm, đoàn cũng có ghé đây, con đâu có lạ gì chú Đức.

Thu Minh ngẩn ra. Con bé lại liến thoắng:

- Nhưng mà cũng ngộ quá ! Chú Đức với chú kia là người quen hay sao mà vừa mới gặp nhau là "anh, em" liền.

Thu Minh ngồi dậy:

- Vậy hả ?

- Dạ, con nghe mà.

Đúng lúc, Hoàng Đức lộ đầu vô:

- Bé con, ra biểu !

Con nhỏ thè lưỡi, đứng dậy, Thu Minh cũng đi ra.

- Anh Đức ơi !

Hoàng Đức nháy mắt:

- Có gì chút nói.

Dứt câu, anh đẩy Mạnh Khang vô:

- Đó. Kể như xong nhiệm vụ đây nhé.

Cửa đóng lại, Thu Minh nhìn sững Mạnh Khang. Bất chợt, nước mắt cô chảy ra.

Mạnh Khang chỉ đứng yên, giọng anh khàn đặc:

- Xin lỗi em.

Thu Minh ôm mặt:

- Sao anh lại đối với Khánh Du như vậy ? Vì sao không là người nào khác mà lại là Khánh Du chứ ?

Mạnh Khang lắc đầu:

- Anh không biết nói gì với em bây giờ.

Mạnh Khang lắc đầu:

- Anh không biết nói gì với em bây giờ, ngoài hai tiếng xin lỗi và mong em đừng khóc nữa.

Thu Minh buông tay ra:

- Nhưng mà em yêu anh, lại rất thương Khánh Du. Anh bảo em phải làm sao đây?

Mạnh Khang lại lắc đầu:

- Quên anh đi! Dầu không được nhưng phải cố mà quên.

Thu Minh sụt sùi:

- Anh cũng sẽ như vậy, phải không? Sẽ lấy Khánh Du phải không?

- Thu Minh!

Mạnh Khang tiến một bước rồi ôm chầm lấy cô. Nước mắt anh chảy trên tóc cô.

- Làm sao chúng mình có thể quên nhau được, khi mà trong tâm hồn chúng mình chỉ có nhau, phải không em?

Thu Minh khóc oà lên:

- Nhưng còn Khánh Du? Cô ấy đã rất yêu anh. Đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ cần hôm đó em đừng đón Mỹ Khanh là đã ...

- Phải. Có lẽ ông trời luôn thích gây những chuyện éo le. Nhưng mà cho dù anh có yêu em nhiều bao nhiêu, và không yêu Khánh Du... anh cũng không ...

Tim Thu Minh nhói đau:

- Anh cứ nói.

- Anh không xứng đáng với em.

- Đừng nói thế! Và cũng đừng nói không yêu Khánh Du!

- ...

- Em nghe Mỹ Khanh nói Khánh Du quyết định chia tay anh. Em thật lòng không muốn thế. Anh hãy năn nỉ nó nhé!

- ...

- Nó tuy sống phóng khoáng nhưng thương ai thì thương thật lòng, lại rất tự trọng. Anh hãy hứa với em là không làm nó khổ nữa!

Mạnh Khang đẩy Thu Minh ra, nhìn sâu vào mắt cô. Thu Minh năn nỉ:

- Anh hứa đi!

Chớp nhẹ mắt, Mạnh Khang nói:

- Anh hứa. Anh sẽ cố hết sức ...

Rồi anh đặt lên môi cô nụ hôn dài. Thu Minh nhắm mắt. Tim cô như vỡ ra, xót xa. Nụ hôn này cô biết là nụ hôn từ biệt. Cho dù thật lòng cô chúc phúc cho Khánh Du, cô cũng không thể không đau.

Mình phải quên Mạnh Khang đi. Có vậy, Khánh Du mới hạnh phúc.

Thu Minh nhủ thầm rồi dứt khoát đẩy Mạnh Khang ra:

- Về đi!

Cô đẩy Mạnh Khang ra cửa và cố gắng lắm mới không bật ra tiếng khóc.

OoO

- Ráng đi! Chỉ một chút thôi là hết rồi.

Hoàng Đức ngồi đối mặt với Thu Minh, trên tay là ly sữa đã vơi một nửa, nhưng vẫn cố hết sức dỗ dành. Thu Minh mặt mày lơ ngơ phờ phạc cứ lắc đầu nguây nguây:

- Anh ra đi! Mặc kệ tôi. Tôi không đói và cũng không chết đâu mà lo.

Giọng Hoàng Đức ngọt lịm:

- Nào có ai bảo Minh chết bao giờ, nhưng mất sức rồi xiu thì sẽ có đó. Mà xiu thì ai đỡ bây giờ?

Phớt lờ giọng điệu châm chọc của Hoàng Đức, Thu Minh cứ khoanh tay đưa mắt nhìn ra vườn:

- Nè, nè ...- Hoàng Đức lại cất giọng, than thở - Bộ cái mặt tôi vô duyên lắm hay sao mà Minh cứ ngó đi đâu? Minh hông thấy từ nãy giờ tôi năn nỉ Minh còn hơn chồng mà năn nỉ vợ nữa. Vậy mà ...

Minh quay phắt lại nhìn làm Hoàng Đức giật mình, vì sợ những lời bông đùa của mình làm cô giận.

Nhưng Minh chỉ trầm giọng:

- Anh nhắc mới nhớ. Thôi, anh đưa ly sữa đây rồi ra ngoài, kéo mấy người trong đoàn lại suy diễn nợ kia. Đi đi, và cảm ơn anh nhiều.

Vừa nói, cô vừa giằng lấy ly sữa uống một hơi. Thấy Hoàng Đức vẫn ngồi đó, cô nói thêm:

- Ngày mai phiền anh đưa giùm hành lý của tôi ra đường cái để đón xe, càng sớm càng tốt. Tôi không dám nhìn mặt ai trong đoàn. Đến rồi đi, ngại quá!

Hoàng Đức nheo mắt:

- Có nên về vào lúc này không?

Thu Minh rần rở:

- Trước sau gì cũng phải về, vì làm sao có thể chạy trốn mãi được. Vả lại, càng trốn tránh thì lại càng khôn khổ. Chi bằng ...

Giọng Minh chùng xuống. Hoàng Đức khẽ lắc đầu:

- Tôi không ngờ cái gã mà tôi lớn tiếng chỉ trích lại là Mạnh Khang em họ tôi. Và tôi cũng không ngờ Mạnh Khang lại rơi vào tình cảnh trở trêu như thế này. Có điều, tôi nghĩ nếu cả hai người nếu thật lòng yêu nhau thì hãy gạt bỏ tất cả đi. Vì nếu Minh có cao thượng đẩy Khang đến cho cô ta, cô ta cũng sẽ không có hạnh phúc.

Minh nói thật lòng:

- Tôi cũng biết thế. Nhưng cứ nghĩ đến Khánh Du đau khổ, tôi lại ...

- Rồi Khánh Du cũng nghĩ như Minh, rốt lại không ai được gì cả.

Minh cúi mặt:

- Thà là như vậy. Còn hơn tình bạn sẽ mất đi, tôi không muốn.

Hoàng Đức lại lắc đầu:

- Mấy cô suy nghĩ lạ lùng quá, tôi hiểu không nổi. Thôi, cô ngủ đi! Sáng mai, tôi sẽ đưa cô đi.

- Cảm ơn anh.

Thu Minh đứng dậy tiễn anh, rồi bước luôn ra nhà trên. Dẫu sao cũng phải ra chào chủ nhà, vì sáng mai đi sớm mà.

OoO

Hoàng Đức đến đón Thu Minh vừa lúc chuông đồng hồ gõ ba tiếng rành rọt. Sau khi chào chủ nhà, Thu Minh xách valy ra ngoài.

Trăng mười sáu vẫn tròn vành vạnh trên đầu và tiếng côn trùng rí rả làm lòng Thu Minh se lại.

- Thiệt tình ...làm phiền anh Đức quá. - Kéo lại chiếc áo khoác, Thu Minh áy náy nói.

Con đường quê lồi lõm gập ghềnh và ướt đầm sương đêm khiến Thu Minh bước thật chậm.

Hoàng Đức quay lại chia tay:

- Đưa valy tôi xách giùm cho.

Thu Minh vội rút tay lại:

- Không sao đâu, Minh xách được mà.

- Lại sợ phiền chứ gì?

Hoàng Đức nhất định giành lấy cái valy:

- Tôi coi Minh như Mỹ Khanh, em họ tôi. Đừng ngại!

Thu Minh cười giả lả:

- Chơi với Mỹ Khanh hồi nào tới giờ mà không biết anh.

- Kể ra bà con cũng xa, rồi lo chuyện cơm áo gạo tiền nên chẳng mấy khi gặp. Cũng như Mạnh Khang vậy, mang tiếng là anh em với nhau mà có biết gì đâu.

- Nhưng sao Mỹ Khanh với Mạnh Khang lại không biết nhau?

- Vì Mỹ Khanh là cháu của mẹ tôi. Còn Mạnh Khang là cháu của ba.

- Ra vậy!

- Với lại, cuộc sống bây giờ ai cũng có cuộc sống riêng để lo toan, có ai rảnh rang mà đi thăm viếng nhau thường mà biết hết bà con. Người ta chỉ quanh quẩn trong cái tổ ấm của gia đình, bởi vậy mới có chuyện cùng là bạn thân lại yêu cùng một người mà không biết.

Thu Minh cười gương:

- Thật ra tụi em gặp nhau hoài. Nhưng chẳng hiểu sao Khánh Du cứ giấu người yêu của nó kín như bưng.

- Vì Mạnh Khang đâu tính chuyện lâu dài với cô.

Thu Minh lắc đầu:

- Đâu có. Họ đã bàn tính mọi chuyện rồi đó chứ.

Hoàng Đức cười:

- Là cô kia tính thôi. Mạnh Khang nói với anh, nó chỉ yêu Minh.

Thu Minh buồn buồn:

- Em là kẻ đến sau, có nói gì đi nữa cũng không thể phủ nhận họ đã từng yêu nhau một thời gian rất dài.

- Lại lý sự vớ vẩn cho chuyện rút lui rồi. Vậy hồi đó, em với anh chàng nào đó quen nhau đã tới năm năm, đến chừng gặp Mạnh Khang ...

Thu Minh đuối lý làm thinh.

Hoàng Đức được nước nói tiếp:

- Bởi vậy, chuyện này về vất tay lên trán nghĩ cho kỹ. Nếu thật sự yêu nhau như vậy thì đừng vì bất cứ lý do gì nữa.

Thu Minh thở dài:

- Chẳng thà không quen Khánh Du. Cứ nghĩ đến nó là không còn lòng dạ nào mà nghĩ tới nữa.

Hoàng Đức lặng thinh một lúc lâu. Đột nhiên anh hỏi:

- Mà em có biết họ quen nhau bao lâu? Đã đến mức độ nào hay không?

Thu Minh lắc đầu:

- Em không biết gì hết. Chỉ biết lúc trước, Khánh Du nói có quen một người. Nhưng bản tính nó thường hay đùa cợt nên chẳng ai để ý. Rồi đột nhiên sau này nó có thái độ hơi khác với em, em vẫn thật sự không hiểu nguyên do. Cho đến lần em gọi điện thoại cho nó, nghe tiếng của Mạnh Khang, thế là tức tốc tìm đến và thấy ...

- Là chuyện đi vừa rồi đó hả?

- Dạ - Thu Minh kể tiếp - Đúng là đất trời đảo lộn. Mặc dù trước đó tụi em đã tự chia tay nhau, nhưng khi biết ra em vẫn không chịu đựng nổi.

- Sao lại chia tay?

Thu Minh hơi ngượng:

- Anh cũng biết em có quen một người khác trước đó, và cũng đã định tiến tới hôn nhân, trong khi đó Khang lại thú nhận với em là đã có quen một người, tuy không yêu nhưng không thể bỏ được ...

- Lý do vì sao không thể bỏ được?

- Em không tìm hiểu. Đôi khi vì lương tâm không cho phép. Vì như em với Gia Huy vậy, nếu như Gia Huy không bỏ đi.

- Minh nên tìm hiểu lại lý do vì sao mà Khang không thể rời bỏ cô ấy được ...- Hoàng Đức khuyên - rồi suy nghĩ cho kỹ.

- Em không tìm hiểu gì nữa hết. Khánh Du yêu Mạnh Khang nhiều lắm. Em không thể ...

Hoàng Đức cười cười:

- Vậy anh làm mai bạn anh cho Thu Minh nhé?

- Được. Em chờ anh về đó. - Thu Minh đáp trả.

Cả hai đã ra tới quốc lộ. Trời vẫn còn tối, nhưng lác đác có nhà sáng đèn, và chiếc Honda thỉnh thoảng pha đèn chạy ngang.

- Lên xe ngủ một giấc cho khỏe nhé! - Hoàng Đức vỗ nhẹ vai cô.

- Dạ, cảm ơn anh. Về nhớ ghé nhà em chơi. Rồi em cũng sẽ ghé thăm chị và mấy cháu.

Hoàng Đức cười cười:

- Được rồi, tôi sẽ ghé.

Thu Minh khấn khoản:

- Nhớ nói với mấy anh chị ở đoàn cho em gửi lời chào.

- Nhớ mà.

Xe đến, Hoàng Đức xách giùm valy của Minh lên xe, rồi anh siết nhẹ tay cô:

- Đi bình an nhé.

Thu Minh gật nhẹ, nhìn anh bằng ánh mắt triu mến.

Hoàng Đức nhảy xuống xe. Ánh mắt ấy bỗng dừng làm lòng anh xao xuyến, chông chênh ...Đốt một điếu thuốc, Hoàng Đức hút cho đến tàn rồi mới quay về.

Trút bỏ y phục, Khánh Du ra trước gương đứng ngắm nghía. Cái bụng đã hơi nhú. Du lấy tay xoa và cô mừng rỡ tưởng đứa bé trong bụng bây giờ thế nào.

Rồi Du ra giường nằm, mắt lim dim, lòng bình thản nghĩ về ngày đứa bé ra đời.

Dù là trai hay gái nó cũng sẽ xinh đẹp và khoẻ mạnh. Du tin chắc như vậy.

Dạo này, Du ăn rất khoẻ và thèm đủ thứ. Mỹ Khanh vẫn thường mắng yêu là "bao tử lủng" rồi "sau này sẽ phì ra như cái thùng tô-nô", Du chỉ cười. Tất cả vì đứa nhỏ này, vì chưa bao giờ Du khát khao được sinh nó ra như thế này.

Mạnh Khang vẫn thường xuyên gọi đòi chờ cô đi ăn tối, nhưng Du tuyệt đối không nhận lời. Không phải Du khó khăn, làm eo hay sợ lòng yếu mềm chao đảo, mà vì lòng Du đã dứt không muốn bận tâm điều gì.

Du xoay mình úp mặt xuống nệm. Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa.

Vớ nhanh chiếc áo đầm rộng, Du trùm vội vào người rồi đi ra.

Mỹ Khanh nhìn Du cười toe:

- Đi ăn gì hôn?

Du xoa bụng:

- Vừa mới ăn xong.

- Chậc! Ăn thêm một chút nữa cũng đâu có sao.

- Mà ăn gì mới được.

- Tự đừng thèm gọi vịt.

Du lườm yêu:

- Không biết tao bầu hay mày bầu nữa.

Khanh đẩy Du vô trong nhà:

- Thay đồ đi! Đói muốn chết mà còn "cà kê dê ngỗng" mãi.

Chỉ năm phút sau Du trở ra. Mỹ Khanh chở Du sang Thanh Đa.

Đến một quán gần bờ sông, Du lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ:

- Thôi tao còn yêu đời lắm, lở đất sứt như bữa trước thì sao?

Mỹ Khanh phì cười. Cô nổ máy xe chở bạn đi quán khác.

Đang lúc chờ đợi, Mỹ Khanh buột miệng nhắc Thu Minh.

- Giá mà có Thu Minh nhỉ?

Không như mọi lần, Khánh Du ngồi lặng thinh. Rồi một lúc sau, Du nói:

- Tao cũng nhớ nó lắm. Không biết lúc này nó ra sao rồi?

Mỹ Khanh chỉ chờ có vậy:

- Nó ốm một trận rồi cũng khoẻ. Đã đi làm và cũng hỏi thăm mày luôn.

Du cắn môi:

- Nó với Mạnh Khang sao rồi?

Mỹ Khanh thờ dài:

- Chẳng tới đâu hết.

- Sao vậy?

Du hỏi cho có lệ, cô thừa biết tính của Thu Minh.

Mỹ Khanh làu bàu:

- Biết rồi còn hỏi làm chi. Ngẫm lại, tụi bây điên hết tron. Nếu là tao ...

- Mày cũng sẽ như vậy thôi. - Khánh Du nói chắc nịch.

- Nhưng nếu vậy sao mày không gặp nó? - Mỹ Khanh hậm hực.

Khánh Du xoay xoay cái chén:

- Sẽ gặp nhưng không phải bây giờ.

- Tại sao?

- Vì ...tao sắp đi xa rồi.

Mỹ Khanh thảng thốt:

- Sao phải đi chứ?

Du nhìn Khanh nhẩn mặt:

- Làm gì mà la lớn dữ vậy? Có chuyện phải đi thì đi chứ sao?
- Trong lúc bụng dạ thế này ư?
- Nhắm nhò gì chứ - Khánh Du tỉnh rụi - Có điều đừng cho Minh biết tao có con với Mạnh Khang, cũng đừng nói với ai chuyện tao đi.

Mỹ Khanh thở hắt ra:

- Tao vẫn chưa nói chuyện đó đâu. Nó yếu đuối mỏng manh lắm. Và lại, chuyện gì đến lúc phải xảy ra thì sẽ xảy ra. Bao nhiêu đó cũng quá đủ cho nó.

Khánh Du gật nhẹ. Mỹ Khanh lại thở dài. Chuyện Khánh Du nói làm cô thấy lòng xốn xang làm sao ấy. Ngẫm lại, tự dung không chồng mà có bầu, mặt mũi nào nhìn ai mà không đi chứ?

Mà đi thì bụng mang dạ chửa như thế sẽ sống thế nào đây?

Mỹ Khanh trầm tư:

- Hay cứ phớt tỉnh đi Du. Thành phố mà, chẳng mấy ai để ý gì đâu.

Du trợn mắt:

- Tao sợ gì chuyện đó. Thật sự, tao được cơ quan cử đi chứ bộ.
- Không dối tao, phải không?
- Không hề. - Du cau mày, tỏ vẻ bực mình.

Mỹ Khanh thở phào:

- Vậy thì được. Nhưng bao giờ thì đi?
- Vài ngày nữa.

Mỹ Khanh không hỏi gì thêm nữa. Cô lặng thinh ngồi đăm chiêu. Làm sao tin được điều mà Khánh Du nói chứ?

OoO

Vừa thay xong bộ đồ ngủ thì chuông cửa reo, Khánh Du thoáng ngạc nhiên vì giờ này đã gần mười giờ đêm. Chắc lại là Mạnh Khang! Sao lúc cô muốn yên thì anh lại không tha cho cô vậy.

Cửa mở. Khánh Du há hốc miệng ngạc nhiên sững sốt:

- Ôi!

Thu Minh nhìn Du, mỉm cười:

- Minh vào nhà được chứ?

Du máy móc bước tránh sang một bên. Thật tình cô chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp này.

- Minh đến làm gì? - Du hỏi thật khó khăn.

Thu Minh vẫn điềm tĩnh:

- Thế chẳng lẽ mình mãi mãi không gặp nhau nữa.
- Ý mình không nói như vậy.
- Vậy thì ...- Minh kéo Du ngồi xuống - đừng đuổi mình về nhé.

Khánh Du hơi xịch ra xa Thu Minh một chút.

- Minh uống nước không?
- Khi nào khát mình sẽ rót.
- Thôi, để mình rót.

Du đứng dậy và kín đáo nhìn xuống bụng của mình. Chiếc áo khá rộng nên dường như là Minh vẫn chưa nhận ra.

Đặt ly nước xuống bàn, Du lại ngồi xuống bên cạnh Thu Minh.

- Minh đến có chuyện gì không? - Khánh Du hỏi thẳng.

Thu Minh hơi cúi đầu:

- Minh đến để xin lỗi Khánh Du. Mình thật sự không biết.

Khánh Du vợ lấy cái gối che bụng:

- Bây giờ mà nói chuyện lỗi phải gì! Anh ấy yêu ai chuyện đó mới quan trọng.
- Không thể nói là anh ấy không hề yêu Du. Hai người đã quen nhau rất lâu.

Khánh Du cười nhẹ:

- Cũng không lâu bằng Thu Minh và Gia Huy mà.

Thu Minh có vẻ khổ sở:

- Đừng so sánh như vậy! Chuyện của mình và Du hoàn toàn khác nhau.
- Chẳng khác gì hết. Đừng có nguy biện nữa.
- Mình không nguy biện. Mình chỉ nói những gì cần phải nói.

- Vậy thì những gì cần phải nói của mình với bồ là ...- Khánh Du xoay người nhìn thẳng vào Thu Minh - Không cần thương hại mình. Không cần hy sinh. Hãy sống hết mình vì tình yêu của mình đi!

- Đó cũng là điều mình muốn nói với Khánh Du. Khánh Du không cần vì mình mà rút lui.

Khánh Du bật cười:

- Gì chứ? Mình vì Thu Minh mà rút lui ư? Ha, ha ...Mình bao giờ cũng lý tưởng hoá sự việc. Mình không tốt như Minh nghĩ đâu. Mình đã giữ rịt lấy Mạnh Khang, đã dùng mọi cách. Nhưng mình đã thất bại, Minh nghe chưa?

Thu Minh chỉ cười:

- Vậy là đúng chứ sao. Nhưng bồ hãy khoan nản chí! Hãy cố gắng thêm một chút nữa.

- Để làm gì? Một cái xác không hồn ư? Mình không cần.

- Khánh Du! Hãy dẹp tự ái đi! Mạnh Khang đã từng ở bên bồ, vì vậy anh ấy sẽ là của bồ. Chỉ cần ...

Khánh Du bịt tai, lắc đầu:

- Thôi đi, Thu Minh! Bồ nói à không hiểu biết những gì mình nói. Mình xin bồ hãy để cho mình yên. Bồ về đi! Về đi!

Thu Minh ngơ ngác trước thái độ của Khánh Du.

- Mình thật lòng mà ...

Khánh Du bắt ngờ hét lên:

- Đã nói là không cần! Không cần sự thông cảm, không cần chia sẻ, bồ thấy rồi. Về đi! Đến với anh ấy đi. Hai người đã chẳng phải rất đau khổ khi xa nhau đó sao? Tình yêu của hai người mãnh liệt và trong sáng như thế, tôi làm sao bị được. Tâm hồn của tôi, thân xác của tôi, cả đứa con trong bụng tôi, tôi dâng hết cho anh ấy, anh ấy cũng không màng. Vậy thì tôi làm sao giữ anh ấy được? Minh về đi! Về với anh ấy đi!

Du khóc oà. Thu Minh chết sững vì những lời mình nghe được. Cô lặp bập hỏi lại:

- Du ...vừa nói ...gì? Du ...có thai ư?

Khánh Du không đáp, chỉ ôm mặt chạy vào trong phòng.

Thu Minh đứng dậy. Cô lẩm bẩm một mình:

- Vậy mà mình không biết gì hết. Du đau khổ như vậy mà mình không hiểu được. Có thai? Du có thai ư? Vậy mà Mạnh Khang còn chưa tính sao?

Thu Minh đi ra khỏi nhà Du như đi trong cơn mơ. Trong đầu cô bây giờ chỉ còn một chuyện là gặp Mạnh Khang. Phải gặp cho được anh!

Ooo

- Thôi chết rồi!

Khánh Du ôm lấy mặt và không ngừng lẩm bẩm. Cô không hề có ý định nói ra điều đó với Thu Minh. Ma xui quỷ khiến! Chỉ tại Thu Minh đến gặp cô, dồn ép cô.

Trông nét mặt Thu Minh bàng hoàng, đáng đi thất thểu, cô lo đến cháy lòng cháy dạ. Phải đi theo nó! Phải gọi cho Mỹ Khanh! Phải ..phải ...

Khánh Du cuống lên. Cô vớ chiếc áo khoác, khoác đại bên ngoài rồi khoá cửa chạy theo Thu Minh.

Kia rồi! Khánh Du mừng rỡ vì đã trông thấy bạn. Thu Minh có lẽ bây giờ không còn nghĩ được đến chuyện gì. Chân thì vẫn bước đều, nhưng đầu thì lại cúi thật thấp.

Khánh Du lo quá. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Mỹ Khanh.

- Tao đây. Khánh Du đây.

Vừa nghe tiếng "alô" trong máy là Khánh Du nói ngay.

- Chuyện gì thế? - Mỹ Khanh hỏi, không giấu được vẻ lo lắng - Bây giờ đã hơn mười giờ đêm.

- Thu Minh đã đến đây ...và tao đã nói chuyện đứa bé ...

- Rồi sao? Nó không ổn phải không?

- Phải! Nó bỏ về, mặt mày nhìn sợ lắm. Tao phải chạy theo sau nó. Mày đến ngay nhé.

- Được, được. Hiện giờ đang ở đâu?

- Đang ...ôi - Khánh Du kêu thét lên - Thu Minh! Thu Minh!

Khánh Du trợn mắt nhìn Thu Minh ngã sòng soài trước đầu xe hơi.

- Lỗi tại tôi.

Cô la to và chạy ào tới. Từ trong chiếc máy điện thoại văng ra tiếng "alô" sột ruột của Mỹ Khanh

- Alô. Khánh Du! Chuyện gì? Nói nhanh đi, Khánh Du! Khánh Du!

Khánh Du không còn nghe thấy gì hết.

Khi chạy đến được bên Thu Minh cũng là lúc Khánh Du ôm lấy bụng khuyu xuống.

OoO

Khánh Du tỉnh dậy. Điều cô trông thấy đầu tiên là bốn bức tường trắng và xộc vào mũi cô là mùi đặc trưng khiến Khánh Du biết ngay mình đang ở trong bệnh viện.

Trong tích tắc, cô nhớ ngay đến mọi việc và cô đưa tay sờ lấy bụng.

- Con của tôi?

Nhưng cánh tay bị vướng sợi chuyền nước biển khiến Khánh Du nhăn mặt vì đau.

- Con tôi đâu? - Tuy vậy, Khánh Du vẫn kêu hét lên - Con tôi đâu?

Cô gượng ngồi dậy, nhìn bộ quần áo bệnh viện và tấm drap giường vương máu, Khánh Du ôm lấy mặt oà khóc.

Rồi như một kẻ điên dại, Khánh Du rút phăng kim truyền dịch, nhảy xuống giường.

Đúng lúc đó cửa mở, Mỹ Khanh đi vào thấy Khánh Du như vậy vội nhào tới ôm lấy.

- Buông ra! - Khánh Du hung hãn xô đẩy, cầu xé - Buông ra! Con của tôi?

Mỹ Khanh trân mình chịu đựng:

- Bình tĩnh, Khánh Du! Bình tĩnh!

- Không! - Du vẫn gào lên - Con của tôi? Tại sao chứ? Tại sao?

Mỹ Khanh vô cùng sợ hãi trước sự kích động của bạn. Cô ngoái đầu ra cửa la lớn:

- Y tá! Bác sĩ! Cứu tôi!

Có lẽ tiếng gào thét của Khánh Du quá lớn nên ngay lập tức các y tá xuất hiện.

- Giữ lấy cô ấy! - Mỹ Khanh thở hào hển.

Các cô y tá lập tức xông vào. Rồi thì Khánh Du cũng được đưa lên giường và bị buộc chặt vào thành giường.

Khánh Du cố gắng vùng vẫy:

- Thả tôi ra! Có nghe tôi nói không?

Mỹ Khanh nhìn bạn đập về đầu khổ:

- Đứa bé không còn nữa, Du à. Bỏ hãy ráng chấp nhận sự thật đi!

Khánh Du lắc đầu nguầy nguậy:

- Tôi không muốn nghe điều đó. Tôi không tin!

Nước mắt Mỹ Khanh ứa ra:

- Mình nói thật. Cái thai đã bị động nên không giữ được.

- Ôi trời! - Khánh Du kêu lên thật thảm thiết - Nếu như vậy thì tôi sống ở trên đời này làm gì nữa chứ. Tôi đã cuu mang nó, gìn giữ và yêu thương nó. Tôi đã thật sự chờ đợi con của tôi mà. Tại sao? Tại sao?

Mỹ Khanh lau nước mắt cho bạn:

- Đừng hỏi tại sao nữa? Du không muốn điều đó xảy ra và cũng chẳng ai muốn, vậy thì hãy cố chấp nhận mọi việc.

Khánh Du nức nở:

- Tôi đã mua bao nhiêu là quần áo, sắm sanh đủ mọi thứ. Từng ngày từng giờ tôi lắng nghe mọi cử động, rồi mong đợi ngày nó chào đời. Nó sẽ mang hình hài vóc dáng của tôi, sẽ lớn lên trong sự yêu thương dạy dỗ của tôi. Vậy mà tại sao chứ?

Mỹ Khanh chỉ còn biết lắc đầu. Sự mất mát của Khánh Du quá lớn, làm sao chỉ với một vài câu nói mà có thể nguôi được. Cũng không có thể ai an ủi gì vào lúc này.

Đúng lúc đó một y tá đi vào:

- Chích cho cô ấy một mũi an thần!

Cô ta nói với Mỹ Khanh. Mỹ Khanh gật đầu.

Rồi thì Khánh Du cũng thôi khóc và thiếp đi. Mỹ Khanh thở dài đi ra ngoài.

Ồ đảng kia là Thu Minh bị chấn thương sọ não đang nằm hôn mê. Trong này thì Khánh Du ...Sao hai người bạn của cô lại khốn khổ thế này không biết!

Chuông điện thoại của Mỹ Khanh reo. Cô mở máy. Thì ra là Mạnh Khang.

Giọng anh đầy lo lắng:

- Alô. Khang đây, Mỹ Khanh.

- Vâng.

- Khanh kêu tôi đến bệnh viện gấp, mà không nói chuyện gì, ở đâu, tôi phải làm sao?

- Xin lỗi. - Mỹ Khanh vỗ trán - Vì sợ quá thành ra tôi quên mất. Hiện bây giờ anh đang ở đâu vậy?

- Đang ở trước cổng bệnh viện.

- Được. Anh đến khoa sản nhé. Khánh Du ...

- Khánh Du sao?

- Sẩy thai rồi!

- Trời!

Mạnh Khang kêu lên một tiếng đau đớn rồi tắt máy. Chỉ vài phút sau anh đã xuất hiện trước mắt cô.

- Khánh Dụ..

Mạnh Khang chớp lấy vai Mỹ Khanh. Cô từ tốn gỡ tay anh:

- Bình tĩnh! Hiện tại Du đã qua cơn nguy hiểm và đang ngủ. Hồi này, khi tỉnh dậy, Du đã quá kích động nên bác sĩ phải tiêm thuốc an thần.

- Mà tại sao lại như vậy? Tại sao lại bị sẩy thai? - Nét mặt Mạnh Khang vẫn bàng hoàng, ngờ vực.

Không hiểu sao Mỹ Khanh lại nói dối:

- Không biết! Nhận được điện thoại của Du, tôi đến ngay. Nhưng Du đã ngất. Vào đây, tỉnh dậy là khóc lóc, la lớn, thành ra ...

- Thôi, đưa tôi vào chỗ cô ấy đi!

Mỹ Khanh đưa Mạnh Khang vào phòng Khánh Dụ nằm. Trông thấy cô nằm thêm thiếp, Mạnh Khang cắn môi, gương mặt anh biểu lộ sự ân hận, xót xa.

Mỹ Khanh trầm giọng:

- Anh nên chuẩn bị tinh thần trước vì có thể Khánh Dụ không muốn gặp anh.

- Tôi hiểu.

- Nếu anh không bận, anh ở lại với nó nhé. Tôi có chút việc phải đi.

- Được. Khanh cứ tự nhiên. Cảm ơn Khanh nhiều.

- Không có gì ...

Mỹ Khanh trả lời giọng pha chút buồn phiền.

Bây giờ cô phải sang bên Thu Minh. Bà Thu Mai chắc chắn đang cần một người an ủi, chia sẻ, cô không thể bỏ mặc bà được.

"Ấu ơ ... lỡ mai thiếp có xa chàng

Đôi bóng thiếp trả, chứ con chàng ... thiếp xin".

Giọng hát ru buồn, trầm, ngọt ngào từ trong tiềm thức sâu thẳm đánh thức Khánh Dụ dậy.

Nhận ra Mạnh Khang đang ngồi ở cuối giường, nước mắt Khánh Dụ ứa ra.

Mạnh Khang thoáng mừng rỡ:

- Em ...

- Con mất rồi - Giọng cô nghèn nghẹn.

- Anh biết - Khang ngồi dịch lên và nắm lấy tay cô.

- Em đau lòng lắm... - Du nức nở.

- Anh cũng vậy.

- Nếu em đừng chạy theo Thu Minh, con của em đã không bỏ em.

Khang hơi nhú mào:

- Đừng tự dằn vặt mình nữa! Em vẫn còn yếu lắm đó.

- Sao không dằn vặt cho được, hả anh? Lẽ ra nó sẽ ra đời, sẽ bú dòng sữa yêu thương của em, sẽ lớn lên dù không có anh bên cạnh.

- Đừng nói nữa, anh thật sự chịu không nổi.

- Em phải nói. Em đã trông đợi đứa con này biết bao. Dù lúc đầu, em chỉ muốn dùng nó để ràng buộc anh. Nhưng khi nó lớn dần trong bụng em, em đã không nghĩ gì ngoài việc sẽ yêu thương nó hết lòng.

- Anh xin lỗi em.

- Có lẽ vì nó đã không làm được điều em mong đợi, nên nó từ bỏ em. Ôi con của mẹ! Mẹ thật sự chờ đón con mà.

- Khánh Dụ. - Khuôn mặt Mạnh Khang đầm nước mắt - Nếu anh có thể làm được gì để tạ lỗi với em lúc này thì anh sẽ sẵn lòng ...

Khánh Dụ lắc đầu:

- Bây giờ mọi cái đều đã muộn màng. Cảm ơn anh đã đến an ủi em. Nhưng anh còn Thu Minh ...

Mạnh Khang ngắt lời cô:

- Hãy nói về em thôi! Gặp Thu Minh là sai lầm lớn nhất của đời anh.

Khánh Du thôi khóc nhìn anh:

- Sao lại nói vậy? Thu Minh bị tai nạn còn trầm trọng hơn em nữa. Anh không ...

Mạnh Khang tái mặt:

- Em ..nói sao?

- Vì thấy Thu Minh bị tai nạn mà em chạy vội đến ...

- Anh không biết. Mỹ Khanh chỉ nói em bị nạn nằm đây rồi bỏ đi.

- Con nhỏ này! Anh hãy tìm Mỹ Khanh đi. Em không sao đâu.

Mạnh Khang siết tay cô:

- Anh sẽ quay lại.

Nhìn anh hồi hã ra cửa, lòng Khánh Du không thể không nhói lên. Vậy mà anh nói ...

Nhưng thôi, chẳng qua vì anh sợ cô buồn. Bao nhiêu đó cũng đủ an ủi cô rồi.

Khánh Du nhắm mắt. Hình ảnh Thu Minh nằm sóng soài ở đâu và cảm giác bụng nhói đau lại quay về.

Thu Minh! Có lẽ đây là ý trời, vì nếu đứa bé này ra đời ...chắc chắn Mạnh Khang sẽ không đến với bạn.

OoO

Ra khỏi phòng, Mạnh Khang lấy điện thoại gọi cho Mỹ Khanh.

- Alô.

Nghe tiếng Mỹ Khanh, anh nóng nảy hỏi ngay:

- Khanh đang ở đâu vậy?

- Ở ...có chuyện gì không?

- Thu Minh... Sao Khanh giấu tôi chuyện của Thu Minh?

Giọng Mỹ Khanh thật điềm tĩnh:

- Vì tôi muốn anh ở bên Khánh Du.

- Tôi hiểu. Nhưng Thu Minh như vậy, tôi làm sao có thể ...

- Anh đến bây giờ cũng không làm được gì. Chỉ bằng cứ ở bên cạnh Khánh Du.

Lòng Mạnh Khang như sôi lên:

- Cô ấy ra sao rồi?

- Đang hôn mê vì chấn thương sọ não.

- Cũng ở bệnh viện này phải không?

- Phải.

Mạnh Khang cúp máy rồi chạy nhanh.

Thu Minh! Nếu em có mệnh hệ nào, anh thật sự sẽ không sống nổi.

OoO

- Thì ra là cậu.

Bà Thu Mai không dấu vẻ khó chịu khi Mạnh Khang xuất hiện.

- Vì cậu mà nó ra nông nổi, cậu vừa lòng rồi chứ?

Mạnh Khang chỉ cúi đầu:

- Lẽ ra ...- bà Thu Mai tiếp tục trách móc - nó đã có chồng, đã sống một cuộc sống hạnh phúc. Chỉ vì cậu, mà rốt cuộc cậu cũng không thật lòng với nó.

Mạnh Khang nhìn thẳng vào mắt bà Thu Mai:

- Con hoàn toàn thật lòng. Con rất yêu Thu Minh và chỉ muốn được kết hôn với cô ấy.

Bà Thu Mai lắc đầu:

- Tốt hơn hết là cậu đừng nói gì. Thu Minh có thể xiêu lòng vì những lời đường mật của cậu, chao đảo vì ánh mắt nồng nàn của cậu nhưng tôi thì không. Tôi căm ghét cậu đã đảo lộn cuộc sống yên bình của mẹ con tôi, làm khổ con tôi.

- Con thành thật xin lỗi - Mạnh Khang vẫn kiên nhẫn.

Rồi bất ngờ anh quỳ thụp xuống, vấp đầu xuống đất - Con thật sự rất đau lòng vì những gì cô ấy phải gánh chịu. Nhưng xin bác hiểu con, con thật lòng yêu Thu Minh.

Bà Thu Mai quay đi:

- Bây giờ còn không biết nó sống hay chết. Cậu nói những lời đó ra mà làm gì. Vả lại, Khánh Du vừa mất đứa con đang nằm kia. Đứa con của cậu đó. Hãy đến với nó đi!

Mạnh Khang đổ gục. Anh đã thật sự không thoát ra được tầm lưới tự tay mình giăng. Nhưng anh không đành rời xa cô. Anh phải làm gì bây giờ?

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Mạnh Khang chợt nhớ đến mẹ. Phải rồi. Mẹ và mẹ của Thu Minh ngày xưa là bạn thân của nhau.

Ngoài mẹ ra, sẽ không còn ai có khả năng xoay chuyển tình thế.

Mạnh Khang vội vã chạy về bên mẹ, thú thật với mẹ tất cả.

Trái với sự mong đợi của anh, mẹ nhìn anh với vẻ thất vọng rồi lắc đầu:

- Mẹ thật không ngờ con sống phúng túng đến như thế. Bây giờ vấn đề con gặp là quá sức của mẹ, mẹ không thể gánh vác nổi. Vì làm sao mẹ có thể đến nói chuyện với mẹ của Thu Minh khi Khánh Du lại là bạn thân của nó, lại vừa mới sẩy thai. Con có thể không công nhận mối quan hệ giữa con và Khánh Du, nhưng mẹ thì không thể chối bỏ người đã mang giọt máu của con, con trai của mẹ à.

Mạnh Khang đau khổ:

- Nhưng con ...

- Mẹ không muốn nghe gì nữa hết! Mẹ nhắc lại, mẹ sẽ không làm theo ý muốn của con, vì con phải có trách nhiệm với những gì mà con gây ra.

- Mẹ ...

- Con đi đi! Nhưng nhớ là Khánh Du đang rất cần con trong giờ phút này đó.

Mạnh Khang cúi đầu lầm lũi bước. Đầu phải anh không biết điều mẹ nói, nhưng anh cũng rất nóng lòng lo cho Thu Minh, làm sao anh có thể làm ngơ được khi cô bị tai nạn nặng nề như thế chứ?

OoO

Thu Minh đã được mổ, nhưng cô vẫn chưa hồi tỉnh. Bà Thu Mai đầu rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng túc trực bên giường con.

Bà ngồi gục đầu lên thành giường, ngủ mơ màng. Chừng cảm giác dường như có ai đó đang nhìn mình, bà ngẩng đầu lên ...

Một người phụ nữ trạc tuổi bà đang nhìn bà mỉm cười.

"Quen lắm". Bà tự nhủ nhưng vẫn chưa nhớ ra.

- Quên tôi rồi sao? - Người phụ nữ đó hỏi.

- Xin lỗi. - Bà hơi ngượng ngùng - Tôi thật sự ...

- Tôi là Sáu Tiên ở gần nhà chị ngày trước.

- Ôi ...- Bà Thu Mai vỗ trán - Chị trông khác xưa nhiều nên thành ra...- Bà Thu Mai vội vã đứng dậy - Mà chị đi đâu đây?

- À! - Bà Sáu Tiên mỉm cười - Tôi đi thăm một người bà con, ngang qua đây trông thấy chị cứ ngỡ ngỡ mãi. Mà có phải Thu Minh đây không? - Bà Sáu Tiên chỉ vào Thu Minh.

- Phải. - Bà Thu Mai vụt mếu máo - Nó đấy.

- Cháu làm sao vậy?

Bà Sáu Tiên ngồi xuống ghế đặt sát giường Thu Minh và nắm lấy tay cô.

- Cháu bị tai nạn.

- Có nghiêm trọng lắm không?

Bà Thu Mai gật nhẹ:

- Bị chấn thương sọ não. Đã mổ, nhưng sau này ra sao thì chưa biết được.

- Tội nghiệp! - Bà Sáu Tiên tắc lưỡi rồi ngáp ngừng - Cháu có gia đình chưa vậy?

- Vẫn chưa. - Bà Thu Mai khẽ lắc đầu - Số cháu ...

Bà lặng thinh bỏ dở câu nói.

- Nhưng chắc đã có người yêu rồi?

- Người yêu cháu đi du học.

Vậy là bà ấy không công nhận Mạnh Khang của mình. Bà Sáu Tiên nhủ thầm. Mà cũng phải thôi, nếu là mình, mình cũng không công nhận.

Bà Sáu Tiên đặt giỏ cây lên bàn:

- Tôi gọi cho cháu. Đi thăm người quen nhưng người ta về mất rồi.

Bà giải thích luôn khi nhìn ánh mắt ngỡ ngàng của bà Thu Mai.

- Cám ơn chị - Bà Thu Mai tỏ vẻ áy náy - Nhưng cháu đâu đã tỉnh. Vả lại, trong lúc cháu thế này, tôi cũng không tiếp đãi gì chị được, chị thông cảm.

- Đừng ngại! - Bà Sáu Tiên cười chân thành - Chúng ta vẫn là bạn thân như hồi nào. Nếu chị không phiền, tôi có thể ở lại với chị vài hôm.

Bà Thu Mai tỏ vẻ mừng rỡ:

- Chị không bận gì sao?

- Không. Tôi ở nhà mãi cũng buồn lắm.

- Vậy thì tốt quá. Tôi đang rất bối rối.

Tối hôm đó, bà Thu Mai không còn e dè nữa, đã kể hết cho bà Sáu Tiên nghe chuyện tình cảm của con mình. Tất nhiên là bà lên án Mạnh Khang ghê gớm và không ngừng nhắc đi nhắc lại việc sẽ không bao giờ gả Thu Minh cho Mạnh Khang.

- Con ăn đi!

Bà Sáu Tiên múc một muỗng cơm đầy đưa đến trước mặt Khánh Du.

- Bác để con!

Khánh Du vội đón lấy chén cơm. Bà Sáu Tiên vỗ nhẹ lên tay cô:

- Ráng ăn và ráng tịnh dưỡng. Người ta nói một lần sa bằng ba lần để đó con.

- Dạ. - Khánh Du chớp nhẹ mắt.

Cô có vẻ rất cảm động. Vì rõ ràng là cô không ngờ mẹ anh sẽ đến đây.

Nhưng có điều cô không trông chờ một ý nghĩ nào khác, bởi lẽ tâm hồn Mạnh Khang, cô cũng đã quá rõ.

- Bác cực với con như vậy, con rất áy náy.

Bà Sáu Tiên trầm giọng:

- Thú thật, bác không biết chuyện Mạnh Khang quen con đến có thai. Nếu rõ mọi chuyện sớm hơn, bác đã tổ chức đám cưới cho hai đứa rồi.

Khánh Du ngượng nghịu:

- Nếu nói cho công bằng thì việc con có thai với anh là do tự ý con. Vì con biết rõ anh không yêu mà con cứ tìm đến anh.

Bà Sáu Tiên khoát tay:

- Bác không hiểu được yêu hay không yêu thì sẽ như thế nào. Vì ngày xưa, bác cũng đã sống rất hạnh phúc. Huống chi hai đứa đã có với nhau một đứa con. Ngoài tình còn có nghĩa, lo gì chuyện sau này chứ.

- Đó là vì bác trai yêu bác - Khánh Du lý giải - Con thật sự rất ân hận khi tìm cách để trói buộc Mạnh Khang như thế này. Lẽ ra anh ấy đã có được Thu Minh, và lẽ ra Thu Minh đã không gặp tai nạn.

Bà Sáu Tiên cầm tay Khánh Du:

- Con là một cô gái rất tốt. Bác thật sự tiếc vì Mạnh Khang đã không hướng lòng về con.

Khánh Du cúi đầu cười nhẹ:

- Thu Minh xứng đáng với anh ấy hơn. Tâm hồn cô ấy trong sáng lắm.

Bà Sáu Tiên vuốt má cô:

- Thôi ăn đi con. Rồi đứa nào cũng sẽ có hạnh phúc hết.

Khánh Du rung rung nước mắt. Cô biết bà thật lòng chúc phúc cho cô và đối với cô bằng một tấm lòng người mẹ. Vậy cô còn mong muốn gì hơn nữa chứ?

OoO

Gia Huy bất ngờ xuất hiện làm bà Thu Mai giật mình và sững sờ đến há hốc tròn cả miệng.

- Ôi! Gia ...Gia Huy ...

- Dạ là con.

Anh ôm chầm lấy bà khiến bà cảm động meo mào:

- Sao con lại bỏ nó mà đi, hả Gia Huy?

- Con xin lỗi.

- Thu Minh ... bị tai nạn nặng lắm.

- Dạ, con biết. - Giọng Gia Huy thật nhẹ.

Bà Thu Mai vùng ra khỏi tay anh và nhìn anh ngờ ngàng:

- Sao con biết được chứ?

- Con luôn quan tâm đến Thu Minh mà mẹ.

Bà Thu Mai lắc đầu:

- Vậy mà nó ...sao ngu khờ dại đột thế không biết.

- Thôi, mẹ đừng trách Thu Minh nữa! Con nghĩ chẳng qua là tụi con không có duyên nợ với nhau.

- Tất nhiên là con phải nói như thế rồi. - Bà nhìn anh giận dữ.

Gia Huy chỉ cười:

- Mẹ cho con vào thăm Thu Minh nhé. Con rất nóng lòng ...

- Phải, phải ...

Bà đẩy cửa phòng:

- Nó vẫn chưa tỉnh, con à.

Gia Huy bước theo bà. Anh đau xót nhìn Thu Minh nằm giữa những thiết bị y tế.

- Bác sĩ nói sao hả mẹ?

- Bác sĩ cũng không giải thích được, chỉ bảo chờ xem.

Gia Huy ngồi xuống cạnh cô. Ngập ngừng một chút, anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô rồi đến gương mặt yêu dấu quen thuộc.

- Sao em lại đến nông này, hờ Thu Minh? Từ lúc anh ra đi, không có ngày nào anh không nhớ đến em. Và luôn mong cho em hạnh phúc. Vậy mà ...em thật đại khờ khi cứ trốn chạy tình yêu của mình. Mạnh Khang yêu em thật lòng mà. Em có thể không nghĩ đến anh, nhưng em không thể không nghĩ đến anh ta. Bây giờ anh ta rất đau khổ, muốn vào gặp em mà không được.

- Này, Gia Huy! - Bà Thu Mai trừng mắt nhìn Gia Huy - Con nói cái quái quỷ gì thế? Mẹ tưởng con đi từng đó ngày, con phải khôn ra. Dè dặt ...Bộ con điên rồi hay sao?

Gia Huy nhìn bà:

- Mẹ hãy xem con là con trai của mẹ. Con trở về vì lo cho em gái của con.

- Gia Huy!

- Từ khi ở đây, con đã nhận ra họ thật sự yêu nhau, yêu mãnh liệt. Và vì thế con không thể làm kẻ ngăn đường họ.

- Con thật là ...

- Con điên khùng, ngu ngốc, sao cũng được mẹ à. Yêu là cho đi mà không cần nhận lại. Mẹ hiểu con chứ?

- Trời ơi! Con nói cái gì đâu không! - Bà Thu Mai bức tức - Có cho thì cũng phải có nhận chứ.

- Người ta chỉ có một tình yêu, cô ấy đã cho Mạnh Khang hết rồi, con còn gì nữa chứ? Mẹ hãy cố chấp nhận sự việc đi. Chẳng lẽ con gái mẹ đau khổ, con trai mẹ thiệt thòi mà mẹ đành lòng sao?

- Ôi trời! - Bà ngửa mặt ra than - Tội nó làm tôi điên mất thôi. Tình yêu thời nay của tội nó thật là tôi không hiểu nổi. Nhưng mà thế nào đi nữa, tôi cũng không chấp nhận Mạnh Khang, con nghe chưa?

Bà dùng dùng bỏ ra ngoài. Gia Huy biết bà quý mến anh nên đã rất tức giận.

Nhưng anh về đây không phải đi tìm lại một tình yêu đã mất. Chỉ cần thấy cô bình yên, anh sẽ lại ra đi.

Tình yêu và lý trí thường song hành. Vậy thì anh mặc kệ mọi người nghĩ gì.

OoO

Điều không ai ngờ là ngay ngày Gia Huy trở về thì Thu Minh tỉnh lại. Chỉ sau vài phút Gia Huy ngồi đó và anh là người đầu tiên trông thấy mặt cô chớp nhẹ.

- Thu Minh!

Anh reo lên và suýt chút nữa là cúi xuống hôn cô.

- Mẹ Ơi! - Anh chạy tuôn ra ngoài, lôi tay bà Thu Mai - Thu Minh đã tỉnh rồi.

Bà Thu Mai cuống cả lên:

- Thật không vậy?

Đến khi trông thấy rõ đó là sự thật, bà lại ôm chầm lấy Gia Huy.

- Cảm ơn con, Gia Huy!

Gia Huy nhìn Thu Minh, xúc động đến độ không nói ra lời.

- Anh!

Cho đến khi cô mấp máy môi gọi, anh mới khẽ khàng, ngồi xuống cầm tay cô.

- Mẹ ...- Cô lại nhìn bà Thu Mai, rồi hỏi - Tại sao con nằm đây?

Bà Thu Mai và Gia Huy đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

- Con không nhớ gì sao? - Bà hoảng sợ cúi sát vào mặt con hỏi.

Cô lắc đầu:

- Con không nhớ.

Gia Huy khều nhẹ tay bà Thu Mai:

- Em bị tai nạn thôi. Mẹ đi gọi bác sĩ đi mẹ.

Bà Thu Mai vội gật đầu:

- Phải, phải. Con ở đây với em nhé.

Nhìn dáng bà tất tả đi ra, Gia Huy giấu tiếng thở dài. Lại vấn đề gì nữa đây? Lay trời... Nếu không, chắc bà sẽ không sống nổi.

OoO

- Cháu làm sao, thưa bác sĩ?

Bà Thu Mai không giấu được sự sốt ruột, lo lắng trên gương mặt.

Bác sĩ trưởng khoa sau khi đích thân xuống khám và hỏi Thu Minh một số câu hỏi đã cố gắng dẫn giải với bà.

- Hiện thời, cô ấy tạm thời gọi là mất trí nhớ. Không hẳn là mất hết mà chỉ là không nhớ những gì không thích nữa.

- Là ...là sao ạ.

- Đường như cô ấy đã gặp một số chuyện gì rất đau lòng và cô ấy muốn quên mọi chuyện liên quan đến vấn đề đó.

- Vậy thì khi nào cháu sẽ trở lại như cũ?

- Có thể là một thời gian hoặc có thể là mãi mãi.

Bà Thu Mai chết điếng. Cho dầu thế nào thì bà vẫn muốn cô trở lại một người bình thường. Chứ sống mà lơ ngơ suốt đời thì sẽ ra sao chứ?

Nhưng đột nhiên, bà nghĩ nếu Thu Minh chỉ còn biết Gia Huy ...thì có phải ý trời là đây không?

Ván đã đóng thuyền ...sau này khi tỉnh lại thật sự cũng sẽ không còn gì thay đổi nữa.

OoO

- Gia Huy! Anh cho em mượn cái gương đi.

Thu Minh cứ năn nỉ làm Gia Huy bối rối quá sức.

Số là khi đưa tay vuốt tóc, Thu Minh mới phát hiện ra tóc ở trên đầu cô không còn.

- Ôi trời! - Cô lo cuống lên - Chắc là em xấu lắm, phải không? Tóc không có, mặt mũi còn ra gì nữa chứ?

Đối với Gia Huy thì Thu Minh thế nào cũng đẹp nhưng dĩ nhiên mấy nàng con gái thì chuyện này sẽ không chấp nhận được.

- Anh làm gì có gương. - Gia Huy đưa tay lục lọi túi quần, túi áo - Với lại rồi tóc sẽ mọc ra, lo gì chứ.

- Biết là thế, nhưng bây giờ đầu tóc thế này, em làm sao dám gặp ai?

- Gặp ai là gặp ai? - Gia Huy nhìn cô dò hỏi.

- Thì bạn bè của em chứ ai.

- Cụ thể?

- Mỹ Khanh, Khánh Du, bạn cùng công ty, bạn của mẹ và cả mẹ của anh nữa ...

Uý trời! Tim Gia Huy nhảy tăng một nhịp. Cô vừa nhắc tới mẹ của anh với giọng điệu của một nàng dâu tương lai. Vậy là sao chứ?

- Anh ...kiếm cho em đi. - Minh lại nài nỉ.

Gia Huy tặc lưỡi:

- Thôi được. Vậy để anh mua cho em một bộ tóc giả, khi nào có khách thì đội lên nhé?

- Nhưng cũng phải có cái gương, để xem em làm nỉ cô có đẹp không chứ?

- Khỏi nói! - Gia Huy vuốt mũi cô.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra. Mỹ Khanh ào vào, sau lưng là một phụ nữ mà Gia Huy chưa hề gặp.

- Ôi, Thu Minh! Mày làm thiên hạ hết cả hồn.

Mỹ Khanh nắm tay Thu Minh lắc lư lắc lư.

- Ấy đừng cháu! - Người phụ nữ đó lên tiếng - Thu Minh đã khoẻ hẳn đâu.

Thu Minh lúc đó mới nhìn người đàn bà. Cô khẽ gạt đầu rồi đưa mắt sang Mỹ Khanh vẻ dò hỏi.

Mỹ Khanh giải thích:

- Đây là bạn của mẹ mày ở dưới quê mới lên. Hai bác cháu tao đang nấu cơm, nghe mẹ mày gọi điện thoại báo tin là chạy vào đây luôn.

- Chào bác. - Thu Minh nói.

Bà Sáu Tiên chưng hửng nhìn cô. Khuôn mặt Thu Minh cứ như lần đầu gặp bà, chẳng lẽ trí nhớ cô vẫn chưa hồi phục?

- Cháu thấy trong người thế nào ? - Bà hỏi cô.

- Dạ, hơi mệt một chút - Thu Minh đáp.

- Cháu không nhớ bác sao ? - Bà hỏi gặng cô.

Thu Minh bẽn lẽn:

- Dạ, có lẽ ngày xưa vì còn nhỏ quá nên cháu không nhớ ạ.

Bà Sáu Tiên thở đánh sụt. Thế là rõ ! Con bé chỉ tính người chứ chưa tính trí. Nhưng sao nó vẫn nhớ Mỹ Khanh ?

Bà lại tiếp tục dò hỏi:

- Cháu có người bạn tốt ghê. Từ hôm bác lên, lúc nào cũng thấy cô ấy lăng xăng lo cho cháu.

Thu Minh cười:

- Cháu còn một người bạn nữa, cũng tốt với cháu như vậy.

- Là ai ?

- Cô ấy tên Khánh Du - Thu Minh đáp rồi quay sang Mỹ Khanh - Nhưng Khánh Du đâu không thấy vậy ? Đến lượt Mỹ Khanh sững sốt. Nói vậy là Thu Minh cao thượng không nhắc nhở gì đến chuyện của Khánh Du ... Hay là Thu Minh ...

- Minh vừa hỏi ... Du hả ? - Mỹ Khanh cà lăm.

- Ủ. Lẽ ra Du cũng phải đến với bồ chứ. Hay trong lúc mình ốm, nó đã lấy chồng rồi nên không thể đến với mình ?

Cả ba người: bà Sáu Tiên, Mỹ Khanh và Gia Huy nhìn nhau. Lần này thì đã rõ, cô thật không nhớ gì nữa cả.

- Thế cậu này cũng là bạn của cháu sao ? - Bà Sáu Tiên chỉ Gia Huy hỏi.

- Dạ ... - Thu Minh mắc cỡ - Ảnh là bạn trai của cháu. Nếu không có gì thay đổi có lẽ sắp tới tụi cháu sẽ đám cưới đó bác.

- Vậy còn Mạnh Khang ? - Mỹ Khanh buột miệng.

- Mạnh Khang nào ? - Thu Minh ngơ ngác hỏi lại.

- À ... Không có gì - Mỹ Khanh xua tay.

Gia Huy không biết mình nên buồn hay nên vui. Bây giờ trong lòng cô chỉ có anh. Cô lại vừa nhắc đến đám cưới.

Gia Huy lẳng lặng bỏ ra ngoài. Nếu anh là một kẻ cơ hội, thì đây là cơ hội tốt nhất.

Bởi lẽ anh còn yêu Thu Minh nhiều lắm. Nhưng nếu như mai này, cô lại nhớ ra Mạnh Khang thì hóa ra anh là kẻ cơ hội tầm thường quá.

Mỹ Khanh đi theo anh:

- Như vậy là sao hả anh Huy ? Nó ... không bình thường.

- Anh đang lo đây - Huy thở dài.

- Nhưng như vậy là tốt cho anh.

Mỹ Khanh cũng chung một ý nghĩ, nhưng Gia Huy không đồng tình:

- Đừng nói như vậy !

Mỹ Khanh phụng phịu:

- Anh ngốc quá.

Huy cười:

- Anh biết !

- Vậy thì đừng khóc hận - Mỹ Khanh hất mặt rồi đi vô trong.

oOo

Khánh Du nghe tin báo, lòng bàng hoàng không nói nổi. Cô tắt tả chạy vào bệnh viện. Biết đâu gặp cô, Thu Minh sẽ nhớ ra, để những trái ngang sẽ không còn đến cho người cô yêu thương, bởi dẫu sao cô cũng đã không giữ được anh.

- Thu Minh !

Khánh Du đem những bức xúc đó ulla vào phòng như một cơn lốc.

Thu Minh đang thiu thiu ngủ, nghe tiếng của bạn, mở ngay mắt ra nhìn.

- Khánh Du ! - Cô mừng rỡ thấy rõ.

Khánh Du ngồi xuống ghế và siết lấy tay bạn.

- Mừng Minh đã tỉnh.

- Cám ơn Du. Minh xui quá.

Du giả vờ:

- Sao mà đến nông nổi ?

- Không biết nữa - Minh lắc đầu, vẻ mặt rất thành thật - Minh đã cố nhớ nhưng không nhớ ra được vì sao. Chỉ biết hiện tại phải nằm như thế này. Mà sao Du xanh thէ ?

- Minh cũng mới ốm một trận.

- Bây giờ thì khỏe hẳn chứ ?

- Khỏe.

Khánh Du lặng thinh nhìn Minh một lúc lâu, rồi cô ngáp ngừng:

- Thật ra ... trước lúc Minh gặp tai nạn, Minh có đến nhà mình. Hai đứa mình đã có cái vấ rồi Minh bỏ chạy ...

Minh hấp tấp cắt ngang:

- Thật vậy sao ? Sao mình không nhớ kìa ! Đến nhà Du, cái vấ, bỏ chạy ... Sao vậy nhĩ ? Lý do gì vậy nhĩ ?

Thu Minh nhìn Du chăm chăm:

- Mình không nhớ gì hết. Du nói cho mình nghe đi. Sao mình lại đến đó rồi cãi vã với Du.

Khánh Du bậm môi:

- Mình có nhớ ... Mạnh Khang không ?

- Mạnh Khang ? Mạnh Khang ... - Minh lẩm bẩm - Mạnh Khang là gì của mình mà sao ai cũng hỏi mình cái tên đó.

- Anh ấy ... là người Minh yêu mà.

- Nói bậy ! - Thu Minh nhìn quanh - Bỏ đừng nói vậy trước mặt Gia Huy nghe. Minh và Gia Huy sắp đám cưới đó.

Khánh Du nhắm mắt:

- Thật tội cho Mạnh Khang ! Hay là ... bỏ thử gặp Mạnh Khang một lần đi.

Thu Minh giãy nảy lên:

- Không ! Mình không hề biết Mạnh Khang là ai. Mình không muốn nghe tới chuyện này nữa.

Khánh Du nhìn Minh lạ lẫm:

- Nếu mình là bỏ, mình sẽ tìm hiểu tại sao ai cũng nói như vậy. Hay là bỏ không muốn biết ?

- Khánh Du !

Giọng của bà Thu Mai làm cả hai giật mình. Bà tỏ vẻ không hài lòng:

- Thu Minh còn chưa khỏe, cả con nữa. Con hiểu ý bác không ?

- Nhưng mà ... - Khánh Du phân trần - Nếu Thu Minh ở mãi tình trạng này sẽ không tốt.

Bà Thu Mai nói thẳng:

- Bác không cần nó nhớ ... Cứ như thế này là tốt nhất.

- Nghĩa là ... - Khánh Du nhìn bà trân trối.

- Nó sẽ đám cưới với Gia Huy.

- Bác ! - Khánh Du kêu lên - Gia Huy đâu phải là ...

Bà Thu Mai ngắt lời cô:

- Gia Huy là người xứng đáng nhất.

Khánh Du tỏ vẻ bức bối:

- Bác nói vậy thì thôi. Con xin phép. Mình về đây.

Cô quay sang Thu Minh. Thật lạ là Thu Minh không quan tâm đến câu chuyện giữa cô và bà Thu Mai.

Con nhỏ nhắm mắt ngủ ngon như chưa từng nói gì với Khánh Du khiến cô thêm bức tức. Nhưng rồi nhớ lại Thu Minh vừa bị tai nạn Khánh Du mới nguôi ngoai.

Có điều cô phải gặp Mạnh Khang, cho anh biết tình hình của Thu Minh. Chắc là chưa ai nói cho anh nghe đâu.

oOo

- Chị thấy tôi nên làm sao cho phải, chị Sáu ?

Bà Thu Mai đứng khoanh tay về mặt trầm ngâm. Bà Sáu Tiên đứng cạnh bên cũng không có vẻ vui:

- Tôi không biết, vì tôi không phải là chị. Nhưng nếu là tôi, tôi sẽ vì sức khỏe của con trước.

Bà Thu Mai hơi cúi đầu:

- Tôi cũng biết như thế. Nhưng đây lại là cơ hội tốt cho Gia Huy, người mà tôi rất ưng ý.

- Mạnh Khang có gì mà chị không thích ? - Bà Sáu Tiên đột ngột hỏi.

- Không phải là tôi không thích - Bà Thu Mai bày giải - Chỉ là tôi không chê Gia Huy ở điểm nào cả. Vì hai đứa đã quen nhau năm năm, nên tôi thấy không cần phải chọn lựa một người nào khác.

- Nhưng Thu Minh yêu Mạnh Khang ?

- Tình yêu ... - bà Thu Mai cười nhẹ - Ở tuổi chúng ta có lẽ đã quá hiểu tình yêu ... Có cần thiết và quan trọng không ? Và những xao lòng trong đời không phải là ít. Vì vậy, tôi không cho là Thu Minh yêu Mạnh Khang. Đó chỉ là một phút xao động, choáng ngợp trước một cái mới lạ.

- Tôi lại cho Mạnh Khang là gió ... và "gió làm tắt những ngọn lửa nhỏ và bùng lên những ngọn lửa lớn".

- Nhưng Mạnh Khang lại là người yêu của bạn nó. Và cho dù chúng nó không thành thì Thu Minh cũng không nên xen vào.

- Chị không thấy tội cho chúng nó sao, khi yêu nhau mà không đến được với nhau ?

- Tôi đã nói rồi, tình yêu không phải là tất cả. Không thể vì nó mà bất chấp mọi thứ.

Bà Sáu Tiên thở dài:

- Chị lý trí quá.

Giọng bà Thu Mai thật nhẹ:

- Vì ... tôi đã vì tình yêu mà rồi chẳng ra sao. Tôi không muốn con tôi ... giống tôi. Người đàn ông nào yêu mãnh liệt quá thì sẽ mau chóng quên mình. Ví như nước sôi mãi thì sẽ cạn vậy. Tôi thích Gia Huy, tình yêu của nó nhẹ nhàng nhưng sâu sắc và yên ổn. Ở bên Gia Huy, tôi tin Thu Minh sẽ không gặp bão tố, khổ sở.

- Chị nói đúng - Bà Sáu Tiên sau cùng cũng phải đồng ý - Có điều tôi sợ sau này Thu Minh sẽ nhớ lại. Lúc đó hóa ra chị lại đặt hôn nhân của mình lên đầu ngọn sóng.

- Vì thế tôi mới bàn với chị ... là để cho Thu Minh thật sự bình phục hay lợi dụng cơ hội này ...

- Nhưng rõ ràng là chị chỉ ủng hộ Gia Huy.

- Đúng.

- Vậy chị hãy nắm lấy cơ hội. Biết đâu sau này khi ván đã đóng thuyền ... Có điều Gia Huy theo nhận xét của tôi lại không phải là một kẻ cơ hội.

Bà Thu Mai gật đầu:

- Chị nói đúng. Nhưng Gia Huy luôn vì Thu Minh. Nếu làm điều gì tốt cho Thu Minh, Gia Huy sẽ không ngần ngại.

Bà Sáu Tiên không tiếp tục câu chuyện nữa. Lần này, đến lượt bà khoanh tay đứng trầm ngâm.

Trong khuôn viên bệnh viện, hoàng hôn xuống nhanh. Phút chốc bóng tối đã phủ đầy. Bà Sáu Tiên một mình đứng đấy mà lòng đau thắt khi nghĩ đến con trai. Nói gì đi nữa, bà cũng là mẹ. Và không một người mẹ nào có thể thờ ơ với nỗi khổ của con được.

Bà quay vào phòng nói nhỏ với bà Thu Mai:

- Tôi thật lòng khuyên chị nên để Mạnh Khang gặp mặt Thu Minh một lần. Có gì, sau này nó cũng không trách chị được.

Bà Thu Mai nhíu mày. Thật trong lòng bà cũng đã nghĩ như vậy nhưng bà vẫn trả lời:

- Tôi sẽ suy nghĩ lại.

oOo

Khánh Du nói đã xong mà Mạnh Khang vẫn cứ ngồi thẩn ra. Chuyện bất ngờ làm anh như hóa đá. Khánh Du không chịu nổi vẻ mặt đó, cô gần như gất lên:

- Anh phải làm gì đi chứ, Mạnh Khang ?

Mạnh Khang khẽ lắc đầu:

- Làm gì bây giờ ?

Khánh Du lắc tay anh.

- Tỉnh ra đi Khang và không phải ngại em. Hai người yêu nhau thì phải cố gắng lên, không thể buông xuôi như vậy. Đứng lên và đi gặp Thu Minh, khơi gợi trí nhớ của nó ! Nếu không, anh sẽ mất nó đó ! Khang chần chừ. Anh chỉ ngại gặp bà Thu Mai và vì chuyện của Khánh Du, anh luôn thấy mình không xứng đáng với cô.

- Đi đi anh ! - Khánh Du lại giục - Nếu cần phải quỳ dưới chân mẹ của Thu Minh thì anh cũng nên làm mà.

Mạnh Khang bước một bước rồi quay lại nhìn Khánh Du. Cô gật đầu với anh, ánh mắt đầy áp lực khuyến khích khiến Mạnh Khang như tỉnh lại.

Anh mạnh dạn tìm đến bệnh viện. Khác với sự lo sợ của anh, bà Thu Mai khi trông thấy anh đã đứng dậy đón tiếp:

- Tôi cũng đang mong gặp cậu đây.

Mạnh Khang bất ngờ nên chỉ biết "ạ, vâng".

- Ngồi xuống đi ! - Bà chỉ vào chiếc ghế.

Anh không giấu được sự sốt ruột liền ngồi ngay xuống và nhìn trân trân vào Thu Minh.

Cô đang ngủ, vẻ tiều tụy và cái đầu quấn băng trắng toát làm lòng anh đau nhói.

- Cứ để cho nó ngủ đã - Bà như hiểu ý anh.

- Dạ - Rồi anh quay sang bà - Bác vừa nói là muốn gặp cháu ?

- Phải. Ai bảo cậu đến đây vậy ?

Khang ngần ngừ:

- Dạ ... là Khánh Du.

Bà Thu Mai có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy à ! Khánh Du biết tôi muốn gặp cậu sao ?

- Dạ không. Cháu đến là vì ...

- Tôi hiểu rồi - Bà Thu Mai khoát tay - Vậy là Khánh Du đã nói cho cậu nghe tình trạng của Thu Minh, phải không ?

- Dạ.

- Cậu nghĩ sao ?

- Dạ, cháu chưa kịp nghĩ gì hết. Chỉ thấy rất lo cho Thu Minh.

Bà Thu Mai nhìn anh:

- Nó bây giờ chỉ nhớ Gia Huy và cái đám cưới sẽ có giữa nó và Gia Huy.

Mạnh Khang cup mắt:

- Dạ, cháu biết.

- Tôi đã định cứ thế mà tiến hành. Vì cậu và Khánh Du đã có quan hệ, còn tôi thì không thể chấp nhận chuyện đó. Nhưng ...

Mạnh Khang nhìn bà, chờ nghe.

- Tôi không đành lòng, vì biết nó và cậu yêu nhau. Nên tôi ... muốn cậu gặp nó một lần xem sao.

- Vâng. Cháu cũng rất muốn gặp mặt cô ấy.

Bà Thu Mai có vẻ bức bối:

- Thật ra, tôi luôn bị giằng co bởi Khánh Du, Gia Huy. Tôi thấy thật có lỗi với hai người đó ...

- Cháu chưa nghĩ gì khác ngoài vấn đề bệnh tình của Thu Minh, cho nên bác đừng quá bận tâm.

Mạnh Khang lên tiếng trấn an bà.

Nhìn vào đôi mắt sáng và thẳng thắn của Mạnh Khang, bà Thu Mai thở dài:

- Tôi khổ tâm lắm.

- Cảm ơn bác đã thông cảm.

Khang nghe lòng nhẹ đi một chút. Bà Thu Mai đứng dậy:

- Thôi vậy, cậu cứ ở đây, tôi sẽ ra ngoài để xem khi tỉnh lại nó sẽ thế nào.

- Vâng. Cảm ơn bác.

Bà thở ra như trút bỏ được một gánh nặng. Rồi bà khép cửa lại. Mạnh Khang có thể làm tan giấc mơ của bà, nhưng Thu Minh mạnh khỏe thật sự mới là điều bà cần. Xin lỗi Gia Huy. Bác đã rất muốn vì con, nhưng mong con thông cảm cho bác.

oOo

Chưa bao giờ Mạnh Khang lại thấy sự chờ đợi nó khủng khiếp như thế này. Cho dù biết trước là cô đã mất trí nhớ, nhưng khi bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của cô trước mình, lòng Mạnh Khang không khỏi tê tái buồn.

- Anh ... là ai vậy ? - Cô hỏi và ngồi nhòm dậy.

Mạnh Khang cố nở nụ cười tươi :

- Em ... thử nhớ xem !

Thu Minh chau mày :

- Sao lại phải thử nhớ ? Tôi không quen anh.

Mạnh Khang ồ ồ cất giọng hát :

- Có một thằng Tí sún ... Tí sún nhe cái răng nham nhở chổi cùn, vì nó lười đánh răng sớm tối, lại ăn kẹo suốt ngày không thôi. Anh Tí ơi ...

- Thôi ! - Thu Minh phá ra cười giòn giã - Bài này lâu lắm rồi tôi mới nghe đó.

Mắt Mạnh Khang sáng lên :

- Lâu là bao giờ ?

- Hồi còn bé tí.

- Thế hồi đó, ai hát bài này vậy ?

- Thì tôi hát chứ ai ! - Thu Minh nghênh mặt.

- Hát để chọc ai kia ?

Thu Minh gãi gãi tay lên má :

- Không nhớ được ! Chắc là bạn bè lối xóm đó thôi.

Mạnh Khang xùi xuống :

- Vậy à ! Thế ... Thu Minh có biết Bé Lùn không ?

- Bé Lùn ? - Thu Minh tròn mắt nhìn anh - Sao anh biết tên tôi vậy ?

Mạnh Khang nói như reo :

- Thì anh là Tí Sún nè.

- Anh à ? - Thu Minh hỏi lại.

- Ủ - Mạnh Khang cười toét miệng.

Thu Minh quay mặt đi :

- Xạo.

- Thật mà - Mạnh Khang nắm tay cô - Tí Sún là anh. Mà ... Mạnh Khang cũng là anh. Em hãy nhớ lại đi !

- Coi kìa ! - Thu Minh rút phắt tay lại - Anh đừng có nói lung tung. Mấy hôm nay, tôi nghe ai cũng nhắc tên Mạnh Khang. Thì ra là anh ! Nhưng tôi đâu có quen anh chứ ?

Mạnh Khang nói gấp gấp :

- Vì em bị tai nạn nên mất trí nhớ. Chứ anh là Mạnh Khang, là Tí Sún của ngày xưa. Chúng ta đã từng bên nhau. Em còn nhớ anh đã nói lòng anh đối với em sẽ không bao giờ thay đổi.

Thu Minh xua tay :

- Anh nói cái gì vậy ? Tôi có người yêu là Gia Huy. Chúng tôi quen nhau năm năm, và sắp tới đây sẽ làm đám cưới. Gia Huy ! Gia Huy ơi !

Thu Minh hét âm lên. Tìm Mạnh Khang như có ai bóp chặt.

- Phải. Em đã từng quen Gia Huy, nhưng đó là chuyện của ngày trước. Em đừng như vậy, Thu Minh. Đừng quên anh !

Càng nói, Mạnh Khang càng quên mất mình đang làm cô sợ. Vì thế, khi anh vừa chồm tới sát mặt cô thì

...

Bốp ... Anh nhận một cái tát như trời giáng.

Mạnh Khang sực tỉnh nhìn về sợ hãi trên mặt Thu Minh. Đồng thời cửa bật mở, Gia Huy đến bên anh ôn tồn.

- Đừng nóng ! Tôi sẽ giúp anh.

Thu Minh trông thấy Gia Huy, òa ra khóc :

- Gia Huy ! Anh ta là ai vậy ?

Mạnh Khang đau xé lòng khi thấy cô ôm chặt lấy Gia Huy :

- Xin lỗi.

Anh chỉ nói được có thể rồi bỏ đi.

- Hôm nay, nghe lời chị, tôi đã cho Mạnh Khang đến đây.

Câu nói đột ngột của bà Thu Mai làm bà Sáu Tiên mừng hóm.

- Thật vậy sao chị ?

Đang nằm bên cạnh, bà Sáu Tiên bật ngồi dậy hỏi. Tổ vẻ ngạc nhiên vì thái độ của bà Sáu Tiên, bà Thu Mai gật đầu :

- Phải. Thì chị đã khuyên tôi như vậy mà.

- Thu Minh phản ứng thế nào ?

Bà Thu Mai dàu dàu :

- Tất nhiên là không nhận ra. Nó còn sợ đến phát khóc.

Bà Sáu Tiên thất vọng :

- Rõ khổ ! Chắc là Mạnh Khang buồn lắm.

Bà Thu Mai lẩm bẩm :

- Chắc là phải thử vài lần nữa.

Bà Sáu Tiên đồng tình ngay :

- Phải đó. Phải gặp Mạnh Khang nhiều thì may ra ...

Bà Thu Mai chột quay người đi, làu bàu :

- Gặp vài lần không được thì thôi. Tôi không thích cho chúng nó gặp nhau nhiều đâu.

Bà Sáu Tiên xịu mặt :

- Chị thật là ... vừa muốn con khỏi bệnh, vừa muốn có rể ưng ý ... trong khi thằng bé kia có gì đâu chứ ?

- Sao chị biết ? - Bà Thu Mai quay lại - Nội cái chuyện làm con Khánh Du có bầu rồi định thôi là thấy không được rồi. Có cả chục căn nhà tôi cũng không ham người như vậy đâu.

Bà Sáu Tiên bênh vực cho con :

- Nó đâu có tệ đến độ bỏ con người ta. Chẳng qua Khánh Du tự giác rút lui đấy chứ.

Bà Thu Mai "hừ" nhẹ :

- Là con Khánh Du khôn, không dại rằng buộc với một người như thế.

- Chị nói cứ như thằng bé là đồ bỏ đi không xài được - Bà Sáu Tiên xót con, cảm râm.

- Thì đúng là xài không được chứ sao. Mà sao chị lại cứ bênh Mạnh Khang quá vậy ?

Bà Sáu Tiên giật thót người, sức nhớ chưa cho bà Thu Mai biết chuyện. Nhưng có lẽ là không nên giấu nữa. Bà Sáu Tiên nghĩ vậy nên bà hắng giọng :

- Chị này ...

- Có chuyện gì hả chị ?

Bà Thu Mai hết sức ngạc nhiên vì giọng nói nghiêm trọng của bà bạn.

- Có một điều tôi chưa cho chị biết là ...

Bà Thu Mai nhòm dậy, mắt mở lớn nhìn bà Sáu Tiên.

- Mạnh Khang là con trai của tôi. Thằng Tí Sún hồi xưa đó.

- Trời đất ! - Bà Thu Mai bùm miệng.

Thằng Tí Sún ngày xưa suốt ngày quanh quẩn bên con Bé Lùn của bà là Mạnh Khang ư ? Hèn chi mà Thu Minh không đảo điên sống chết như vậy. Nếu không vì sinh kế, bà mà còn ở đó, mọi việc có lẽ đã khác.

Nhưng Gia Huy ... Số phận đã cho Thu Minh gặp Gia Huy, và xét cho kỹ thì chính số phận đã đẩy nó ra xa Mạnh Khang. Vậy thì có thể làm khác được sao ?

- Sao chị không nói với tôi từ đầu ? - Bà Thu Mai đến lúc này mới lên tiếng.

Bà Sáu Tiên trả lời thành thật :

- Vì tôi biết chị không có ấn tượng tốt về Mạnh Khang. Tôi không muốn chị rối trí. Nhưng đến nước này thì tôi đành nói thật, kéo khi chị biết chị lại trách.

Bà Thu Mai thoáng bối rối :

- Những gì tôi nói về Mạnh Khang có làm đau lòng chị thì tôi xin lỗi.

Bà Sáu Tiên cười khẽ :

- Chị nói đâu có gì sai. Có điều tôi mong xét lại mọi chuyện. Làm người, ai cũng có thể sai lầm, nhưng tôi nghĩ mọi sai lầm đều có thể sửa chữa hoặc làm lại ...

Bà Thu Mai khẽ lắc đầu :

- Chuyện gì cũng có cái giá của nó. Trước sau gì tôi cũng vẫn ưng Gia Huy hơn. Không phải vì gia cảnh nó giàu có, khá giả, mà vì nó không lãng nhãng, đào hoa như Mạnh Khang. Với lại, Khánh Du là bạn Thu Minh, tôi thấy thật khó cho Thu Minh nếu chọn Mạnh Khang.

- Tôi hiểu chị. Nhưng tôi cũng là một người mẹ, không thể thấy con sai lầm đau khổ mà không tìm cơ hội để giúp nó. Vì vậy, tôi xin chị cứ để mọi chuyện xảy ra tự nhiên, cái gì đến sẽ đến.

Bà Thu Mai trầm giọng :

- Nếu Thu Minh nhớ được, chắc chắn nó sẽ nghiêng về Mạnh Khang.

- Cũng có thể là không, vì còn Khánh Du - Bà Sáu Tiên nhắc nhở - Cho nên chị cứ để tụi nó tự định đoạt. Tụi nó sẽ không oán trách gì mình được.

- Nói vậy là Mạnh Khang đã về cầu khẩn chị ?

Bà Thu Mai nhướn mày.

- Phải. Nhưng trước mặt nó, tôi đã không đồng tình. Vì thế, việc tôi lên đây nó không biết gì cả. Mục đích của tôi là muốn gặp Khánh Du, gặp chị rồi mới quyết định.

- Vậy chị thấy Khánh Du ra sao ? - Bà Thu Mai hỏi khó.

Bà Sáu Tiên nói thật lòng :

- Tôi cũng thương Khánh Du lắm. Chỉ vì nó quá yêu con tôi mà phải chịu bao đau khổ, thiệt thòi. Nhưng chị cũng biết đó, chúng ta không thể là người quyết định mọi chuyện. Biết làm sao được ?

- Sao lại không ! Khi con mình không đúng, mình phải sửa trị. Đâu phải nó muốn làm gì cũng được.

- Còn tùy theo chuyện. Tình cảm là cái không thể gò ép được.

- Vậy thì hóa ra chị cổ vũ chuyện tự do quan hệ luyến ái trước hôn nhân sao ?

- Tôi không có ý đó. Nói cho công bằng, Mạnh Khang chỉ có lỗi một phần. Dù tôi thông cảm mà thương Khánh Du cũng không thể phủ nhận việc Khánh Du có lỗi. Mình là con gái, mình phải biết giữ chứ.

Bà Thu Mai làm thinh. Tất nhiên là bà Sáu Tiên nói đúng. Nhưng phóng túng như Mạnh Khang thì thà là bà không biết.

Bà Sáu Tiên hiểu tâm trạng của bạn nên cười nhẹ :

- Tôi chỉ nói theo lẽ phải chứ tôi không bênh vực cho con trai. So với Gia Huy, Mạnh Khang không bằng. Có điều chúng nó yêu nhau, nên mong chị cho chúng nó quyền định đoạt. Tôi chỉ xin chị vậy thôi.

Bà Thu Mai nằm xuống nhắm mắt :

- Tôi không hứa được.

Bà Sáu Tiên cũng nằm xuống theo :

- Chị không đuổi nó đi là tôi cảm ơn rồi.

Bà Thu Mai sửa lại :

- Mục đích tôi muốn Thu Minh thật sự hồi phục trí nhớ thôi.

Bà Sáu Tiên cười xòa :

- Rồi, tôi hiểu. Thôi, chị ngủ đi !

Bà Thu Mai với tay tắt đèn. Trong bóng tối, bà khẽ nhắm mắt khó ngủ, tất nhiên là vì những lời nói của bà Sáu Tiên. Nhưng giá mà bà ấy cứ giấu như từ đầu có lẽ tốt hơn.

oOo

- Nè, bộ mày thật lòng "chúc phúc" cho Mạnh Khang sao ?

Vừa chuẩn bị sắp mấy ngăn đồ ăn cho vào giỏ, Mỹ Khanh vừa hỏi Khánh Du.

Ngã dài người ra ghế xa lông, Khánh Du trả lời bằng giọng ơ hờ :

- Thì thật chứ sao !

Mỹ Khanh lắc nhẹ đầu :

- Nếu là tao, chắc không thể gặp Thu Minh được nữa.

- Nó đâu phải cố tình. Vả lại là do Mạnh Khang mà.

- Dù là vậy nhưng mình không thể không ghen.

- Chẳng có ích gì.

- Có điều chắc Mạnh Khang bị trời phạt, nên Thu Minh cứ mở miệng ra là gọi Gia Huy.

Khánh Du tắc lưỡi :

- Tội nghiệp anh ấy.

Mỹ Khanh tròn mắt :

- Còn nói vậy được hả ?

- Cảm giác thật đó.

Mỹ Khanh nhìn Khánh Du lom lom :

- Mày cũng ngộ thật !

Khánh Du bật dậy xem đồng hồ :

- Thôi, bỏ chuyện đó đi. Đến giờ rồi, không thì con bé đói mất.

"Con bé" là từ Khánh Du gọi Thu Minh, xem ra Du thật lòng, không oán hận gì bạn khi mà vì Minh, Du đã mất tất cả.

Thật là chuyện xưa nay cũng hiếm, Mỹ Khanh nhủ thầm như vậy rồi xách giỏ lên :

- Đi Du !

Thu Minh vừa được về nhà ngày hôm qua. Mỹ Khanh tình nguyện nấu cơm mỗi ngày đem sang, vì bà Thu Mai còn bận việc ở tiệm sách. Chuyện sinh kế đâu thể bỏ phế lâu dài được.

Bà Sáu Tiên đã trở về nhà, có hẹn vài hôm sẽ lên. Mạnh Khang thì không thể ở thường xuyên. Chỉ còn Gia Huy ở trông nom Thu Minh, nhưng lại vướng về trong việc bếp núc, thế nên ý tốt của Mỹ Khanh được mọi người tán thành.

Khánh Du giành lấy giỏ :

- Đưa đây ! Mày chạy xe đi.

- Ủ. Tao quên.

Mỹ Khanh ngồi lên xe. Khánh Du nét mặt vẫn còn xanh tái và mệt.

- Kể ra Thu Minh có phước thật - Du tắc lưỡi.

Vừa nói dứt câu thì cô nghe tiếng Mỹ Khanh reo :

- Ủa ! Đi đâu đây, ông tướng ?

Khánh Du chồm người ra nhìn. Một người đàn ông lạ hoắc đang toét miệng cười với Mỹ Khanh.

- Thì đi thăm em chứ đi đâu !

- Chuyện xưa nay hiếm có đó nghe - Mỹ Khanh trêu.

- Nói oan cho anh quá - Hoàng Đức gãi đầu.

- Thì anh nhớ xem, đây là lần thứ mấy anh đến đây ?

- Lần đầu - Hoàng Đức cười hi hi.

- Ai vậy ? - Khánh Du tò mò.

- Quên nữa ! - Mỹ Khanh chỉ tay vào Hoàng Đức - Anh họ của tao, Hoàng Đức. Còn đây là Khánh Du, bạn em.

- Chào. Rất hân hạnh.

Gần như cả hai cùng buột miệng nói.

Hoàng Đức kín đáo quan sát Khánh Du một thoáng, vì dầu gì anh cũng đã biết chuyện.

Mỹ Khanh hắt mặt với anh :

- Thăm Thu Minh với em không ?

Hoàng Đức nhướn mày :

- Thu Minh sao mà thăm ?

Mỹ Khanh trả lời ngắn gọn :

- Bệnh.

- Sao bệnh hoài vậy ?

Hoàng Đức hỏi và quay đầu xe lại. Mỹ Khanh đùa :

- Nó nhớ anh đó.

- Được vậy cũng phước - Hoàng Đức đáp tỉnh.

Nghe vậy, Khánh Du lia mắt quan sát Hoàng Đức. Coi bộ Thu Minh lại có thêm một cây si. Con nhỏ xem ra quuyến rũ góm, chẳng bù cho cô và Mỹ Khanh.

Tự dưng môi Khánh Du hơi bĩu ra, đúng lúc Hoàng Đức quay nhìn cô. Khánh Du bối rối quay mặt đi.

Hoàng Đức cười thầm. Anh biết tông Khánh Du đang nghĩ gì. Ừ. Thì cứ cho là anh thích Thu Minh đi.

Có điều sao lúc này anh lại thấy cái môi trề trề của Khánh Du rất đáng yêu mới chết chứ.

Nhưng Khánh Du chỉ bối rối một chút, bởi lẽ cô đâu còn là một cô bé mới lớn, nên Khánh Du thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Hoàng Đức, khiến trái tim anh chợt dừng mà sai một nhịp đập.

Chà chà ... Hoàng Đức cô trấn an cái cảm giác xao động bất thường của mình. May là ngay sau đó Mỹ Khanh cho dừng xe.

- Tới rồi đó.

Mỹ Khanh nhìn anh, vẻ mặt bí hiểm. Hoàng Đức giơ tay ra nói với Khánh Du :

- Để tôi xách cho.

"Muốn ga-lăng chứ gì". Khánh Du nghĩ thầm và cô cười :

- Không sao ! Tới nơi rồi còn gì.

Rồi cô xăm xăm đi vào nhà. Để giỏ xách đồ ăn xuống bếp, cô quay lại phòng Thu Minh.

- Minh ! Đội tóc giả vô, có khách đó.

- Ai vậy ? - Thu Minh đang chống cằm, vẻ tư lự suy nghĩ, nghe Khánh Du nói, cô hỏi lại.

- Không biết - Du lắc đầu rồi nhìn quanh quất - Gia Huy đâu ?

- Ảnh về nhà một chút.

Thu Minh lấy bộ tóc giả chụp lên đầu rồi đi ra. Trông thấy Hoàng Đức, cô cứ tròn mắt ra :

- Anh là ... là khách của tôi hả ?

Câu hỏi làm Hoàng Đức đứng trơ ra như phỗng.

- Ủa ! Sao ... ngộ vậy Khanh ?

Anh hỏi cô em họ, trong khi cô đang cố giấu nụ cười.

Mỹ Khanh chỉ Hoàng Đức chiếc ghế, rồi kéo Thu Minh ra ngồi đối diện :

- Nhớ thử xem ! Quen lắm đó.

Thu Minh nhúu mày ... nhăn mặt ... rồi lắc đầu :

- Chịu !

Hoàng Đức vụt hiểu ra :

- Thu Minh gặp tai nạn sao ?

Mỹ Khanh gật nhẹ :

- Chấn thương sọ não đấy anh ạ.

- Sao đến nỗi như vậy ?

- Vì cái tin Khánh Du và Mạnh Khang đã có ...

Mỹ Khanh không nói tiếp mà chỉ ra dấu. Hoàng Đức thở dài. Ra thế ! Anh chép miệng :

- Sao Minh biết ?

- Khánh Du nói.

Hoàng Đức nhúu mày :

- Cô ấy muốn Thu Minh rút lui à ?

- Không. Nó chỉ không kiềm chế được.

Thu Minh đột ngột xen vào :

- Hai người đang nói chuyện liên quan đến tôi đó sao ? Mà anh này có quen với Mạnh Khang sao ?

Hoàng Đức thử Thu Minh :

- Hôm ở dưới quê, tôi có nói với Minh rồi.

- Ở dưới quê ? - Thu Minh hỏi lại, vẻ mặt ngạc nhiên tốt độ - Tôi về quê với anh nữa hả ? Sao ... toàn đàn ông lạ xuất hiện mà cứ bảo quen với tôi ? Nói cho tôi nghe đi, về Mạnh Khang rồi anh, trong khi tôi chỉ nhớ có Gia Huy.

Hoàng Đức nhìn Mỹ Khanh :

- Mạnh Khang mà Minh cũng không nhớ sao ?

- Vậy mới nói.

- Sao không hỏi bác sĩ ?

- Bác sĩ bảo hiện tại nó không muốn nhớ những chuyện gây đau buồn. Đang nhắc đám cưới với Gia Huy đó.

- Vậy là Mạnh Khang "tiêu" rồi !

Hoàng Đức quay nhìn Thu Minh. Cô lơ ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm quan tâm đến câu chuyện của anh và Mỹ Khanh nữa.

Thật là có năm mơ anh cũng không nghĩ ra câu chuyện sẽ xoay vần như thế này. Đột nhiên anh thấy ánh mắt Thu Minh tối sầm đau khổ, rồi cô đứng nhanh dậy.

- Tôi mệt quá ! Đầu nhức không chịu nổi. Chào anh gì nhé.

Cô nói và bỏ đi nhanh vào phòng.

- Chắc tại nó cố gắng nhớ lại mọi việc. - Mỹ Khanh suy đoán.

Hoàng Đức gật đầu khuyên :

- Có lẽ nên để tự nhiên đừng ép Thu Minh. Gây ra sự căng thẳng vào lúc này là không tốt.

Khánh Du xuất hiện ở cửa phòng khách :

- Đã lo cơm cho Thu Minh rồi. Anh Đức ở lại dùng cơm với tụi này chứ ?

Hoàng Đức đứng dậy :

- Cám ơn Khánh Du. Nhưng hẹn dịp khác nhé.

- Về với bé Ca Dao phải không ?

Mỹ Khanh hỏi và đứng dậy tiễn anh.

- Ủ. Thôi, chào cả hai.

Đúng lúc ấy Mạnh Khang vén tấm sáo bước vào.

- Ủa ! Anh cũng ở đây sao ? - Khang hỏi có vẻ ngạc nhiên nhìn Đức.

- Ủ. Nghe nói Minh bệnh nên anh đến. Bây giờ phải về.

- Chào anh - Mạnh Khang chia tay ra.

Hoàng Đức chợt nhớ lại ánh mắt tối sầm của Thu Minh lúc nãy. Anh quay trở lại vị trí của Thu Minh ngồi. Từ chỗ này, anh có thể nhìn thấy người đi ở ngoài đường. Chẳng lẽ ...

Hoàng Đức khẽ lắc đầu rồi đi ra. Mỹ Khanh, Khánh Du và Mạnh Khang ngạc nhiên nhìn anh, nhưng anh chỉ nói :

- Không có gì đâu.

Rồi Hoàng Đức phóng xe đi.

oOo

- Chào. Anh ăn cơm chưa ?

Vừa cầm chén cơm lên định và một miếng thì trông thấy Mạnh Khang, Thu Minh vội đặt chén xuống để chào.

- Em cứ ăn đi !

Mạnh Khang kéo ghế ngồi đối diện với cô. Thu Minh có vẻ ngại :

- Để tôi kêu Mỹ Khanh dọn hộ ...

Mạnh Khang ngăn lại :

- Không cần phải thế ! Em cứ ăn đi.

- Nhưng anh đã ăn chưa ?

Mạnh Khang nói dối :

- Rồi.

- Vậy thì xin phép.

Thu Minh nói rồi không khách sáo cầm cúi ăn. Mạnh Khang ngồi nhìn cô trân trân. Cho đến giờ này mà cô vẫn chưa có một biểu hiện gì là nhớ đến anh.

Trong mắt cô, anh vừa xa lạ, vừa dễ ghét. Thế mới khổ cho anh chứ ! Anh đã tìm đủ mọi cách tiếp cận, khơi gợi, nhắc nhở nhưng cô vẫn cứ lơ đãng và nhìn anh e dè, cứ như anh là một kẻ điên khùng mất trí nhớ chứ không phải cô.

Bây giờ cứ xem cái điệu bộ lo lắng, thẹn thù của cô là anh rầu rĩ ruột. Nhưng anh không thể không nhìn thấy cô ít nhất mỗi ngày một lần, và cả ao ước được cầm tay cô, hôn lên đôi môi dễ thương quen thuộc kia. Nhưng anh sợ mình sẽ phá tan chút e dè còn lại nơi cô, để mãi mãi trở thành một kẻ đáng ghét. Và như thế thì mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn nữa.

Thu Minh đã ăn xong chén cơm. Nhưng người đàn ông ngồi trước mặt cô cứ như hóa đá và gắn chặt đôi mắt vào cô đến nỗi làm cô sợ. Cô không dám bỏ chén cơm xuống, cứ thế cúi gằm mặt.

Đôi mắt đó, sóng mũi, bờ môi đó, với cô là quá khứ, là kỷ niệm ... và cô đang cố gắng bôi xóa, xa rời, vì cô không thể là nguyên nhân trong sự đổ vỡ của Khánh Du.

Cô đã phải đóng một màn kịch, cô nén mọi cảm xúc mà diễn cho tròn vai. Ngày qua ngày đối mặt với sự khát khao chờ đợi của anh.

Cô rất sợ những lúc một mình đối diện cùng anh. Sợ nhìn vào ánh mắt cháy bỏng yêu thương, sợ nghe giọng nói ngọt ngào quen thuộc.

Hai tay Thu Minh bắt đầu run, cô phải hít một hơi thật sâu, lấy vẻ bình thản để đứng dậy.

- Đề anh !

Mạnh Khang như bưng tỉnh. Anh giằng lấy mâm cơm và vô tình nắm lấy tay cô. Trong tích tắc anh cảm nhận được sự run rẩy toát ra từ cô, cả ánh mắt thất thần ngây dại.

- Thu Minh !

Anh thì thầm, rồi rướn người đặt lên môi cô một nụ hôn.

Một chút lý trí còn sót lại trong Thu Minh vụt vỡ òa. Đầu óc cô mụ mị tê dại.

Cô vừa muốn đẩy anh ra lại vừa muốn vòng tay ôm lấy bờ vai rắn chắc.

- Ăn xong chưa, Minh ơi !

Cùng với câu hỏi là cánh cửa được mở ra, Khánh Du trở mắt nhìn hai người cùng cảnh Thu Minh cuống quýt lùi ra sau.

- Anh ta ... anh ta ... - Thu Minh lắp bắp rồi ôm mặt òa khóc - Không cho anh ta vào đây nữa !

Mạnh Khang ngơ ngẩn và tiếc nuối :

- Xin lỗi.

Anh cúi gằm đầu tránh ánh mắt của Khánh Du.

- Đưa cho em và ra ngoài đi ! - Du giằng lấy mâm cơm, nói nhỏ.

Mỹ Khanh chạy tới :

- Gì vậy ?

- Không biết.

Du lắc đầu, đem mâm cơm xuống bếp. Khi cô trở lên, Mạnh Khang đã về từ lúc nào. Trong phòng, Thu Minh ôm Mỹ Khanh ngủ ngon lành. Khánh Du ôm ngực nơi trái tim đang nhức buốt buồn mình xuống ghế xa lông. Hình ảnh Mạnh Khang và Thu Minh lại trở về trước mắt cô.

Có lẽ khi cô thật sự khỏe, cô phải rời xa chốn này. Vì cô không phải là đá.

oOo

Khẽ gỡ nhẹ tay Mỹ Khanh, Thu Minh ngồi dậy. Cảm xúc của sự việc ban nãy vẫn chưa tan đi. Cô thật không ngờ Mạnh Khang lại dám hôn cô và cô cũng không ngờ lòng cô lại yếu đuối dường ấy.

Nếu Khánh Du không xuất hiện lúc đó có lẽ cô đã xuôi tay đầu hàng, mặc tình sự việc ra sao thì ra.

Nhưng cô cũng không quên ánh mắt lạc thần đau khổ của Khánh Du, để từ đó cô có thể hiểu được tình yêu Khánh Du dành cho Mạnh Khang mãnh liệt như thế nào.

Vì vậy, cô không thể tiếp tục gây tổn hại cho Khánh Du. Cô biết mình không còn đủ sức để tiếp diễn một vai kịch dài hơn nữa. Cô cần phải mau chóng đám cưới Gia Huy, dù điều đó có gây tổn thương cho Gia Huy sau này. Nhưng Gia Huy là một người "chính nhân quân tử, rộng lượng", có vẻ như đã xếp lại tình yêu của mình, chỉ chăm chăm một lòng vì sức khỏe của cô, và cũng hết lòng giúp Mạnh Khang phục hồi trí nhớ cho cô. Vậy thì với một chàng "đại ngốc" như Gia Huy, cô phải làm sao đây ?

Có tiếng mở cửa. Thu Minh quay ra nhìn. Thấy Khánh Du quần áo tề chỉnh, Thu Minh đứng dậy bước ra :

- Bò về sao ?

- Ừ.

- Không chờ Mỹ Khanh ?

- Để nó ngủ đi ! Tối nay nó trực đêm.

Thu Minh buột miệng :

- Trông bô "còn" xanh lắm !

Du nhìn sững cô một thoáng :

- Minh vừa ôm một trận, cùng một lượt với Minh đấy - Rồi Du lững thững đi ra cửa.

Thu Minh khép cửa phòng đi theo :

- Tại sao ôm ?

Du nói chậm chạp :

- Nếu Minh nhớ được mọi chuyện, mình sẽ nói.

- Sao phải như thế thì mới nói?

- Vì nó có liên quan đến Minh?

Minh tỏ vẻ bức bối:

- Đường như có rất nhiều chuyện xảy ra cho mình. Thật tức khi mình không nhớ gì hết.

Du chợt quay người nhìn thẳng vào Minh.

- Chỉ là muốn hay không thôi.

Minh khựng lại:

- Sao Du nói vậy? Minh mà không muốn sao?

Du nhìn xa xôi:

- Đừng vì mình! Anh ấy đang rất đau khổ, cả Minh cũng vậy mà.

Minh lắp bắp:

- Du nói gì lạ vậy?

Du nâng mặt cô lên:

- Minh giả vờ, phải không? Minh muốn anh ấy phải đến với mình, phải không?

- Anh ấy nào chứ? - Minh chối phắt.

- Người vừa hôn bạn đấy. Đừng nói với mình là lúc đó bạn không có cảm giác gì.

- Minh ... - Thu Minh cứng lưỡi.

- Mình đã thấy được cảm xúc rất thật của Minh lúc đó. Hạ màn đi, Thu Minh!

Minh quay phắt đi:

- Nói nhảm! Minh bị bắt ngờ và đã xô anh ra đó thôi.

Tiếng Du vẫn rành rọt sau lưng:

- Đứa con của mình không còn nữa, sợi dây ràng buộc mình với Mạnh Khang thật sự đứt. Bây giờ, mình thật sự mong Mạnh Khang tìm được hạnh phúc với người con gái anh ấy yêu, nhất là khi người con gái ấy là bạn thân của mình. Minh hãy tin điều đó.

Minh cố mở to mắt:

- Minh không hiểu Du nói gì! Đứa con, đứa con nào chứ?

Khánh Du cười nhẹ:

- Hãy suy nghĩ lời mình nói đi nhé!

Thu Minh ngồi phịch xuống ghế, đầu óc hoang mang bối rối cực độ. Không Khánh Du lại sớm phát hiện ra ý đồ của cô.

Có lẽ phải hành động thật nhanh. Bằng không, mọi người sẽ biết chuyện hết.

OoO

- Em có mệt không?

Gia Huy hỏi Thu Minh khi người phục vụ của khách sạn đi ra khỏi phòng.

Thu Minh lắc đầu:

- Em không mệt đâu!

Cô nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn ra ngoài.

- Đẹp quá! - Cô thốt lên.

Gia Huy đến bên cô cùng ngắm nhìn sườn đồi xanh thoải, xen lẫn là những vạt hoa đủ sắc màu.

Thật là một bức tranh thiên nhiên rực rỡ.

Thu Minh mở tung cửa. Gió lạnh ủa vào khiến cô co người lại:

- Ô, lạnh quá!

Gia Huy vội đưa tay kéo cửa.

- Đà Lạt mà em.

- Tại em nghe người ta nói lúc này Đà Lạt không lạnh như trước.

- Nhưng bây giờ là mùa đông.

- Em quên.

Thu Minh tiếc nuối quay vào. Gia Huy mở valy lấy cho cô bộ quần áo.

- Đi tắm đi em.

- Vâng.

Thu Minh ngoan ngoãn đón nhận sự chăm sóc của anh, vì mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ theo sự sắp đặt của cô. Cô cố giấu tâm hồn trĩu nặng buồn phiền sau một nụ cười.

Khi cô trở ra, Gia Huy chìa tay cho cô:

- Nào, mình đi!

Cô nắm lấy tay anh và đi thật sát bên anh.

- Em hết bệnh rồi, sao anh không tổ chức đám cưới đi? - Cô hỏi anh bằng một giọng nũng nịu.

Gia Huy gật đầu:

- Sẽ có. Em đừng lo.

- Lễ ra đám cưới xong mình đi như thế này hay hơn. Nhưng vì em mệt mỏi quá ...- Thu Minh chột phân trần.

Gia Huy bóp nhẹ tay cô:

- Anh có nói gì đâu. Được săn sóc cho em bao giờ cũng là niềm hạnh phúc của anh.

Thu Minh bĩu môi:

- Em không tin.

Gia Huy nhìn cô:

- Còn dám nói.

- Nếu không, sao anh cứ đẩy Mạnh Khang lại gần em?

Gia Huy ngớ ra một giây.

- Em đã nói thật sự em không nhớ Mạnh Khang là ai, anh không tin sao?

Gia Huy chỉ tay vào một quán cà phê nhạc:

- Vào đó cho ắm nghe.

- Không! Em thích đi lòng vòng.

- Được. Tùy em.

Thu Minh lắc tay Gia Huy:

- Nhưng anh phải trả lời em đi chứ.

Gia Huy trầm ngâm:

- Thì anh cũng đã nói Mạnh Khang là người em định chọn. Nói thật điều đó làm anh đau lòng lắm, đừng bắt anh phải nói ra chứ.

Thu Minh trầm giọng:

- Xin lỗi anh. Thật sự em rất hoang mang và rất khó chịu khi gặp phải anh ta, nên em lên đây. Nhưng mình không thể né tránh vấn đề đó mãi được. Khi nghe mọi người đều nói em đã cố gắng nhớ, nhưng anh ta thật sự không cho em một cảm giác, một ấn tượng nào. Em chỉ nhớ mỗi mình anh. Vậy em phải làm sao, hả Gia Huy?

- Em phải chờ thôi. - Gia Huy nói thật lòng.

- Vậy đó là lý do anh luôn trì hoãn đám cưới với em?

- Anh không thể làm khác!

- Anh không yêu em sao?

- Đừng hỏi anh câu đó! Em thừa hiểu là anh dối với em ra sao?

Thu Minh lắc đầu ngoay ngoay:

- Anh nói không thật. Có lẽ anh đã có người con gái khác khi anh xa em, phải không?

Gia Huy cười:

- Không bao giờ! Bằng chứng là anh đã về ngay và ở bên em suốt từ bấy đến nay.

Thu Minh đứng lại, xoay mặt Gia Huy đối diện mình:

- Vậy sao ...anh chẳng bao giờ hôn em, từ khi gặp lại?

Gia Huy cắn môi:

- Vì ...

- Hôn em đi. - Thu Minh khép mắt đợi chờ.

Gia Huy đưa tay xoa nhẹ vào môi cô:

- Anh không phải là gỗ đá, nhưng vì ngày nào chuyện em với Mạnh Khang còn chưa rõ ràng thì anh không thể.

- Lại Mạnh Khang - Thu Minh mở mắt, kêu lên uất ức - Nếu em có thể làm gì cho anh tin, em sẽ làm ngay.

Gia Huy dần hoà:

- Thôi được rồi. Anh tin em. Tin Thu Minh của hiện tại.

- Cả trong quá khứ nữa. Anh hãy dẹp bỏ nó đi, được không? - Giọng Thu Minh thiết tha.

Gia Huy nhìn xoáy vào cô:

- Em muốn vậy sao?

- Phải. Em thật sự rất mệt mỏi.

Mắt Thu Minh lóng lánh. Gia Huy gật nhẹ:

- Anh hiểu rồi. Và anh nâng mặt cô lên. Thu Minh nhắm mắt.

Cảm ơn anh, Gia Huy. Tất cả những gì trong quá khứ làm đau lòng anh, xin anh hãy vì em mà xóa bỏ tất cả. Cuộc đời này bây giờ sẽ mãi là của anh. Ngôi sao hôm nào bất chợt xuất hiện trên bầu trời dù có mãi mãi ở đó, chiếu sáng... cũng không thể làm dao động lòng em. Vì mỗi người chỉ có một vì tinh tú, và em không thể nắm giữ khi nó đã là của người khác. Khánh Du! Xin lỗi bạn vì chuyện đứa bé, nhưng hãy kiên nhẫn chờ. Rồi hạnh phúc sẽ trở về với bạn. Vì mình tin Mạnh Khang. Hãy tha thứ cho mình nhé!

Nước mắt Thu Minh ứa nhạt nhòa / Gia Huy lấy khăn lau nhẹ.

- Về chứ?

- Vâng. - Thu Minh cuối đầu không dám nhìn anh.

Cho dù vậy, cô vẫn còn một việc phải làm, không thể chậm trễ được.

OoO

- Nào, nâng ly!

Trong ánh nến lung linh, Gia Huy đưa cao ly, mắt không rời khuôn mặt e ấp, ngượng ngịu của Thu Minh.

Sau khi đi dạo về, Thu Minh một mực đòi ăn tối tại phòng.

Bây giờ họ ngồi đối mặt nhau và Thu Minh không dấu được vẻ bồn chồn.

- Em không biết chúc điều gì cả. - Thu Minh cụng nhẹ vào ly của Gia Huy, nói.

- Vậy thì ...- Gia Huy tỏ vẻ dăm chiêu - Chúc mừng những gì em muốn sẽ đến với em.

- Vâng. - Thu Minh cười, mặt hơi cúi xuống.

Cả hai cùng cạn ly.

Chỉ vài giây sau, Thu Minh đã không còn bồn chồn. Cô nói cười tự nhiên và thoág chút lả lơi.

- Em sẽ là một cô dâu đẹp nhất trong ngày cưới, phải không anh?

- Đương nhiên. - Gia Huy không rời mắt khỏi cô.

- Vậy thì khi nào hả anh?

- Sau chuyến đi này.

Thu Minh mở to mắt:

- Thật nghe?

- Anh đã nói với em rồi mà.

Thu Minh nguẩy đầu:

- Nói bao giờ.

- Thì vừa nãy.

- Nhưng em muốn một sự xác tín.

- Anh thề. - Gia Huy đưa ngón tay lên trời.

Thu Minh mỉm cười, vẻ hài lòng. Chợt cô nhăn mặt:

- Ôi! Em ...chóng mặt quá! Anh xin cho em một viên thuốc, được không?

- Có lẽ tại rượu. - Gia Huy đứng dậy. - Chờ anh nhé.

Gia Huy đi ra khỏi phòng. Thu Minh bấm môi lấy một gói nhỏ trong túi áo trút nhanh vào ly của Gia Huy.

Khi anh trở lại, cô điềm nhiên đón ly nước chanh trên tay anh.

- Còn chóng mặt không? - Gia Huy hỏi.

- Chút, chút. - Thu Minh nói nhanh - Cảm ơn anh.

Cô uống một ngụm nhỏ, và nhìn anh chờ đợi.

- Bây giờ một mình anh uống, phải không?

- Không được đâu! - Thu Minh phản đối - Như vậy sẽ không vui.
 - Nhưng em mệt.
 - Có hề gì chứ.
 Thu Minh giằng lấy chai rượu rót một ly đầy.
 - Khoan đã nào! - Gia Huy ngăn cô lại. - Anh có quà cho em. Nhắm mắt lại đi.
 Thu Minh làm theo ngay. Một nụ hôn bất ngờ nhưng nồng nàn làm Thu Minh ngạc nhiên. Cô mở mắt ra:
 - Ôi ...
 Gia Huy đưa tay chặn môi cô:
 - Hãy nhớ là anh không còn sức chịu đựng một sự thay đổi nào khác nữa.
 Thu Minh lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, thì Gia Huy đã ấn ly rượu vào tay cô.
 - Nào, mình cạn ly!
 Thu Minh nhắm mắt uống cạn, Gia Huy cũng vậy. Rồi chẳng bao lâu, mọi vật trở nên mờ ảo, bồng bềnh.
 Cô có cảm giác mình được bế đi và đặt lên giường ...
 Khi Thu Minh thức giấc, cô nhìn thấy một tờ giấy để trên đầu giường:
 "Anh đã hứa, vậy em hãy tin và để điều đó cho đêm tân hôn - Gia Huy"
 Mặt Thu Minh tái đi.
 Hóa ra, Gia Huy đã hiểu và rõ cô hơn cô hiểu về anh.
 Cô úp mặt xuống nệm oà khóc.
 Vì ...một lần nữa cô lại làm tổn thương anh rồi.
 OoO
 - Thu Minh, không mất trí nhớ đâu Mạnh Khang.
 Câu vào đề đột ngột nhưng là một nhận xét gây chấn động khiến Mạnh Khang không thể không nhìn
 sững Khánh Du.
 - Em nói sao?
 Khánh Du nhẹ lắc đầu:
 - Thật tình em thấy anh dở tệ. Chẳng lẽ anh không cảm nhận được gì khi ...hôn Thu Minh sao?
 Mạnh Khang bối rối tránh ánh mắt Khánh Du, và cố nhớ lại giây phút đó.
 - Em đã thấy nỗi đau đớn cùng sự kềm chế của nó lúc đó. Nếu em xuất hiện trễ một chút có lẽ đã tốt cho
 anh.
 Mạnh Khang sững sờ:
 - Thật chứ?
 - Ngay khi anh ra về, em đã nói thẳng với nó. Kết quả là cuộc chạy trốn cùng Gia Huy ngay ngày hôm
 sau. Mạnh Khang! Đừng chậm trễ nữa. Hãy đi tìm nó trước khi quá muộn.
 Mạnh Khang như một kẻ mất hồn:
 - Nhưng cô ấy và Gia Huy đi đâu?
 - Đà Lạt. Có thể nó sẽ sắp đặt Gia Huy vào một chuyện đã rồi.
 Mạnh Khang vụt đứng dậy, nhưng rồi anh đau khổ lắc đầu:
 - Nếu thật sự là vậy thì bây giờ đã trễ. Và lại, cô ấy đã dứt khoát như thế thì ...
 Khánh Du quát anh:
 - Đừng sĩ diện hão! Không thể xuôi tay khi còn chưa rõ sự việc. Đi đi, Mạnh Khang!
 Mạnh Khang chột nấp tay Khánh Du:
 - Em thật sự muốn vậy sao?
 Khánh Du rụt tay về:
 - Vâng.
 - Nhưng em đau lòng lắm, phải không?
 Mặt Mạnh Khang tha thiết đến nỗi Khánh Du muốn ...khóc. Nhưng cô phá ra cười:
 - Em cao thượng vậy sao?
 - Anh xin lỗi em, vì tất cả những gì dành cho anh. Hãy cho anh thời gian đi, mình sẽ làm lại từ đầu ...
 Giọng Khánh Du rần rở:
 - Đừng ủy mị như vậy, Mạnh Khang! Chính vì sự lấp lửng của anh mà em và Thu Minh đều đau khổ. Nếu
 Thu Minh không là bạn em, có lẽ em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa. Vì vậy, đừng nói thêm một lần
 nào nữa câu nói đó. Và hãy đi tìm Thu Minh đi!
 Nói xong, Khánh Du hối hả chạy tuôn ra ngoài. Toàn thân cô rã rời mệt mỏi, chỉ muốn gục xuống tại chỗ.

Mình cũng phải đi thôi. Khánh Du nhủ thầm. Vì mình không thể tiếp tục gắng sức được nữa. Tất cả đã là một tấm lòng chân thật của mình dành cho Thu Minh.

Khánh Du ngồi thụp xuống vệ đường, lòng không muốn nhưng nước mắt cứ chảy ra như suối.

Một chiếc khăn bất ngờ chạm vào cô và giọng Mạnh Khang thật trầm:

- Đừng khóc nữa! Đứng lên, anh đưa về!

Khánh Du hốt hoảng khi chân tưởng mình lộ rõ. Cô đứng dậy và chạy vụt đi.

- Đi Đà Lạt đi!

Cô không quên nói với Mạnh Khang lần nữa ...và cũng là lần cuối. Cô đã quyết định như thế.

OoO

Cuối cùng thì Mạnh Khang cũng phải làm theo lời của Khánh Du, vì dù gì cũng phải đối mặt với Thu Minh một lần rồi ra sao cũng được. Cố nhớ lại thì đúng là anh có bắt gặp sự rung rẩy của Thu Minh khi tay cô nằm trong tay anh. Và cả sự thụ động trong nụ hôn, rõ ràng không có sự phản kháng. Chỉ tại anh quá xúc động và quá bối rối khi bị Khánh Du bắt gặp nên đã không nhận ra.

Có điều bây giờ trong lòng anh vẫn không ngừng phân vân giữa hai người con gái. Một Thu Minh là sự rung động mãnh liệt trong tay anh. Và Khánh Du, người đã cho anh cả một cuộc đời con gái, một tấm lòng. Anh thật không biết phải lựa chọn bên nào giữa tình yêu và lương tâm. Nếu có ai đó sáng suốt chọn cho anh, anh có lẽ sẽ ngàn lần cảm ơn họ.

Có thể ai đó sẽ mắng anh bạc nhược, tham lam. Nhưng quả thật đôi khi để đưa ra một quyết định đúng, người ta cũng thật khó khăn và khổ sở. Nhất là khi vấn đề đó nằm trong phạm trù tình cảm.

Chuông điện thoại của Mạnh Khang bắt ngờ reo:

- Alô. Em đây. - Vẫn là giọng Khánh Du. - Em biết được Gia Huy và Thu Minh nghỉ ở khách sạn Sophitel Plaza. Anh đến đó đi nhé.

- Cảm ơn em. - Mạnh Khang không biết nói gì hơn.

Tìm anh thất lại khi nghe tín hiệu tắt máy, thật đúng là anh nợ Khánh Du quá nhiều.

OoO

Và bây giờ Mạnh Khang đã có mặt ở khu tiền sảnh khách sạn. Vì anh được nhân viên ở đây cho biết Gia Huy và Thu Minh đã đi ra ngoài. Tách cà phê trên bàn đã cạn, gói thuốc cũng gần hết mà hai người chưa về.

Nếu thật sự Thu Minh nhớ anh, liệu cô có đủ sự hứng khởi để rong chơi suốt ngày với Gia Huy vậy không?

Mạnh Khang đâm hoang mang. Điều thuốc trên tay anh lại tỏa lên làn khói mỏng manh.

Và đúng lúc đó, anh thấy Thu Minh cùng Gia Huy. Họ tay trong tay đi thật sát bên nhau. Trong ánh hoàng hôn, họ quả là một hình ảnh thật đẹp và lãng mạn.

Rồi anh mở to mắt khi Thu Minh kiễng chân hôn lên môi Gia Huy, một nụ hôn dài và đắm say khiến tim anh như vỡ ra.

Không đúng rồi. Mặt Mạnh Khang tối sầm. Những gì Khánh Du và cả linh cảm của anh hoàn toàn sai hết rồi.

Thu Minh thật sự không còn nhớ anh là ai, và cô hoàn toàn hạnh phúc. Một hạnh phúc viên mãn toát ra từ cô, khiến một kẻ lỗi lầm như anh phút chốc vụt thấy mình không xứng đáng. Lòng Mạnh Khang tê tái đau. Vĩnh biệt thôi, tình yêu của tôi.

OoO

Thu Minh bỏ nhào xuống úp mặt lên nệm giường. Cô đã được Khánh Du cho biết việc Mạnh Khang lên đây.

- Đừng chạy trốn nữa, Thu Minh!

Khánh Du đã bảo cô như vậy rồi tắt máy. Cô không biết nói gì trước tấm chân tình của bạn. Và cô thật sự đau lòng trước tình yêu mãnh liệt của anh.

Nhưng cô đã quyết, và cô không thể làm khác.

Vì thế khi điện hỏi nhân viên tiếp tân, biết Mạnh Khang đang chờ ở đó cô đã không còn cách nào hay hơn

..

Giờ có lẽ là anh đang trên đường về với một mối hận tình tràn ngập trong lòng.

Xin lỗi anh, Mạnh Khang! Vì Khánh Du cho nên ...mong anh hãy thứ lỗi!

Không phải con thuyền nào cũng về đến bờ bến và cũng không hẳn là nơi mình mơ ước là nơi tuyệt vời nhất.

Mạnh Khang ơi! Cả hai chúng ta đã có những trái ngang để không đến được với nhau, chỉ xin sẽ mãi là một hình ảnh đẹp cho đến suốt cuộc đời vậy nhé.

Có tiếng gõ cửa, Thu Minh vụt đứng dậy, sợ hãi ...Cho đến khi nghe giọng nói bên ngoài, cô mới bước ra:
- Có người gửi cho cô.

Thu Minh đón chiếc phong bì từ tay người nhân viên khách sạn.

Một bức ảnh đã ngả màu theo năm tháng. Trong ảnh là một cô bé thất hai bím, bầu bĩnh, xinh xắn đang toét miệng cười. Bên cạnh là một thằng bé cũng đang khoe hàm răng không đủ số.

Thu Minh run run lật ra sau.

"Anh sẽ nhớ mãi về bé Lùn.

Chúc em hạnh phúc.

Tí Sún."

Thu Minh úp tấm hình vào lồng ngực thoát nặng lên.

Mạnh Khang! Cô kêu tên anh và khóc òa.

OoO

- Sao? Đám cưới à? Hai ngày nữa thôi à?

Khánh Du thảng thốt hỏi qua điện thoại, những câu hỏi dồn dập và bức bối. Rồi cô cụp máy xuống thật mạnh, ngồi phịch xuống ghế.

Những điều Mỹ Khanh vừa nói quả thật làm cô bàng hoàng, thất vọng.

Rõ ràng là Thu Minh không hề quên, và rõ ràng là Thu Minh rất yêu Mạnh Khang. Chẳng lẽ trái tim của Thu Minh là đá để không động lòng trước những đau khổ của Mạnh Khang? Chẳng phải ngày xưa Thu Minh đã quyết từ hôn với Gia Huy, khiến Gia Huy sống dở chết dở? Để rồi bây giờ lại một hai ruồng bỏ Mạnh Khang!

Con nhỏ này ...Nếu không là Thu Minh mà là một người khác, cô quyết không để yên ...

Nhưng vì là Thu Minh, vì nó là bạn cô mà nó đã quyết định như thế, cô biết.

Khánh Du gục đầu vào hai tay.

Rõ ràng Thu Minh là vì cô, và chắc chắn là Thu Minh cũng chẳng vui sướng gì.

Tình yêu của Minh hay của cô dành cho Mạnh Khang có lẽ đều như nhau. Nhưng thà rằng Mạnh Khang không yêu cô cho nên cô thất bại, còn hơn là biết tình yêu của mình đó phải từ bỏ, chạy trốn thì nỗi đau đó còn lớn hơn biết bao.

Thu Minh ơi! Mi điên rồi, khi mà ta và Gia Huy đã bằng lòng chấp nhận số phận thì có gì mi lại nhận thất bại về mình vậy.

- Thu Minh! - Khánh Du chống xe, ào vào nhà và kêu lên.

- Chuyện gì vậy? - Thu Minh không hề bối rối.

- Bỏ điên rồi - Khánh Du chộp lấy cổ áo bạn - Bỏ nghĩ làm như thế thì Mạnh Khang sẽ quay về với mình sao?

Thu Minh vẫn điềm tĩnh:

- Mình không nghĩ gì hết. Mình yêu Gia Huy thì mình lấy Gia Huy chứ sao.

- Nói vậy là bỏ đã xác nhận chuyện của Mạnh Khang?

- Bây giờ chuyện đó cũng không có gì quan trọng nữa. Thiệp đã in, tiệc đã đặt, chỉ còn hai ngày nữa ...-

Thu Minh cười.

Khánh Du quát lên:

- Bỏ nghĩ tình yêu là cái gì, mà có thể muốn nhường, muốn cho ai cũng được hay sao?

- Vậy Khánh Du không phải vì mình à?

- Mạnh Khang không yêu mình. Hãy nhớ kỹ điều đó.

- Nhưng bỏ yêu anh ta. Bỏ lại có với anh một đứa con. Dù nó mất đi nhưng sự gắn bó giữa hai người đâu phải một sớm một chiều mà mất được.

- Điều đó không có nghĩa gì hết. Năm bảy mặt con hay gần cả đời người mà người ta vẫn có thể chia tay nhau mà Minh.

- Đó là những suy nghĩ của những kẻ thiếu lương tâm, không thể chấp nhận được. Bây giờ tình yêu đối với mình không phải là tất cả nữa. Và lại ...Gia Huy có thể cho mình nhiều thứ: tình yêu, tiền bạc, danh vọng ...

- Thu Minh! - Khánh Du quát nhỏ - Bỏ không phải giả vờ nói như thế chứ?

Thu Minh cười nhẹ:

- Đó là sự thật. Bỏ không nhìn thấy sao mà phải khuấy đảo mọi chuyện lên như thế? Chẳng lẽ bây giờ không phải là một cơ hội tốt dành cho bỏ?

Khánh Du nổi nóng thật sự:

- Mình không cần! Tình yêu của mình đã bị sự thờ ơ của anh ta làm cho cạn kiệt hết rồi. Mình làm sao có thể sống bên một người suốt ngày cứ mơ tưởng hình bóng khác chứ? Nếu là bỏ, bỏ có làm như vậy không?

- Vậy thì mặc kệ anh ấy. Mình cũng không thể gắn bó với một người từng gắn bó với bạn mình. Mình nói thật lòng đó!

- Thu Minh! - Có tiếng kêu tắc nghẹn ở ngoài cửa.

Cả Thu Minh và Khánh Du đều quay ra nhìn.

Mạnh Khang đứng đó, cả khuôn mặt toát lên vẻ đau khổ cùng cực.

Thu Minh biến sắc. Cô lùi lại.

- Em xem thường tình cảm của anh như thế sao? - Mạnh Khang vừa nói vừa tiến gần lại cô - Em có tin là từ lúc em mất trí nhớ thì cuộc sống với anh không còn ý nghĩa gì nữa chứ? Chỉ nghĩ đến mình không là gì trong trái tim em là anh đau khổ đến phát điên lên được. Nhưng anh vẫn cố chờ đợi, hy vọng, cả tự an ủi mình là vì em bị tai nạn. Nhưng không ngờ ...em đã rất tinh táo gạt bỏ hình ảnh anh. Lại đặt anh lên bàn cân với Gia Huy. Em có nghĩ đến sự tổn thương nơi anh không Thu Minh?

Thu Minh đã trấn tĩnh. Mặc dù rất đau lòng nhưng cô vẫn giữ vẻ cứng rắn.

- Vậy anh có nghĩ mình đã làm tổn thương Khánh Du không khi nói ra những lời yêu thương với tôi?

Mạnh Khang gạt đầu. Khánh Du vội kêu lên:

- Không phải lỗi của Mạnh Khang mà là do mình. Sự thật chưa bao giờ anh ấy nói yêu mình cả.

Thu Minh cắt lời Khánh Du:

- Xin Du cũng thôi đi cho! Và xin cả hai cho tôi nói một lần cuối. Tôi hoàn toàn không diễn vai cao thượng nào cả. Sự thật, tôi đã quá mệt mỏi với những day dứt và tự vấn lương tâm. Tôi muốn có một tình yêu trọn vẹn không trăn trở. Người ấy yêu tôi, từ đầu chí cuối chỉ có mình tôi. Anh có làm được như vậy không, Mạnh Khang? Hay suốt đời anh sẽ day dứt về Khánh Du, về đứa con chưa kịp chào đời của hai người. Trong khi Khánh Du là bạn tôi, không lẽ không có một lần gặp mặt nào nữa, nếu như tôi lấy anh? Xin lỗi anh, cho dù yêu anh đến mấy và hứa sẽ không bao giờ rời xa anh thì bây giờ tôi cũng không thể làm khác hơn. Không thể yêu rồi là bất chấp tất cả như thế được. Khánh Du cũng đồng ý với mình chứ? Khánh Du liếc sang khuôn mặt thất thần của Mạnh Khang.

- Những suy nghĩ của Minh cũng đã là những suy nghĩ của mình. Vì vậy mà mình đã không tìm cách giữ Mạnh Khang nữa. Có điều vì mình là kẻ yêu đương phương nên mình thấy thật tức nếu hai người không thể vượt qua những rào cản quanh co của cuộc đời. Ai không có quá khứ, và ai có thể có một số phận suôn sẻ từ lúc lọt lòng cho đến lúc xuôi tay? Chỉ cần đừng phóng đại nó, thế thôi.

Thu Minh vẫn trơ trơ, câu nói của Khánh Du dường như chẳng để lại tác động nào. Trên gương mặt của cô trái lại còn thoáng một thoáng nụ cười giễu cợt. Điều đó làm Mạnh Khang chợt giận run:

- Bấy lâu nay, tôi cứ ngỡ em bệnh thật sự. Hóa ra, tất cả chỉ để che đậy cho sự thay đổi ở em. Dù sao đó cũng là quyền tự do của em. Có điều tôi không ngờ khi kết thúc, trong mắt em, tôi lại quá tệ hại và đáng tởm đến thế. Nhưng thôi, dầu gì cũng chúc em mãi mãi hạnh phúc.

Nói xong, Mạnh Khang kéo tay Khánh Du:

- Về thôi, Du! Đừng quá gắng sức làm chuyện đau lòng mình như vậy!

Khánh Du ném một ánh mắt đầy trách móc về phía Thu Minh, rồi cô dẫn đầu bỏ về cùng Mạnh Khang.

- Anh sẽ ...không sao chứ?

Cô hỏi anh một câu thật vụng về nhưng rất thật lòng mình.

Mạnh Khang cười gượng:

- Em cứ quan tâm đến anh làm gì cho khổ vậy, Khánh Du. Càng nghĩ, anh càng thấy xấu hổ. Trước mặt em mà cứ phơi bày rõ ruột gan như thế ...sao mà em không khỏi đau lòng chứ.

Khánh Du lắc đầu:

- Nếu em nói chính vì anh quá thật như thế mà em không thể hận anh được thì anh nghĩ sao, Mạnh Khang?

Khang nhìn cô trân trối. Anh có vẻ xúc động:

- Cảm ơn em đã nghĩ tốt về anh.

Khánh Du cười, một nụ cười thật sự từ sau những biến cố. Có lẽ vì cô đã thấy Mạnh Khang chân tình với cô hơn chẳng?

Có điều cô hiểu rõ giữa cô và anh tuy vậy vẫn cần có thời gian, vẫn còn một khoảng cách.

Thoáng chốc, cô vụt nhớ về đứa con không kịp chào đời của mình, và lòng cô lại ...mênh mang buồn.

Một cái đánh thật mạnh vào vai làm Khang tỉnh giấc. Cố mở đôi mắt đỏ quạch vì cả đêm không ngủ được, anh ngạc nhiên khi trông thấy mẹ mình.

- Mẹ! Mẹ lên từ bao giờ?

Bà Sáu Tiên lườm con:

- Vừa mới tức thì. Con làm gì mà thần sắc ghê thế?

- Con ... - Mạnh Khang lắc đầu rồi đứng dậy - Đi vệ sinh đã, mẹ nhé.

- Nhanh lên đó, kéo không kịp thì khổ.

- Làm gì hở mẹ? - Khang hỏi mà không quay lại.

- Có việc quan trọng. - Mẹ anh có vẻ úp mở.

Khang nhướn mày một cái rồi bước vào nhà tắm.

Khi anh trở ra, mẹ đã soạn sẵn cho anh một bộ đồ lịch sự.

Mạnh Khang pha trò:

- Ở với mẹ sướng thật!

Bà Sáu Tiên cười:

- Mai này có vợ còn sướng hơn nữa.

Khang thoáng buồn:

- Chắc còn lâu lắm, mẹ à.

Bà Sáu Tiên nhìn anh:

- Thật không?

Khang thở dài đánh sượt:

- Con chẳng yêu ai ngoài Thu Minh đâu.

- Kể cả khi Thu Minh từ chối con ư?

Khang cười gượng:

- Nhưng lấy Gia Huy, cô ấy sẽ hạnh phúc hơn, và được nhiều điều hơn là lấy con đó mẹ.

- Con tin lời Minh nói sao?

- Phải tin thôi.

Khang nói và giục mẹ:

- Nào, mẹ bảo con đi đâu đây?

Bà Sáu Tiên lấy trong túi một phong bì ra đưa cho con.

- Trước khi đi, con hãy đọc lá thư này đã.

Khang không khỏi ngạc nhiên, anh đón lấy lá thư và mở ra đọc.

"Ngày ...tháng ...năm ...

Gửi Mạnh Khang!

Trước khi quyết định chuyện này, tôi đã suy nghĩ rất nhiều và phải nói là không dễ dàng gì...nhưng không thể làm khác được.

Mạnh Khang!

Cho dù sau cùng Thu Minh quyết định chọn tôi, tôi vẫn thấy mình không nên. Bởi lẽ, những cố gắng sắp đặt mà cô ấy bày ra để đẩy anh ra khỏi lòng cô ấy rốt lại chỉ để che giấu một tình yêu rất mãnh liệt và một tình bạn đẹp không dễ ai có. Vì vậy, tôi thấy mình không thể nhân tâm trước sự xoay trở rất đau khổ của cô ấy.

Tôi đã có lần nói với mẹ của Thu Minh rằng hãy xem tôi là con trai, để tôi có thể toàn tâm ý lo cho em gái của mình.

Bây giờ thì tôi đã lo xong. Có hơi bất ngờ cho anh, nhưng anh sẽ không gặp trở ngại gì nữa đâu.

Bởi mọi chuyện đều được mẹ Thu Minh và mẹ anh thông qua. Vậy ngoài việc đem hạnh phúc đến cho cô

ấy, anh không phải bắn khoăn gì nữa.

Việc tôi ra đi không phải là để chạy trốn hay ngại ngùng, mà chỉ là tôi không thể ở lâu hơn. Sau này, khi hai người có con, tôi sẽ về chúc mừng.

Chào tạm biệt và hẹn gặp lại.

Gia Huy".

Mạnh Khang ngơ ngác nhìn mẹ. Rồi chừng như sợ không phải là thật, anh đọc lại một lần nữa.

Bà Sáu Tiên lấy thư ra khỏi tay con:

- Ra sân bay ngay, kẻo Gia Huy bay mất đấy.

Mạnh Khang chụp tay mẹ:

- Ngay bây giờ sao?

- Phải.

-Ôi! Lẽ ra mẹ phải cho con biết sớm hơn chứ. - Mạnh Khang trách.

Bà Sáu Tiên tặc lưỡi:

- Thì mẹ cũng mới biết là nó đi sáng nay thôi. Bởi vì nó đã hứa với mẹ rất chắc là sẽ ở lại dự đám cưới mà.

- Vậy thì đi thôi, mẹ!

Anh hối hả đẩy xe ra, sợ là không kịp nói lời cảm ơn với Gia Huy, người đã trả lại cho anh ý nghĩa của cuộc sống.

OoO

Thu Minh đứng chết sững khi hình ảnh chiếc máy bay vừa cất cánh vút lên bầu trời cao, nhỏ dần rồi mất hút mang theo Gia Huy, người ơn của cô. Anh đúng là người bạn tri kỷ. Những gì trong lòng cô, anh đều thấy rõ và luôn gắng hết sức để làm tốt những ước muốn đó.

"Em đừng trách anh nhé. Anh biết lần này em thật sự đau khổ, mệt mỏi, và thật sự nghĩ về anh. Không phải anh không đủ sức đưa em ra những u uẩn ngang trái đó, cũng không phải anh xem thường tình cảm của em. Nhưng ...em có quyền mạnh dạn mở lòng ra, rồi mọi chuyện sẽ qua, bởi ai cũng hiểu em và không ai trách cứ gì em ..."

Thu Minh khóc nức.

Nhưng em không biết lấy gì bù đắp cho những thiệt thòi đau khổ mà em đã đem đến cho anh. Có phải cuộc đời là những mối quan hệ ân nghĩa nợ nần khó dứt, cho nên em nợ anh, nợ Khánh Du và không biết phải ra sao cho lòng nhẹ nhàng thanh thản.

Thu Minh sụt sùi quay trở về.

Nhưng ...cô chợt đứng khựng lại vì trông thấy Mạnh Khang.

- Cả hai chúng ta đều trẻ, phải không? - Anh nói.

Thu Minh gật nhẹ:

- Nhưng Gia Huy sẽ quay trở lại. - Mạnh Khang tiến đến gần cô hơn. - Em hãy tin như vậy.

- Em tin.

Thu Minh trả lời anh.

Rồi cô đọc thấy sự mong đợi thiết tha cháy bỏng trong mắt Mạnh Khang ...nên chủ động cầm tay anh.

- Mình về!

Mạnh Khang ôm chầm lấy cô:

- Cảm ơn sự đón nhận của em.

Thu Minh gục đầu vào ngực anh. Cô không thể nói gì vào lúc này. Nhưng cô tin Mạnh Khang hiểu cô như Gia Huy đã hiểu cô vậy.